ALICIA THOMPSON

Un trandafir în deșert

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Un vultur cu aripile-i negre întinse, plutea lin, profilându-se pe albastrul cerului. Curând, un alt prădător se alătură acestui balet lent. Apoi un altul.

Paige Ruegger urmărea cu privirea această coregrafie funebră. Oare după cât timp se murea în deșert? Câteva ore? Câteva zile?

Se înfioră și își îndreptă atenția către ghemul de blană care gâfâia în cușca de pe genunchii ei.

– O să ne descurcăm, Henry, îi spuse ea hamsterului. Nu pe noi ne pândesc păsările acelea fioroase. Și apoi, sunt foarte departe.

Știa însă bine că, în deșert, noțiunea de distanță era adeseori deformată...

– Când vom ajunge în Florida, adăugă ea, grăbită să schimbe subiectul, îți voi cumpăra unul din acele minunate palate pentru hamsteri, cu tunele și jucării peste tot. Și am să-ți dau în fiecare zi brânză și biscuiți.

Tânăra femeie puse cu grijă cușca pe scaunul de alături apoi se duse în partea din față a mașinii.

În Florida, avea o mașină în perfectă stare de funcționare, iar aceasta îi lipsea enorm în clipa asta.

Și totuși, Arnold – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – crezuse că-i face un mare bine scoțând din garaj hodoroaga asta prăfuită. Crezuse probabil că astfel va ajunge în timp record la Plymonth.

Cu sprâncenele ridicate, Paige privea fumul care ieșea din radiator. Era pentru a patra oară în aceeași zi că se producea acest incident. Poate că era de o simplitate infantilă motivul care împiedica acest monstru să înainteze. Dacă ar fi avut măcar câteva cunoștințe vagi de mecanică... Dar numai vărul său se îngrijea de buna funcționare a mașinilor.

Deodată, o cuprinse îngrijorarea amintindu-și de Waldo Steinhauser. Dar totul se va aranja, își zise ea înghițindu-și cu greutate saliva. Nu-i spusese Maggie că, după afirmațiile doctorului, Waldo se va restabili? Când mă voi întoarce acasă, totul va fi bine. Nu-l voi mai lăsa să facă nici cel mai mic efort.

Nu ținuse seama de vârsta lui înaintată, își spuse ea, pradă unui acces de vinovăție. Ea n-ar fi trebuit să plece niciodată la Tipilo. Dar când plecase, Waldo era plin de energie, de vitalitate. Încă mai avea această imagine a lui în minte, zâmbind și făcându-i semn cu mâna ca să-i ureze drum bun spre California.

Acum, el se afla în Florida, pe un pat de spital, în timp ce ea se lupta cu un motor recalcitrant în fierbintele deșert Mohave.

Paige se întoarse și se lăsă să cadă greoi pe scaun. Cu portiera deschisă, privea direct înaintea ei, simțind cum o lasă puterile. Era gata să izbucnească în plâns. Ceea ce n-ar rezolva nimic, fiește, dar măcar s-ar mai ușura.

Îi reveniră atunci în minte sumbrele siluete ale vulturilor. Într-o asemenea situație, orice picătură de apă era prețioasă. Așa că n-avea deptul să plângă.

Hamsterul maro cu pete albe continua să gâfâie de cald în cușca lui.

– Ține-te tare, Henry, murmură ea cu o voce gâtuită.

Puse ușurel cușca afară în zona de umbră lăsată de mașină. Nici locul acesta nu era prea plăcut, dar era tot ce putea să facă pentru bietul animal. Luă din mașină harta și începu să-i facă vânt.

– Așa-i mai bine? întrebă încet fără să-l piardă din ochi. De îndată ce radiatorul se va mai răci puțin, o să mai pun apă și vom putea porni din nou la drum.

Până când mașina se va supraîncălzi iarăși...

*

* *

Cooper Angelsmith, căpitan în infanteria marină, privea cu furie spre indicatorul de benzină al mașinii sale închiriate. Dacă ar fi fost mașina lui personală, cu siguranță că aceasta ar fi funcționat. Dar mașina lui se afla, făcută bucăți, la Sim's Automotive din Oceanside.

Se gândise să-și petreacă săptămâna reconstruind motorul mașinii, un Morgan Plus 4 care data din 1964. În momentul acela, bineînțeles că nu bănuise că va trebui să traverseze țara de la vest la est. După cum nu-și imaginase nici că își va găsi mai multe conturi bancare complet rase.

Nathan. Cu siguranță, Nathan era vinovat. Numai fratele lui mai mic avea o procură în acest sens. Erau doar asociați la Cooper's Classics, atelierul de reparat mașini vechi, pe care el îl înființase. Dacă lui Cooper i s-ar fi întâmplat ceva, Nathan ar fi avut astfel posibilitatea să se folosească de conturile fratelui său mai mare. Lucrurile însă evoluaseră evident invers. Lui Nathan i se întâmplase ceva, lăsându-l aproape lefter pe Cooper. Și, în mod misterios, Nathan era de negăsit.

Cooper nu va uita prea curând umilința de care avusese parte când, la ghișeul de la aeroport, casiera nu-i acceptase cartea decredit pentru a-și cumpăra biletul de avion spre Jacksonville, în Carolina de Nord. Slavă Domnului, următoarea carte de credit pe care o prezentase ca să plătească mașina închiriată, avusese o soartă mai fericită.

Și, la volanul acestei mici bijuterii, pornise spre Jacksonville, grăbit să afle ce sinistră glumă făcuse Nathan. Cooper se hotărâse să traverseze deșertul, sperând că astfel va evita traficul aglomerat de pe autostradă, vineri.

Norocul însă îl abandonase, și se trezise în mijlocul unui deșert de nisip fierbinte în care se zăreau ici-colo câțiva cactuși. Bineînțeles, circulația era considerabil redusă față de

cea de pe autostradă... Redusă la zero, chiar. Cu o jumătate de oră în urmă, fusese obligat să se oprească și de atunci nu văzuse trecând nici o mașină.

Zări cu coada ochiului undeva, sus, o mișcare lentă și înălță capul. În depărtare, trei vulturi survolau deșertul.

– Salut, băieți, mormăi el. Ați găsit cumva vreun automobilist apetisant?

Urmări un timp plutirea lentă a păsărilor de pradă, apoi deschise brusc portiera și verifică încă o dată starea rezervorului de benzină.

Trebuia să ajungă cât mai repede la Jacksonville, înainte ca întreprinderea și toate bunurile lui să dispară, în urma acțiunilor fratelui său.

*

* *

Paige, cu inima bătându-i nebunește, văzu venind din depărtare o mașină strălucitoare. Când aceasta opri alături de mașina ei, tânăra se ridică încet și-și scutură nisipul de pe blugi. Ar fi trebuit să fie ușurată, chiar încântată. Cu siguranță, n-ar trebui să fie bănuitoare față de cineva, care avea amabilitatea să oprească în plin deșert. Dar auzise atâtea povești despre indivizi suspecți pe care s-ar putea să-i întâlnești pe aceste șosele toride.

Apoi, chiar și cel ce oprise își asuma riscuri. La urma urmei, în spatele acestui vehicul imobilizat s-ar fi putut ascunde foarte bine o hoardă de bandiți.

Cu prețul unui mare efort, Paige reuși să zâmbească. Zâmbetul ei deveni mai sigur când remarcă faptul că scaunele din față erau ocupate de un cuplu între două vârste.

– Bună ziua, fetițo, spuse femeia întinzându-i mâna. Eu mă numesc Edna Butterworth, iar el este soțul meu, Stan. Se pare că ai necazui mecanice?

Paige le strânse mâna, prezentându-se la rândul ei.

– Într-adevăr, mașina mea se supraîncălzește după câțiva ki...

Cuvintele îi muriră pe buze când văzu ieșind din mașină un bărbat tânăr, cu o expresie severă pe față.

Edna urmări privirea fetei.

– Cooper, vino încoace, dagule. Paige, ți-l prezint pe Cooper Angelsmith. Prietenul nostru a făcut o pană de benzină și acum noi îl ducem la Indio.

Pană de benzină? Doar un cretin poate face o pană de benzină în plin deșert Mohave! Paige observă că bărbatul roșise. Nici ea n-ar fi fost atât de stupidă.

– Indicatorul de benzină nu-mi funcționează, spuse el pe un ton sec, ca și cum i-ar fi fost penibil să-i dea explicații acestei necunoscute.

Paige încuviință politicos.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Cooper se îndreptă spre capota deschisă a mașinii și se aplecă să examineze motorul. Înăbușindu-și o înjurătură, răsuci dopul radiatorului, din care țâșni imediat un jet de vapori. Se retrase rapid, așteptă până ce aerul se limpezi, apoi se apropie de Paige.

– Se întâmplă cumva să ai apă? întrebă el răstit.

– Da. Tocmai voiam să...

– Avem și noi apă, interveni Stan, care deschisese deja portbagajul din care scoase un bidon de plastic.

Turnă jumătate din el în radiator. Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte, apoi Cooper se apropie de Paige, care discuta cu Edna.

– Radiatorul dumitale este într-o stare jalnică.

Tânăra femeie oftă adânc. Cu alte cuvinte, repararea lui o va costa și timp și bani, lucruri de care ducea mare lipsă în momentul de față.

– Mașina dumitale are un motor cu răcire cu apă. Aerul care trece prin radiator răcește apa, ceea ce împiedică în mod normal ca motorul să se supraîncălzească. Dar radiatorul dumitale este sudat în atâtea locuri încât aerul pătrunde cu greutate, ceea ce explică fenomenul supraîncălzirii.

– Și... de ce or fi fost făcute atâtea suduri? întrebă ea, gata să înceapă să plângă.

– Probabil pentru că era găurit, îi explică Stan. Mașina dumitale are pe puțin vreo cincisprezece ani, și se pare că radiatorul este cel original. Persoana care l-a sudat voia să-l țină în viață cât mai mult timp posibil.

Dragul de Arnold...

– Dacă vei conduce prudent și vei avea mereu apă suficientă la dumneata, îl vei putea păstra încă un timp, spuse Cooper.

– Și... dacă n-am să conduc prea încet?

Trebuia să ajungă în Florida cât mai repede cu putință. Dacă starea de sănătate a lui Waldo se înrăutățea? Dacă o chema la căpătâiul lui? Nu, n-avea timp suficient ca să-și permită să conducă încet!

– Ei bine, în cazul acesta te vei confrunta din nou cu o problemă de supraîncălzire.

Paige își plecă ochii, străpânindu-și lacrimile care-i ardeau pleoapele.

– Și cât... cât costă un radiator nou? întrebă cu o voce gâtuită.

Cooper își plimbă privirea peste peisajul deșertic.

– Pe aici? Poate să ajungă la un preț astronomic.

Văzând expresia abătută a fetei, Edna o mângâie ușor pe braț.

– Pari extenuată, copila mea. De ce n-ai veni după noi până la Idio? Este acolo un han încântător unde se servesc prăjituri de casă. Permite-ne să te invităm. Și după aceea, Cooper va avea poate amabilitatea să mai verifice o dată starea motorului înainte să pornești din nou la drum.

În timp ce vorbea, Edna pândea asentimentul lui Cooper, care se mulțumi cu o scurtă înclinare a capului în loc de răspuns.

– Bine, vezi? reluă ea adresându-i-se din nou fetei. Totul se va aranja.

Paige era pe punctul de a protesta, invocând faptul că deja făcuseră prea mult pentru ea. Dar perspectiva de a nu continua singură drumul era atât de liniștitoare încât nu rezistă propunerii.

– Vă mulțumesc nespus, doamnă Butterworth.

– Haide, fără prea mult protocol între noi. Spune-mi simplu Edna.

Când porniră pe drumul spre Indio, Paige răsuflă ușurată. Slavă Domnului că nimeni nu sugerase ca tânărul s-o însoțească. Omul ăsta avea ceva care o făcea să se simtă... stânjenită. Când se afla lângă ea, parcă spațiul dintre ei doi era străbătut de un straniu curent electric. El era înalt, suplu, iar părul șaten cu nuanțe aurii te îndemna parcă să-ți rătăcești degetele prin el. Ochii aveau aceeași nuanță de ambră ca și coniacul de Kentucky. Niște ochi care, atunci când sclipeau veseli, aveau probabil un efect devastator asupra femeilor...

Paige se așeză mai bine pe scaun.

– Hotărât lucru, căldura asta nu-mi prea prieste, Henry, mormăi ea.

Încetini când Stan îi făcu semn cu mâna prin geamul portierei ca să-l lase să treacă în față. Câteva minute mai târziu, opreau în fața unui mic han al cărui nume, Norma, scânteia pe o firmă din neon roz. Tânăra coborî din mașină fără să-și uite hamsterul. Cooper privi cu o intensă curiozitate cușca, ferindu-se însă să facă vreun comentariu.

– Ce văd aici? exclamă Stan.

– Henry nu poate să rămână singur în mașină. Este prea cald.

Edna se aplecă puțin ca să examineze mai îndeaproape micul ghem de blană pitit într-un cuib de talaș.

– Henry?... Păi... De fapt, despre ce este vorba?

– Este un hamster, răspunse Paige.

Edna își ridică repede capul.

– Un... hamster... este un fel de șoarece, nu-i așa?

– Mai degrabă un șobolan! zise zeflemitor Cooper.

– Nicidecum! protestă Paige.

Henry nu putea fi comparat cu acele animale urâte și viclene care erau șobolanii.

Cooper făcu o mutră dubitativă, iar Stan își luă soția pe după umeri, îndepărtând-o de cușca aceea care se pare că nu-i inspira prea multă încredere.

– Edna, spuse el, hamsterii sunt niște animale total inofensive.

Apoi se întoarse spre Paige, cu un zâmbet pe buze.

– Nu cred totuși că Norma va aprecia prezența lui Henry în restaurantul său. De ce nu-l lași alături, la stația de benzină? Spune-i lui Larry că vii din partea mea. Are în birou aer condiționat, și sunt sigur că n-o să se supere dacă va ține la el vreo oră un hamster drăgălaș. Condu-o pe tânăra noastră prietenă, Cooper!

– Nu, nu este nevoie, se grăbi să spună Paige. Vin și eu într-o clipă la restaurant.

Paige se îndreptă spre stația de benzină și bătu la ușa biroului, al cărui geam era aburit. O voce bărbătească o invită să intre și pătrunse într-o încăpere în care domnea o delicioasă răcoare.

Paige se prezentă proprietarului și, în câteva cuvinte, îi expuse situația.

Omul o ascultă, uluit.

– Este chiar pentru prima oară când mi se încredințează spre păstrare un hamster!

– Vă rog să credeți că îmi faceți un imens serviciu, domnule Jones. Căldura deșertului este foarte greu de suportat de Henry.

Lăsă cușca și se îndreptă spre ușă, resemnată să înfrunte iarăși cuptorul de afară. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre domnul Jones.

– Vă rog să nu deschideți în nici un caz ușa cuștii. Hamsterii sunt niște fugari redutabili.

Omul dădu din cap că înțelesese mesajul.

– Nici o grijă. Oricum am altceva de făcut decât să mă distrez cu animalul acesta!

Paige își găsi salvatorii instalați într-un separeu, în capătul sălii. Nu mai rămăsese decât un loc liber, lângă Angelsmith, și ea se așeză având grijă să nu cumva să se atingă.

Apoi oftă mulțumită și se lăsă cuprinsă de plăcerea clipei. Micul restaurant era cochet, răcoros și, după orele lungi de drum în compania lui Henry, aprecia acum prezența noilor ei cunoștințe.

Aruncă o privire înspre vecinul său. Avea un profil superb... Un nas drept, pomeți înalți...

Henry avea însă o calitate inegalabilă: nimeni n-o asculta pe fată cu atâta atenție.

Stan puse meniul pe care-l citise pe masă și o privi pe Paige.

– Ia spune-mi, doar te plimbi pe aici, prin sud-vest, sau ești în trecere prin această regiune spre un loc anume? întrebă el.

– Sunt doar în trecere.

Edna parcă i-ar fi simțit reticențele în a-și dezvălui proiectele unor străini, așa că zâmbi și spuse:

– Noi locuim la Indio de vreo cinci ani. Înainte ca Stan să se pensioneze, locuiam în Atlantic City.

Își îndreptă apoi atenția spre Cooper.

– Dumneata parcă mi-ai spus că ești căpitan în infanteria marină, nu-i așa? Și încotro te îndreptai, prietene?

Chelnerița apăru înainte ca el să apuce să răspundă. Aceasta, ale cărei șolduri masive erau strânse într-un șort alb, notă comanda și dispăru.

– Te pregăteai să ne spui încotro mergeai, Cooper, continuă Edna.

Acesta își făcu de lucru o clipă cu șervețelul de hârtie înainte să răspundă.

– În Carolina de Nord. Mai exact, la Jacksonville.

– Jacksonville, repetă îngândurat Stan. Acesta nu se află din întâmplare lângă Camp Lyenne?

– Într-adevăr, baza este foarte aproape de acolo.

– Fratele meu era acolo pe vremea când era în marină. De altfel, cel mai mare dintre nepoții mei s-a născut chiar acolo. Și unde locuiești?

– Acum nu mai stau acolo. Unitatea mea s-a mutat la Camp Pendleton.

Cum Edna și Stan îl priveau cam uluiți, Cooper consideră util să precizeze :

– Se află lângă Oceanside, în California.

– Aha, la nord de San Diego.

Chelnerița le aduse comanda, niște porții copioase de tartă cu mere care degaja o delicioasă aromă de scorțișoară.

– Paige, ești cumva studentă? întrebă Edna după ce luă o primă înghițitură.

Paige avea douăzeci și cinci de ani, dar părea mult mai tânără decât vârsta ei ; i se spusese adeseori asta...

– Nu, sunt horticulotr, și mă ocup în special de cultura orhideelor.

Edna bătu din palme, entuziasmată.

– Oh, este formidabil! Orhideele sunt flori atât de frumoase, atât de exotice...

Stan schiță un zâmbet ironic și tandru în același timp.

– Edna nu prea are noroc cu florile ei. Singura ei tentativă de a îmblânzi orhideele s-a soldat cu un eșec usturător!

– Ce varietate ați ales?

– Sim... dim... Din păcate n-am memoria numelor.

– Cymbidium?

– Exact! Era superbă când am cumpărat-o, la San Francisco. Când m-am întors în Indio, am pus-o la fereastra bucătăriei, și a început să se usuce. Aveam grijă s-o ud frecvent, dar degeaba.

– Nu mă surprinde. Specia aceasta suportă greu temperaturile peste șaptesprezece grade. La acest climat, s-ar adapta mai bine o orhidee phalaenopsis.

Edna o fixă cu ochii mari, rotunzi.

– Este o orhidee nocturnă, adăugă Paige.

– Aha... mulțumesc mult, copila mea. Voi încerca să-mi amintesc ce mi-ai spus.

Paige își promise că-i trimite Ednei Butterworth două asemenea plante de îndată ce va ajunge în Florida. După douăzeci de minute, avea adresa acestui cuplu simpatic trecută în agenda ei.

Le mulțumi cu căldură Ednei și lui Stan, apoi își luă la revedere. Angelsmith se mulțumi s-o salute scurt cu capul.

Ieși din restaurant și se îndreptă spre stația de benzină ca să-l recupereze pe Henry. Proprietarul era aplecat peste un motor cu capota deschisă. Ridică privirea spre față.

– Ai venit să-ți iei micul monstru? Cunoști drumul.

– Mulțumesc mult, domnule Jones. Vă deranjez dacă folosesc puțin telefonul dumneavoastră?

– Nicidecum, poți să-l folosești.

Paige intră în încăperea răcoroasă și închise ușa în urma ei. Cușca hamsterului se afla exact acolo unde o lăsase. Formă numărul vecinei sale, Maggie Umstead, care ridică receptorul chiar la prima sonerie.

– Ah, în sfârșit te-ai gândit să suni! exclamă doamna Umstead, o femeie la șaptezeci și unu de ani. Să nu fii îngrijorată din cauza lui Waldo. Este tot la terapie intensivă, dar îi merge din ce în ce mai bine. În schimb... ăăă... există o altă problemă.

Maggie făcu o pauză, apoi continuă :

– Tocmai am găsit o înștiințare de la Trezorerie trimisă în urmă cu câteva săptămâni. Se pare că impozitele pentru Orhideele fermecate n-au mai fost plătite de vreo doi ani. Casa, biroul, sera... toate vor fi vândute la licitație peste nouă zile.

Încăperea începu să se învârtească în jurul fetei. Întinse reflex o mână spre brațul unui fotoliu și se lăsă să cadă. Era oare posibil ca Waldo să nu fi plătit impozitele? Așadar, toate bunurile lor vor fi scoase la licitație. Buimăcită, privea peretele fără să-l vadă.

– Paige? strigă Maggie în receptor. Știu că și așa ai destule griji. Am intrat în biroul lui Waldo cu gândul să găsesc ceva care să-mi permită să plătesc această datorie, vreun carnet de cecuri, ceva... N-am găsit însă decât două mandate poștale. Unul era adresat către Florida Power Corporation, celălalt către compania de telefoane.

Mandate poștale? De ce ar folosi Waldo mandate poștale?

– Mai caută Maggie, strigă ea, recăpătându-și în sfârșit glasul. Trebuie să existe undeva un carnet de cecuri. Cu siguranță că Waldo nu folosește întotdeauna mandate poștale. Probabil că a avut ceva probleme cu banca dacă a recurs la această modalitate de plată.

Waldo insistase întotdeauna ca el să se ocupe de toate plățile și administrarea banilor. Trăise criza din 1929, și-și pierduse toți banii și ferma când banca lui dăduse faliment. Acum acorda o importanță aproape exagerată datoriilor sub orice formă. Cunoscându-i povestea, Paige cedase când el își

manifestase dorința de a se ocupa de contabilitatea lor. Dar poate că acum această sarcină fusese prea grea pentru el...

– Am căutat peste tot, Paige. Peste tot. N-am găsit nici urmă de carnet de cecuri, nici cel mai mic document bancar. Doar patruzeci de dolari într-o cutie veche de cafea. Vrei să ți-i trimit?

– Nu, păstrează-i ca să plătești convorbirile pe care le vom mai avea, cu taxă inversă.

– Știi, Paige, aș fi plătit cu dragă inimă aceste impozite dacă aș fi avut bani suficienți.

Vocea lui Maggie vibra de sinceritate.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Dar nu-ți face griji, o să ne descurcăm cumva. Waldo o să se facă bine și o să-ți spună unde a ascuns carnetul de cecuri. În ceea ce mă privește, fac tot ce pot ca să ajung cât mai curând posibil, dar am mici necazuri mecanice cu mașina. Nimic grav, cred. Dacă aș fi măcar alături de dumneaa ca să te pot ajuta...

– Lasă, lasă! Ți-am spus deja să nu-ți faci griji. Mă ocup eu de tot până sosești tu. Și te rog foarte mult să fii prudentă. Să nu conduci cu viteză.

De îndată ce închise telefonul, tânăra oftă prelung. Risca să piardă totul, pe Waldo, casa, afacerea, înainte să ajungă la Plymonth. Gândul acesta îl simți ca pe un pumn primit în stomac. Cu capul dat pe spate, izbucni în lacrimi dând în sfârșit frâu liber îngrijorării care pusese stăpânire pe ea. Găsi totuși puterea să se apropie de cușca lui Henry. Vederea

micului animal și mirosul lui familiar îi mai alină suferința. Îl privi cățărându-se pe roata aceea mișcătoare și-l auzi chițăind.

– Chiar dacă în biroul acesta este cam întunecos, încă nu s-a înnoptat, Henry. Dacă te joci acum vei fi prea obosit ca să faci mai târziu exercițiile tale obișnuite.

Hamsterul se apropie de marginea cuștii legănându-se și mușcă din bucățica de tartă pe care ea i-o întinsese printre gratii. Apoi o înghiți și o așeză ca rezervă în buzunarul fălcuțelor lui.

– Îmi pare rău că nu ți-am oprit și o feliuță de măr, murmură ea. De altfel, nu sunt prea sigură că este recomandată hamsterilor.

Își scoase din buzunar o batistă, își șterse ochii și-și suflă nasul înainte de a lua cușca de mâner.

– Vino. Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

Când se pregătea să iasă din birou, auzi dinspre atelier o voce. O voce cu accente cunoscute.

– Larry Jones? Bună ziua, sunt Cooper Angelsmith. N-ai nevoie din întâmplare de un mecanic..?

Dintr-un motiv nedefinit, Paige rămase în birou și ascultă urmarea conversației. Se așeză din nou liniștită în fotoliu, știind că nu putea fi văzută prin geam.

Din locul în care stătea, îl văzu pe Larry ștergându-și mâinile cu o cârpă.

– Am deja unul, răspunse el. Eu. Și mai este un tip care mai vine de trei ori pe săptămână ca să-mi dea o mână de ajutor. Veniturile mele nu-mi permit să mai angajez pe cineva. Mai ales în acest moment. Îmi pare rău.

– Poate știi pe cineva care caută un lucrător?

– Ai sculele dumitale? întrebă Larry.

Cooper făcu o pauză înainte să răspundă.

– Nu.

– În cazul acesta, nu pot să te ajut.

Se pare că avea totuși nevoie de cineva, dar care să aibă propriile-i materiale.

Urmă o altă pauză, în care Paige și-l imagină pe Cooper dând din cap, cum îi era obiceiul.

– Ei bine, mulțumesc totuși.

Fata ridică sprâncenele, perplexă. De ce naiba îi cerea Angelsmith de lucru lui Larry Jones? Parcă spusese că este în drum spre Jacksonville. I se păruse chiar că era foarte grăbit să ajungă.

Numără până la cincizeci, lăsându-i astfel timp să iasă din atelier dar să nu se îndepărteze totuși prea mult, pentru că voia să-l roage să-i mai verifice o dată starea radiatorului.

Ducând în mână cușca lui Henry, ieși din birou și porni pe urmele lui Cooper, neuitând să-i mulțumească în trecere lui Larry.

– Așteaptă puțin! strigă ea, grăbind pasul ca să-l ajungă din urmă. Ești amabil să-mi acorzi un minut? Atât cât să-ți mai arunci un ochi la motorul meu...

El privi mai întâi cușca hamsterului, apoi pe interlocutoarea lui. Bănuia oare că auzise toată discuția lui cu mecanicul?

– Doar un minut, într-adevăr, răspunse el.

Se îndreptară spre locul unde era parcată mașina, și Paige sălță capota.

– Pornește motorul.

Fata avu impresia că intră într-un cuptor când se așeză la volan.

– Dacă se poate, astăzi! adăugă el, nerăbdător.

Paige strânse din buze.

– Ce personaj simpatic, mormăi ea adresându-i-se lui Henry.

Răsuci cheia și apăsă pedala de accelerație. Nimic. Mai făcu o tentativă care se soldă cu un bâzâit, iarăși nimic.

Cu mâinile umede de transpirație, se agăță de volan. De ce se înverșuna asfel soarta împotriva ei? În ritmul acesta, nu va mai ajunge niciodată la Plymonth.

Se aplecă peste portiera deschisă.

– Nu vrea să pornească.

– Mulțumesc, am observat și eu.

Stăpânindu-și cu greu furia, se apropie de Cooper, care meșterea la ceva piese din motor.

– Care poate fi cauza problemei? întrebă ea, distrusă.

– Sunt mai multe posibilități. Aș da vina mai întâi pe starter, dar nu-l pot repara fără scule adecvate.

Cu dosul palmei, își șterse fruntea acoperită de sudoare. Dacă ar fi avut aici sculele lui... Dar acestea erau aranjate cu grijă într-o cutie la Sim's, în Oceanside. Și, de altfel, nu asta îi lipsea cel mai mult. Dacă ar fi avut mașina lui, și-ar fi putut

folosi carnetul de cecuri, cărțile de credit... Dar chiar și ultima carte de credit îi fusese refuzată când o prezentase ca să închirieze o altă mașină.

Își înăbuși o înjurătură, strângând din dinți. În clipa aceasta, ar fi putut foarte ușor să distrugă orice cu mâinile goale. Să-i frângă gâtul fratelui său, de exemplu...

Nathan putea să se considere un om mort. Nu-i vor rămâne de trăit decât câteva minute din clipa când Cooper va intra în Jacksonville.

Ceea ce însă, ținând cont de situație, putea să dureze un timp...

– Am eu niște scule, spuse atunci Paige. Cel puțin, știu că se aflau în portbagaj când am luat mașina asta. Bineînțeles, nu sunt grozave, dar la nevoie...

– Probabil că sunt asemeni mașinii!

Paige deschise gura ca să protesteze, apoi se răzgândi. La ce bun să mintă? Mașina n-o fi fost ea într-o stare excelentă, dar decât nimic, era bună și hodoroaga asta.

Nu era însă dispusă să-și povestească necazurile lui Cooper.

– Doamne, cât regret că n-am cumpărat Cadillacul acela! exclamă ea, zeflemitor.

Preț de o clipă, el păru buimăcit, dar își recăpătă repede controlul.

– Dar eu!

Fata simți cum încep să-i ardă obrajii sun privirea lui ironică.

– Bun, așadar ești în stare să repari mașina asta, da sau nu?

Cât ar fi vrut să nu fie nevoită să-i ceară ceva, dar soarta hotărâse altfel.

Cooper își pierdu răbdarea. El însuși avea de rezolvat câteva probleme. În primul rând, să facă rost de suficienți bani ca să-și poată continua drumul. Avea urgentă nevoie de un mijloc de transport.

Brusc, îi trecu prin minte o idee. O examină fără tragere de inimă pe toate fețele, apoi ocoli încet mașina. Monstrul acesta era la fel de impunător ca un crucișător de luptă. Din păcate, un crucișător ruginit. Dar dacă reușea să-l pornească, putea să fie și acesta un mijloc de locomoție. Măcar îl va scoate din deșertul acesta blestemat. După aceea, va reuși cu siguranță să găsească un vehicul mai rapid și mai confortabil.

Îi aruncă o privire fugară fetei. Cum era îmbrăcată într-un tricou și blugi, se vedea bine că Paige Ruegger nu era o bogătașă. Probabil că nu era în stare să suporte nici cheltuielile pentru diversele reparații pe care le-ar necesita mașina ca să ajungă la destinație. Avea și ea nevoie de cineva care să cârpească motorul îmbătrânit.

Avea nevoie de el.

Capitolul 2

– Arată-mi unde sunt sculele acelea, zise el.

Paige scoase imediat cheile din contact și se duse la portbagaj. Acesta se deschise cu un scârțâit sinistru.

Se aplecă și scoase o cutie de carton pe care o deschise. Înăuntru se aflau două șurubelnițe vechi, câteva chei ruginite, niște garnituri și alte nimicuri.

Cooper privi cu dispreț conținutul. Toate erau niște lucruri fără nici un folos. Cele câteva scule de care s-ar fi putut folosi păreau într-o stare atât de jalnică încât nici nu îndrăznea să le atingă.

Paige îl privea cu atâta speranță încât preferă să-și ferească privirea. Nu, era clar, nu putea să-i mai acorde nici un minut acestei fete și mașinii ei afurisite!

– Ce mai faceți voi, copii? Ce meșteriți aici? se auzi atunci vocea lui Stan care, însoțit de Edna, se îndrepta spre mașina lor. Vă credeam deja departe.

Îl privi pe Cooper, ușor încruntat.

– Ia să vedem, dă-mi voie să ghicesc... Iarăși vreo problemă cu radiatorul!

– Nu, acum este vorba despre demaror.

– Poate că s-a terminat bateria. Am eu cabluri să vă dau curent.

Cooper scrâșni din dinți. Era convins că pana nu provenea de la baterie. N-avea însă dreptul să se înfurie pe Stan, care nu era cu nimic vinovat de situație și pe deasupra fusese de o extremă amabilitate.

– La urma urmei, de ce n-am încerca? răspunse el ridicând din umeri.

Dar și tentativa aceasta se soldă printr-un eșec.

– Bun, reluă Cooper, este vorba deci ori despre demaror, ori despre alternator, sau poate generatorul.

Edna părea îngândurată. Pe toată durata discuției, ea observase pe rând mașina, apoi pe Paige, apoi pe Cooper. Remarcă nervozitatea lui Paige, așa că se duse la ea, o luă de braț și, cu pași mici, se îndepărtară de cei doi bărbați care continuau să stea cu nasul în motor.

– Unde trebuie să ajungi, copila mea? o întrebă ea cu un aer grijuliu.

– În Florida.

Simpla pronunțare a acestui cuvânt trezi din nou instantaneu îngrijorarea lui Paige.

– Trebuie să ajung, Edna, adăugă ea pe un ton disperat. Vărul meu are o criză cardiacă și este internat în spital. El este singura mea rudă.

Paige nu vorbi despre impozitele neplătite. Această ultimă nenorocire era încă prea proaspătă, prea dureroasă încât să găsească puterea să vorbească despre ea.

– Și... el mă are doar pe mine. Trebuie să ajung cât mai curând posibil la căpătâiul lui. Are nevoie de mine!

Edna își trecu brațul pe după umerii fetei într-un gest reconfortant.

– Ei bine, ca să vezi! Prietenul nostru Cooper pare și el foarte grăbit să ajungă la Jacksonville. N-ai observat? Omul acesta are nevoie de tine, Paige. Ia gândește-te. Dacă îl iei cu mașina ta, în schimb îți va supraveghea îndeaproape motorul. Și, pe de altă parte, pe vremurile astea, este totuși mai sigur să călătorești însoțită.

– Aha! Și de el cine mă va proteja? Un marinar?

– Bine, sunt de acord că unii bărbați nu se bucură de o prea bună reputație în rândul femeilor. Cooper însă mi-a făcut o foarte bună impresie. După părerea mea, este chiar prea serios, dar asta nu-i rău. Totuși, hotărârea o poți lua doar tu, draga mea.

Paige îl examină pe Cooper. Sigur, era cam ursuz și exasperant dar nu părea să fie un criminal periculos. Un astfel de criminal periculos ar fi avut de altfel tendința să fie excesiv de amabil cu viitoarea lui victimă, cu scopul de a-i adormi vigilența! Presupunând deci că Angelsmith n-avea de gând s-o ucidă, trebuia să recunoască faptul că prezența unui bărbat priceput în mecanică i-ar fi foarte utilă pe parcursul acestei călătorii.

– N-are la el nici o sculă de reparat mașina la nevoie, obiectă ea totuși.

Edna dădu din cap, cu un zâmbe satisfăcut pe buze.

– O să-i spun eu două vorbe lui Stan. El este întotdeauna bine echipat.

Cooper le privea pe cele două femei din ce în ce mai iritat. Își pierdea timpul, un timp pe care l-ar fi putut folosi mai degrabă să-și caute de lucru și astfel să câștige banii necesari cumpărării unui bilet de autobuz. Câte zile îi vor trebui ca să adune o asemenea sumă? O săptămână? Două? Strânse furios pumnii, frustrat de neputință. Era mult prea mult.

– Ai putea s-o ajuți pe micuța asta, murmură Stan. Este evident că are nevoie de dumneata. De altfel, ajutând-o, te ajuți și pe dumneata. Dacă-i promiți că îi vei supraveghea motorul, sunt sigur că va accepta să te ia ca pasager.

Cooper se întoarse instinctiv spre Paige. Abia acum îi observă părul până la umeri de un brun cald, ochii migdalați albaștri spre verzi și o siluetă care... nu corespundea deloc termenului de micuță. Una peste alta, na-r fi fost o companie neplăcută!

– N-am nici un fel de scule ca să repar grămada asta de fier vechi.

Stan ezită o clipă.

– O să ți le împrumut pe ale mele. Si contez pe buna dumitale credință să mi le trimiți de îndată ce ajungi la Jacksonville.

O trusă de scule ca a lui Stan reprezenta o sumă deloc neglijabilă.

– De ce faceți asta? întrebă Cooper.

Stan îi zâmbi.

– Acum trei săptămâni, nepoata noastră, Sara, a fugit de acasă. Ne-a telefonat o singură dată, prea speriată ca să ne spună unde era. Toate eforturile noastre pentru a încerca s-o găsim s-au dovedit zadarnice. Săptămâna trecută, ne-a telefonat din stația de autobuz Farenville, din Idaho. Niște oameni minunați s-au ocupat de ea și i-au oferit un bilet de autobuz ca să ajungă acasă. De atunci, mulțumim în fiecare zi Cerului că i-au scos în cale Sarei pe acei oameni atât de generoși. Mulțumită lor, s-a întors în sfârșit teafără și nevătămată. Așa că, eu și cu Edna suntem încântați dacă putem să vă facem un serviciu.

Edna tocmai se îndrepta spre ei, la braț cu Paige. Împreună cu soțul ei, discutară cu cei doi și câteva minute mai târziu, problema era practic rezolvată.

Paige acceptă să suporte cheltuielile călătoriei, și Cooper, să vegheze la buna funcționare a mașinii, precum și s-o protejeze la nevoie. Această ultimă clauză, cerută de Edna și Stan, o făcu pe Paige să se simtă stânjenită. În schimb, Cooper nu văzu nici un inconvenient, dar zâmbetul lui superior o înfurie la culme. Ca să-i mai taie elanul, spuse pe un ton foarte serios.

– Am nevoie de referințe în privința dumitale. Vreau să vorbesc mai întâi cu comandantul șef al unității.

– Poți să vorbești cu cine vrei, dar în nici un caz cu comandantul șef, răspunse el pe un ton ferm. Dacă ții neapărat, sună-l pe sergentul meu. Nimeni nu mă cunoaște mai bine ca el!

– Nu!

Cooper se încruntă amenințător și se apropie de ea, înfruntând-o.

– Ascultă-mă bine, drăguță. Ai la fel de multă nevoie de mine precum am și eu de dumneata, așa că fii amabilă și nu întinde coarda prea mult. Nici nu se pune problema să mă umilești telefonându-i superiorului meu. Sună-l pe sergentul meu și să terminăm discuția.

– Nu. El s-ar putea să mă mintă de teama represaliilor.

– El mă cunoaște mult mai bine decât comandantul. Și crede-mă, sergentul Candill nu este genul de om care să facă daruri. Eu n-am nimic de ascuns.

Înfruntându-l cu privirea pe Cooper, ea scutură din cap.

– De ce aș avea încredere în acest sergent Candill? Ori vorbesc cu comandantul, ori cu nimeni!

Paige ar fi dorit să-l poată încuraja în acest demers, să-i râdă în nas și să-i întoarcă spatele. Dar voia înainte de toate să ajungă acasă cât mai curând posibil.

Îl privi câteva clipe, înăbușindu-și furia. „Gândește-te la Waldo, la Maggie...“

– Foarte bine, spuse ea pe un ton glacial. Care este numărul de telefon al sergentului dumitale?

*

* *

Începea să se înnopteze când Cooper termină de montat demarorul de ocazie pe care Paige îl cumpărase de la Larry Jones.

Fetei îi era cald și se plictisea de moarte. Rolul ei consta în a-i da coechipierului ei sculele de care acesta avea nevoie, a-i aduce apă și a-l mângâia pe Henry. Obținuse totuși câteva informații de la locuitorii din Indio, și știa acum unde își vor petrece noaptea. Se ferea să-i spună lui Cooper suma ridicolă de care dispunea pentru această călătorie.

După ce puse la loc sculele în trusa lor, Cooper se șterse pe mâini și pe brațe cu cârpa curată pe care i-o întinsese ea. Apoi oftă prelung.

– Uf! Acum visez să fac un duș, să mănânc și să mă instalez într-o cameră climatizată.

Paige se retrase instinctiv un pas, prefăcându-se brusc interesată de soarta hamsterului. Ceea ce urma, cu siguranță nu va fi pe placul lui Cooper. Ar fi trebuit să-i spună mai din timp la ce restricții o obliga bugetul ei subțire. Doar disperarea o îndemnase să tacă în privința acestui subiect.

– Ai rezervat camerele? întrebă el. Aș vrea să mă spăl înainte de masă. Cârpa asta nu face decât să întindă și mai mult unsoarea.

– Păi... am găsit un loc unde să înnoptăm.

Cooper rămase nemișcat și o privi, cu o expresie sumbră pe față.

– Ce fel de loc? Are aer condiționat?

Dacă vor lăsa deschise geamurile mașinii, va pătrunde aerul, „doar“ călduț de peste noapte din deșertul Mohave.

– Oarecum.

El aruncă în portbagaj cârpa murdară fără să-și ia ochii de la interlocutoarea sa.

– Dar apă curentă? insistă el.

Paige încuviință neconvingător. Fără nici o îndoială că aici trebuia să existe și cabine de toaletă.

– Fii mai explicită. Unde te-ai gândit mai exact să ne petrecem noaptea?

Paige mormăi ceva neinteligibil.

– Vorbește mai tare!

– Pe... un teren de camping situat la marginea orașului.

Cooper făcu ochii mari, stupefiat. Nu promisese ea că va finanța călătoria? El își plătise datoria pierzând mai bine de trei ore, sub un soare de plumb, ca să repare monstrul acesta care le servea de mijloc de transport!

– Un teren de camping! repetă el ridicând tonul. Eu am trudit din greu la rabla asta ca s-o fac să pornească, și acum ai de gând să mă duci să dorm pe un teren de camping? Ascultă, frumoaso, am depășit vârsta când gustam plăcerile campingului. Și în plus, chiar nu mi-a plăcut niciodată să stau într-un camping. Haide, grăbește-te și telefonează de la restaurant ca să contramandezi această eroare regretabilă.

Paige privea fix micul ghem de blană pitit într-un colț al cuștii. Simțea nevoia să-l țină în palme, să-l mângâie. Găsi totuși curajul să înfrunte privirea lui Cooper.

– Bugetul meu nu-mi permite să-mi ofer o cameră într-un motel, și nici o cină la restaurant. Am promis că voi suporta cheltuielile acestei călătorii, și o voi face. Dar va trebui să dormim în mașină și să cumpărăm provizii de mâncare din

magazine. Altfel n-o să ne ajungă banii pentru benzină, nici pentru eventualele reparații ale mașinii. Și asta... în sepranța că nu vom fi confruntați cu vreo problemă gravă.

Își mușcă buzele apoi continuă imediat:

– Îmi pare rău. Regret sincer că nu-ți pot face această călătorie mai plăcută.

Amuțit de ce auzise, Cooper continua s-o privească. Se întoarse brusc spre mașină și-și trecu nervos mâinile prin păr.

– Bun. Acum, haide să descoperim acest minunat camping! Dar mai întâi vreau să-ți spun ce gândesc, drăguță: la plecare, n-ai fost chiar atât de limpede, și eu nu apreciez prea mult o astfel de atitudine.

Paige își strânse buzele. Avea și așa destule griji ca să mai asculte și capriciile acestui marinar!

– Sigur, ți-am spus că voi suporta cheltuielile acestei călătorii, dar nu ți-am promis niciodată că vom poposi la hoteluri de cinci stele! Dacă n-aș fi avut probleme financiare, nu te-aș fi ales cu siguranță.

Prin ochii lui de culoarea ambrei trecu o strălfulgerare ciudată.

– Aha... Va să zică m-ai ales ca tovarăș de drum? Atunci cred că, până la urmă, călătoria aceasta s-ar putea să nu fie chiar atât de dezagreabilă... drăguță!

*

* *

– Nici nu te gândi că o să te ajut să intri cu acest șobolan fără coadă în magazin!

Cooper privea drept înaintea lui, cu o expresie fermă. Paige îl observă câteva clipe în tăcere.

– Și totuși, va trebui să accepți să-mi fii complice. Nu luăm hamsterul cu noi, nu cumpărăm mâncare!

– Chestia asta n-are dreptul să treacă pragul magazinului. Este absolut ilegal.

– Ilegal este un cuvânt prea mare. Că anumite reguli de igienă o interzice, sunt de acord. Dar după câte știu eu, nu scrie nicăieri în constituție că hamsterii n-au drept la viață! Or, dacă îl lăsăm pe Henry în mașină, va muri.

– N-ar fi o pierdere prea mare, bombăni el.

– Poate pentru dumneata.

– Temperatura a mai scăzut puțin.

– Nu suficient, replică ea hotărâtă să nu cedeze.

Cooper ridică ochii spre cer.

– Bine, de acord, mă predau. Numai asta îmi mai lipsea, o isterică pe cap!

Coborî din mașină și așteptă ca Paige să-și ia poșeta și cușca hamsterului.

– Acum, spuse ea, mergi înaintea mea, cât mai aproape, și eu o să ascund cușca sub poșetă. De îndată ce intrăm, ia un cărucior și mergi direct spre raionul de gustări. Două pungi de chipsuri ar trebui să fie de ajuns ca să-l ascundă pe Henry.

– Mie nu-mi plac chipsurile!

– Ei bine, alege-ți ce vrei, orice... numai mișcă-te mai repede!

Cooper ridică o sprânceană, dezaprobator, după care se execută.

Formau amândoi un convoi ciudat, Paige era conștientă de asta, dar de îndată ce trecură de ușile magazinului și atmosfera răcoroasă îi învălui, uită de toate, bucurându-se de plăcerea de a scăpa de căldura sufocantă.

– Suntem absolut ridicoli, mormăi el. Parcă am fi doi siamezi legați printr-o poșetă mare roșie! De parcă n-ar fi fost de ajuns că eu sunt plin de unsoare...

– Dacă asta te poate liniști, să știi că nici mie nu-mi place situația. Și fii amabil, nu te îndepărta în nici un caz de mine!

De îndată ce ajunseră la raionul de aperitive, Paige luă două pungi de chipsuri pe care le puse peste cușca animalului – care trona acum pe partea de cărucior care folosea de obicei drept scăunel pentru copii. Cooper înlocui repede una dintre pungi cu un pahcet de biscuiți sărați.

Pe măsură ce taversau aleeile magazinului, Paige umplea căruciorul cu fructe, apă minerală, și diferite produse necesare pentru sandvișuri.

Pentru ca să treacă de casă fără să atragă atenția, începură să se miște într-un balet demn de coregrafia cea mai sofisticată. Spre uimirea lui Paige, Cooper se pretă cu plăcere acestui joc și dădu dovadă chiar de un umor deosebit față de casieră, ceea ce o obligă pe Paige să-și reconsidere părerea asupra comportamentului lui de până acum.

*

* *

Ajunseră fără probleme pe tereneul de camping. Administratorul îi însoți până la un amplasament aflat nu departe de lavabouri, lucru care o bucură pe Paige.

– Du-te să te răcorești, eu rămân în mașină, îi propuse Cooper.

Paige însă se îndoia că ar fi prudent să-l lase pe Cooper Angelsmith singur în mașină. De unde știa că nu va profita de absența ei și va fugi cu mașina? La urma urmei, nu-l cunoștea pe bărbatul acesta – de altfel foarte incomod – decât de vreo câteva ore.

– Nu, știu că ești nerbdător să scapi de unoarea aceea de pe mâini, îi răspunse ea cu un zâmbet larg. Du-te dumneata primul.

Cooper își privi brațele și mâinile murdare.

– Poate ți-e frică să nu cumva s-o șerg englezește cu superba dumitale limuzină? lansă el, zeflemitor. Haide, gândește-te un pic. Dacă m-aș hotărî să fur o mașină, aș alege un model ceva mai performant.

Ea îl privi scrutător.

– Te crezi foarte inteligent, nu-i așa?

– Sunt foarte inteligent. În fine... de obicei!

Paige deschise torpedoul și scoase o lanternă pe care Arnold i-o strecurase chiar înainte să plece. Dacă și asta funcționa la fel de bine ca mașina, drumul dus-întors prin întuneric risca să fie cel puțin periculos!

Raza palidă de lumină căzu peste hamster cu o expresie morocănoasă. Paige apăsă imediat butonul ca s-o stingă.

– Mai ai și altă lanternă? întrebă Cooper.

– Păi... nu.

– Perfect. Nu-mi rămâne deci decât să te aștept într-un întuneric absolut.

– Pot să-mi permit să-ți amintesc că după aceea va fi rândul meu să te aștept în întuneric absolut? îi replică ea pe un ton sarcastic.

În loc de răspuns, el închise ochii și, cu brațele încrucișate, se așeză mai comod în scaunul acoperit cu plastic.

O rază de lună îi lumina fața, accentuându-i trăsăturile colțuroase. Paige contemplă câteva secunde acest spectacol. Nu era chiar deloc insensibilă la aerul de virilitate încrezătoare pe care-l degaja acest chip. Fără nici o îndoială că Angelsmith, „căpitanul Angelsmith“ era obișnuit ca oamenii să i se supună. Și femeile, în mod special...

Își luă trusa de toaletă, un prosop, și se îndepărtă. Era mai bine să nu mai facă speculații în privința acestui bărbat, mai ales că, de obicei, avea o imaginație foarte bogată.

De altfel, dacă se gândea mai bine, Cooper nu-i plăcea absolut deloc.

*

* *

Crezuse că reușise să-l catalogheze corect, dar el o obligă să-și revizuiască „evaluarea“ comportându-se într-un mod fermecător. La întoarcere, descoperi nu fără surprindere că el pregătise deja sandvișurile, și împinsese galanteria până la a o aștepta ca să mănânce împreună.

După ce terminară cina, Paige simți toată oboseala de peste zi, și presupunea că era la fel și pentru însoțitorul ei. Dar, fără să spună un cuvânt, acesta luă lanterna și, înarmat cu un prosop și trusa de toaletă, plecă spre lavabouri.

Rămasă singură, Paige aranjă proviziile rămase în răcitorul portabil, apoi scoase din portbagaj două pături din care improviză două perne, pe care le puse la capătul celor două banchete. Cea din spate fiind mai spațioasă, i-o rezervă lui Cooper. Cât despre Henry, acesta va dormi pe podea, lângă ea.

Zgomotul unei lovituri puternice într-o pubelă de fier, urmat de o înjurătură, o trezi pe Paige. Aruncă o privire și constată că bancheta din spate era goală.

– Cooper? strigă ea destul de reținut.

O altă înjurătură, mai înăbușită de data asta, rupse liniștea nopții. Apoi se auzi:

– Paige?

– Ce faci acolo? răspunse ea încet, îngrijorată pentru somnul celorlalți turiști din camping.

În clipa următoare, o umbră ce i se păru uriașă se aplecă peste mașină.

– Ce fac? Încerc să găsesc blestemata asta de mașină, asta fac! Bateriile lanternei dumitale au avut buna idee să se termine exact când ieșeam de la lavabouri.

– Oh...

– Într-adevăr, oh! răcni el îndreptându-se spre scaunul pasagerului.

– Nu, nu, treci în spate!

El se supuse fără tragere de inimă. Și, dintr-o dată, lui Paige i se păru că locul pe care i-l rezervase era prea strâmt. Chiar ridicol de mic. În orice caz, el nu părea deloc în largul lui, ghemuit astfel.

– Credeam că marinarii pot vedea și pe întuneric! spuse ea, agasată.

Oricum, nu era vina ei că bateriile își aleseseră tocmai acel moment ca să nu mai funcționeze.

– Drept cine mă iei? Mă crezi pisică?

O pisică mare... Un tigru, chiar. Cu ochii mari, aurii.

– După câte știu, voi vă folosiți și de stele ca să vă orientați, nu? insistă ea.

El bombăni ceva neinteligibil și se ridică într-un cot ca să-și așeze mai comod pătura care-i servea de pernă.

Da, era marinar. Și tatăl lui fusese, și bunicul lui. În familie, tradiția cerea ca fiul cel mare să intre la pușcași marini. Se îndoia însă că tatăl sau bunicul său să se fi confruntat vreodată cu o situație atât de ridicolă.

Tatăl său, colonelul Kenneth Angelsmith – care din fericire nu știa nimic despre această neplăcută conjunctură – îi oferise când împlinise cinci ani un joc cu soldăței. Îi explicase atunci că viața seamănă cu un câmp de luptă. Ca să-ți atingi obiectivul trebuia să cunoști terenul și să-ți desfășori în mod inteligent forțele.

În situația de față, terenul în chestiune se „rezuma“ la kilometri întregi de deșert. Iar cât privește forțele sale... Dumnezeule! Ce avea la dispoziție? O mașină într-o stare jalnică, un hamster, și o nebună.

Capitolul 3

Cooper se trezi brusc. Rămase nemișcat ca să audă mai bine zgomotul ciudat care-l trezise. Era un fel de scârțâit care nu-i era deloc familiar. Poate că erau în pericol...

Se ridică încet, foarte încet, gata să intervină dacă situația o cerea. Înaintând centimetru cu centimetru, se ridică la înălțimea spetezei scaunului din față.

Și aci, ce să vadă? Pe podeaua scăldată de o rază de lună, îl văzu pe Henry învârtindu-și fără încetare roata. De aici venea scârțâitul, metal pe metal...

Cooper își plecă privirea. Ghemuită pe banchetă, Paige dormea profund. Își strecurase o palmă sub obraz, evitând astfel contactul direct cu stofa aspră a păturii. Cealaltă mână se odihnea peste pieptu-i rotund, care tresălta la intervale regulate. Buzele îi erau ușor întredeschise. Păreau moi, delicioase...

Se așeză din nou pe locul lui și începu să se răsucească pe toate părțile, până când își găsi o poziție mai confortabilă. Închise ochii și se hotărî să nu mai acorde nici o importanță

zgomotului exasperant. Ziua de mâine va fi fără îndoială extrem de grea. Avea așadar nevoie să fie în deplinătatea forțelor sale. Încetul cu încetul, reuși să ațipească.

Scârț, scârț...

Deschise ochii și privi cerul. Blestemat rozător! Dar dacă Paige reușea să doarmă în asemenea condiții, va reuși și el.

Scârțâitul însă se accelera. Cum să facă să-l oprească pe monstrul acesta să se mai joace la ora asta nepotrivită?

Se ridică ușor, se sprijini de speteaza scaunului din față, se aplecă și întinse mâna. Degeaba. Se întinse și mai mult, fără să reușească totuși să ajungă la cușcă. Henry făcu o scurtă pauză ca să observe degetele ce se îndreptau spre el, apoi își reluă joaca. Ceea ce avu darul să-l facă pe Cooper să turbeze. Avea impresia că hamsterul își bătea joc de el.

Cu multă prudență, se aplecă și mai mult. Nu voia cu nici un preț s-o trezească pe Paige; de altfel, se îndoia că ar fi putut s-o trezească ceva, dacă acest blestemat de scârțâit o lăsa imperturbabilă.

În sfârșit, degetele lui atinseră grilajul cuștii. Henry lăsă imediat roata și se ascunse în talașul de lemn.

– Dar ce...?

Dacă până acum lui Cooper i se păruse că scârțâitul era zgomotos, acesta nu se puea compara cu țipătul pe care-l scoase Paige. El îi puse imediat mâna peste gură înainte să-i trezească pe vecini.

– Încerc doar să...

Ea îl împinse din toate puterile astfel că el căzu la loc pe bancheta din spate. Profitând de slăbiciunea lui pasageră, Paige luă harta rutieră cu care începu să-l lovească cu furie peste cap, peste umări, peste ceafă.

– Cum ai îndrăznit să faci așa ceva? urlă ea înnebunită de furie.

Cu brațele ridicate, Cooper încerca să se protejeze.

– Trebuia să bănuiesc că nu ești demn de încredere. Nu, nu te apropia! Să nu mă atingi! Ticălo...

Brusc, încetă să-l mai lovească și-l privi fix în ochi înainte să-și îndrepte atenția spre hamster.

– Încercai să-l prinzi pe Henry, nu-i așa?

El încuviință, gata să-i explice situația.

– Se juca într-una cu...

– Foarte bine!

Deschise portiera din sapte, îl apucă pe Cooper de umeri și-l împinse. Ridicându-se încet, acesta se ținu bine și nu se clinti din loc. În ciuda eforturilor repetate ale lui Paige de a-l împinge afară, acesta rămânea impasibil.

– Ieși! îi strigă ea, furioasă. Ieși imediat. Nici să nu te gândești că voi mai călători cu o ființă atât de crudă care se ia de un biet hamster fără apărare!

În jurul lor începură să se aprindă lumini. Intrigați de această ceartă, câțiva turiști aflați în camping își scoaseră capetele din corturi.

Cum ea se pregătea să se lanseze într-o nouă ofensivă destinată a-l expulza din mașină, Cooper simți că răbdarea i se sfârșește. O prinse de umeri și o scutură cu putere.

– Acum o să taci și o să mă asculți!

– Nu mă sperii! protestă ea zbătându-se.

– Foarte bine, nici n-aveam de gând să te sperii! Voiam doar să-mi acorzi câteva secunde de atenție. N-aveam nici o intenție răuvoitoare față de acest animal!

Ea îl privi sceptică.

– Atunci întindeai mâna spre cușca lui?

– Ca să-l împiedic să mai învârtească roata aceea.

– Henry adoră să se joace în roată. Este singurul lui mod de a se distra făcând și mișcare.

Cooper remarcă dintr-o dată că apropierea fetei îl împiedica să se concentreze.

– Dar este... ăăă... este foarte zgomotoasă. Mă întreb de altfel cum reușești să dormi cu un asemenea vacarm. Mie îmi este imposibil.

Pielea brațelor ei era fină sub palmele lui. Când își scutura capul, părul ei mătăsos îi atingea fața.

Și Paige se simțea cuprinsă de o tulburare ciudată. Bărbatul acesta, atât de aproape de ea, îi trezea niște senzații curioase. Se surprinse imaginându-și ce-ar simți dacă ar strânge-o la piept.

– O să... o să te obișnuiești, articulă ea în cele din urmă.

După criteriile frumuseții clasice, gura ei era un pic prea mare, se gândi Cooper. Dar lui îi plăea și așa. Visa să afle gustul, savoare acestor buze cărnoase.

– Nu țin să mă obișnuiesc, replică el, revenindu-și din visare. Ceea ce vreau, este să pot dormi. Încearcă și scoate-i roata aia din cușcă.

În sinea ei, Paige recunoscu faptul că-i fusese de un ajutor prețios. În după-amiaza aceasta, își petrecuse trei ore ca să repare demarorul acela stricat, când ar fi putut foarte bine să se posteze la marginea șoselei și să facă autostopul.

– Roata este fixată. Dacă încerc s-o scot, se va rupe.

Cooper o privea, uluit și cucerit totodată. Lui Paige Ruegger nu-i lipsea curajul. Traversa deșertul la volanul unei mașini hodorogite, cu foarte puțini bani în buzunar, și nici măcar o dată n-o văzuse plângând, sau n-o auzise văitându-se.

– Poate că am putea s-o ungem, propuse el.

În lumina lunii, ochii lui de culoarea ambrei erau parcă stropiți cu paiete argintii. Imaginația tinerei o luă brusc razna. Și-l imgină stând mândru la cârma unei corăbii, dându-le ordine corsarilor. În vremurile acelea, probabil că n-ar fi rezistat farmecului său.

Dar astăzi, nu era cazul.

– Cu ce? N-am nici o picătură de ulei.

Cooper remarcă schimbarea care se produsese în comportamentul ei. Și-i plăcea. Buzele lui schițară încet un zâmbet satisfăcut.

– De ce zâmbești? întrebă ea, oarecum în defensivă.

El îi ignoră în mod deliberat întrebarea.

– Poate că nu ai ulei, dar avem unt.

– Margarină.

Cooper dădu ușor din cap. Fețele lor se apropiară, atrase parcă de un puternic magnetism. El își aplecase deja capul, gata s-o sărute. Paige, pregătită și ea, își închise pleoapele.

Sârț, scârț...

Ea deschise brusc ochii și-și spuse că este nebună. Se desprinse din strânsoarea lui Cooper și, întorcând puțin capul, văzu că vreo câțiva dintre vecinii lor, alertați de zgomote, se adunaseră în jurul mașinii.

– O să caut margarina aceea, spuse ea.

Frustrat, Cooper îi aruncă hamsterului o privire ucigașă. Henry, care se vede treaba hotărâse să-și întrerupă exercițiile nocturne, îl fixa cu minusculii lui ochi negri. Animalul se apropie de grilajul cuștii și, ridicat pe piciorușele din spate își îndreptă boticul roz spre Cooper. Apoi strâmbă din nas în semn de nemulțumire și-i întoarse spatele fără prea multe fasoane.

Războiul era declarat.

*
* *

A doua zi dimineață, Paige se trezi foarte devreme. Când se ridică, o dureau toate oasele. Banchetele mașinilor nu erau cu siguranță paturi prea confortabile. În orice caz, cele din mașina aceasta nu erau.

După noaptea chinuită și agitată, era nerăbdătoare să se învioreze. Și apoi, la ora aceasta mai mult decât matinală, probabil că la dușuri nu era înghesuială.

Cum Cooper continua să doarmă, își luă dreptul să-l contemple în somn. Preț de câteva clipe, îi admiră liniile ferme ale feței, mușchii umerilor care se reliefau sub cămașă. O înduioșă părul lui ciufulit, și rezistă cu greu dorinței de a-l

mângâia. Gândul acesta abia îi trecu prin minte că-l și alungă, îngrozită. Se aplecă apoi spre clanța portierei și o deschise încet, după care apucă mânerul cuștii hamsterului și coborî ușurel din mașină.

Ajunsă în sala de dușuri pentru femei, curățată cușca animalului și o puse pe jos, după care începu să-și facă propria toaletă. Tocmai își dădea cu apă tonică pe față când intră o femeie blondă de vreo treizeci de ani. Aceasta începu să-și perie părul.

– Ah, bărbații... spuse ea după câteva secunde. Sunt mai năbădăioși decât copiii!

Neștiind prea bine ce să-i răpundă, Paige îi zâmbi.

– Dumneata te speli împreună cu hamsterul? se miră blonda.

– În mașină este prea cald ca să-l las acolo.

În schimb, Cooper putea să se și coacă! După scena ce se derulase noaptea trecută, nu se simțea deloc dispusă să-i dea atenție.

Femeia blondă clătină din cap și deschise robinetul.

– Vacanță! reluă ea ridicând privirea spre cer. Afurisită vacanță, într-un camping! Auzi! O a doua lună de miere într-un cort pentru pitici. Întotdeauna am detestat să fac camping.

Paige îi împărtășea părerea. Dacă ar fi avut de ales, n-ar fi petrecut nici măcar o noapte pe un teren de camping. Cu capul aplecat deasupra chiuvetei, își spăla părul în timp ce asculta văicărelile vecinei sale.

– Și eu care visam o cameră luxoasă de hotel, cină la lumina lumânărilor, șampanie... exact asta am! Cât privește

toaletele pe care aveam de gând să le port, s-a terminat! Aici, ele sunt reduse la cea mai simplă expresie: un șort vechi, un tricou decolorat...

Îi întinse lui Paige prosopul pe care aceasta îl căuta pe pipăite.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Nu găsesc în fiecare zi pe cineva care să poată să mă înțeleagă. De altfel, dă-mi voie să mă prezint: Shirley Nelson.

– Încântată. Paige Ruegger.

Shirley se apropiase puțin și observa cu atenție mișcările lui Paige.

– Ce faci? o întrebă ea.

După ce se spălase, Paige își făcuse o cărare pe mijloc, după care lua câte o șuviță, o răsucea și o prindea apoi cu o agrafă.

– Încerc să-i dau o formă părului meu, care în general este enervant de drept.

Shirley o privi mai atent.

– Dar... da, da, mi s-a părut mie că te recunosc. Dumneata încercai aseară să-l scoți din mașină pe soț – sau prieten – nu-i așa?

Paige fu cât pe ce să scape din mână agrafa.

– Păi...

– Da, acum sunt sigură!

Shirley își puse mâna la gură și pufni în râs.

– Dacă aș avea un asemenea bărbat, mi-aș pune și eu bigudiuri! exclamă ea. Și, dacă ar trebui, aș recurge chiar la chirurgie estetică pentru a-l păstra.

Paige rămase încremenită. Bigudiurile pe care și le punea nu erau în nici un caz destinate lui Cooper! Pur și simplu o femeie se simțea mai bine când era aranjată, nimic în plus! Și, din moment ce era condamnată să călătorească o vreme cu marinarul acesta arogant, avea tot interesul să se simtă cât mai bine cu putință!

– Nu-mi este deloc soț, nici măcar prieten, se grăbi ea să precizeze.

Regretă imediat că nu-și ținuse gura. Shirley deja o privea cu ochi mari, rotunzi, sclipind de curiozitate.

– Ah, nu? Și care o fi femeia aceea care are șansa nemaipomenită să fie aleasa inimii lui?

– Păi... el... este destul de independent, răspunse ea, fierbând de furie.

„Și odios, pe deasupra!“ adăugă în sinea ei. De altfel, bănuia că individul era nerăbdător să-și recapete în totalitate independența.

Cu o privire critică, Paige se apropie de oglindă. Își prinsese tot părul cu o mulțime de agrafe. Arăta superb! Nu-i mai rămânea decât să spere că părul o să i se usuce repede în aerul cald și uscat al deșertului.

– Ei bine, îți urez noroc, surioară! îi spuse Shriley în timp ce ieșeau. Cu un asemenea tip alături, am impresia că într-adevăr o să ai nevoie...

Paige dădu din cap, tăcută, apoi zărind o cabină telefonică la câțiva metri de ea, se scuză față de Shriley și se îndreptă într-acolo. O sună pe Maggie, care o asigură că Waldo se restabilea într-un ritm uimitor.

– A început iarăși să bombăne din orice! exclamă ea râzând. Așa că nu-ți mai face griji din cauza lui. Are resurse să se însănătoșească, crede-mă. În schimb, ceea ce mă preocupă mai mult este problema aceea cu impozitele. Dar bineînțeles că tu nu le poți rezolva de la distanță. Trebuie deci să te întorci cât mai curând posibil.

Maggie făcu o pauză.

– Waldo m-a întrebat de tine, Paige. Tot ursuz cum îl știi, firește, dar sunt sigură că-i lipsești.

Tânăra simți o strângere de inimă. Imaginea lui Waldo întins pe un pat de spital sărăcăcios îi era insuportabilă. Ar fi trebuit să fie lângă el. Avea nevoie de ea mai mult ca niciodată.

– Fac tot ce pot, Maggie, afirmă ea cu o voce gâtuită. Deocamdată, tocmai am plecat din Indio, California. Am găsit pe cineva care a promis că îmi va supraveghea motorul în schimbul drumului pe care-l vom face împreună.

– Un străin?

– Nu chiar.

Paige îi povesti lui Maggie în ce împrejurări îl cunoscuse pe Cooper.

– Mmm, un marinr... Ăștia sunt capabili de orice, și bune și rele, depinde de individ.

– Știu foarte bine lucrul ăsta.

– Bine, ai grijă de tine, fetițo.

– Nu-ți fie teamă, Maggie. Și tu să ai grijă de tine. O să te sun când ajung la Blythe.

Închise telefonul, abătută. Nu-i plăcea să fie atât de departe de casă. Waldo și Paige erau vecinii cei mai apropiați ai lui

Maggie. Se obișnuiseră toți trei să conteze unul pe altul. Formau o familie. În clipa aceasta, probabil că Maggie tocmai se urca în mașina ei veche ca să se ducă la Orlando. Chiar dacă arareori mărturisea, condusul mașinii o îngrozea pur și simplu. Dar acum trebuia să se ducă să-i facă o vizită lui Waldo.

Paige ajunse la locul unde era parcată mașina ei. Trebuia să se întoarcă acasă cât mai repede cu putință, prietenii ei aveau nevoie de ea.

După ce puse la loc în portbagaj diverse lucruri, scoase și cușca lui Henry și o puse pe pământ acoperind-o parțial cu prosopul ei încă umed. Când se aplecă, scoase un geamăt ușor, resimțind efectele acestei nopți petrecută pe banchetă. De ce se înverșuna atât de tare soarta împotriva ei? Învinsă până la urmă de oboseală și disperare, Paige ațipi.

*
* *

Când deschise ochii, ceasul arăta ora douăsprezece și douăzeci de minute. Trebuia să-l trezească neapărat pe Cooper. Trebuia să pornească neîntârziat la drum.

Se aplecă peste speteaza scaunului tocmai când el se întindea și căsca.

– Oh, ce viziune ciudată! exclamă el clipind des din pleoape. Cred că, până la urmă, te preferam cu păr...

– Cu păr sau nu, avem altceva de făcut decât să lenevim toată ziua!

– Mmm, constat într-adevăr că ești foarte grăbită... replică el, arătând cu degetul spre mulțimea de agrafe din capul ei.

Fără să spună un cuvânt, Paige se îndreptă spre portbagajul mașinii, deschise răcitorul și, cu gesturi repezite, începu să pregătească sandvișurile pentru micul dejun.

În nici un caz nu-și va scoate agrafele decât când părul va fi complet uscat! Și nu ironiile lui Cooper Angelsmith o vor face să se răzgândească.

Când el se întoarse de la dușuri, proaspăt ras, îmbrăcat într-o cămașă bleu pal căreia îi suflecase mânecile, Paige îi întinse un sandviș fără să scoată o vorbă.

Înainte să muște dintr-al său, se așeză pe jos lângă cușca lui Henry, și puse între gratii o bucățică de pâine.

Destesta efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei. În fața lui, se simțea descumpănită. Chiar dezarmată. Cu siguranță, nu era vorba decât despre o reacție fizică. O reacție pe care orice femeie normală ar fi avut-o în fața unui asemenea specimen masculin.

Orice ar fi însă, era ferm hotărâtă să rămână insensibilă la farmecul lui. Ei nu i se păreau demni de interes, decât bărbații delicați, amabili, atenți. Un bădăran care avea îndrăzneala să-și bată joc de ea nu merita în nici un caz să-i acorde cea mai mică atenție!

Cooper ocoli mașina și se așeză alături de ea.

– Rațiile noastre de mâncare ne-ar permite încă un sandviș la micul dejun? întrebă el cu o amabilitate exagerată.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, își unse cu unt încă două felii de pâine între care puse feliuțe de salam apoi, mușcând cu poftă, se îndreptă către micul magazin din incinta campingului.

– Unde te duci? strigă ea.

– Să-ți cumpăr o duzină de trandafiri.

Zâmbind, îi adresă un salut cu mâna. Ea sări în picioare.

– Foarte bine, voi pleca fără tine.

– M-aș mira.

– Ah, da?

Cum el își continua liniștit drumul, Paige puse în grabă proviziile la loc în răcitor și închise portbagajul. După ce așeză cu grijă cușca lui Henry în mașină, scoase valiza lui Cooper și o puse jos.

Se săturase de comprotamentul lui de macho încăpățânat, și o să i-o dovedească. Plină de demnitate, se așeză la volan și-și deschise poșeta ca să-și caute cheile. Nimic. Exasperată, scutură geanta dar nu auzi nici cel mai mic clinchet metalic.

Cooper i le luase!

*

* *

– Au trecut trei ani de când ți-am împrumutat acești bani, Rudy. Poate că ar fi timpul să mi-i înapoiezi.

– Știu, Coop, știu, răspunse la telefon vocea prefăcut umilă. Dar din păcate, în acest moment sunt cam lefter.

Impunându-și să fie calm, Cooper se agăță de aparatul telefonic, strângându-l cu putere. Îi era cald și se simțea epuizat după ce-și petrecuse noaptea pe banchetă, ghemuit ca un acordeon. În alte împrejurări s-ar fi purtat fără îndoială mai îngăduitor cu Rudy, dar perspectiva de a dormi în continuare în această mașină și de a se hrăni execusiv cu sandvișuri până la sfârșitul călătoriei nu-l îndemna deloc la clemență.

– Tu ești întotdeauna „cam lefter", Rudy. Am nevoie de acești bani, și cât mai repede!

– Dar nu-i am, bătrâne.

– Ei bine, împrumută. Trebuia să mi-i dai de câteva luni.

– Calmează-te, n-am de gând să te jecmănesc.

– Trimite-i la banca Western Union din Blythe.

– Un virament costă scump, Coop. Ca să nu mai spun că, iată, și acum mă suni cu taxă inversă...

Cooper privea fără să vadă o mamă și un copil care tocmai intraseră în micul magazin.

– Poți să te consideri încă fericit că nu-ți cer dobândă, Rudy. Vreau ca acești bani să ajungă până la ora patru la Blythe, în California. Ai înțeles?

– Până la patru? repetă interlocutorul său, speriat.

– Până la patru. Și încearcă doar să-ți imaginezi reacția mea dacă n-o să-i găsesc acolo...

Rudy lăsă să-i scape un geamăt.

– Prefer să nu-mi imaginez. Vor fi acolo, Coop.

După ce închise, Cooper se întoarse la mașină, jucând în palmă cheile. Cu siguranță, Paige va fi furioasă că i-a jucat o

asemenea festă, dar vestea bună pe care se pregătea să i-o dea o să-i învingă proasta dispoziție. Deja își imagina expresia ei încântată.

Își încetini mersul. De îndată ce vor ajunge la Blythe, va avea o sumă suficientă ca să-și poată cumpăra un bilet de autobuz până la Jacksonville. Nu va maia vea nevoie de Paige.

Degetele i se strânseră peste metalul cheilor. Nu va mai fi obligat să suporte acel blestemat rozător de care era atât de atașată. Se va instala confortabil într-un autobuz climatizat și va uita de orice grijă de ordin mecanic.

Îi apăru atunci în minte chipul lui Paige. O văzu dezamăgită, speriată la gândul că va trebui să-și continue singură drumul.

– Ei bine, călătorie sprâncenată! îi va spune ea probabil. O să ne descurcăm cumva și fără tine, eu și cu Henry!

Și puțin mai târziu, oprită pe marginea șoselei din cauza mașinii defecte, va fi la mâna primului cretin venit. Apropiindu-se, zări rabla care le servea drept mijloc de locomoție. Dar avea și așa destule probleme, fără să mai trebuiască să-și facă griji și pentru Paige.

Primul lucru pe care-l remarcă atunci când ajunse în apropierea mașinii fu acela că își scosese agrafele. Părul negru îi cădea acum pe umeri în bucle suple. Ținea cușca lui Henry pe genunchi, ceea ce nu era neobișnuit. Dar degetele îi tremurau.

– Cum ai îndrăznit să pleci cu cheile mele? strigă ea cu o voce ascuțită. Drept cine te crezi?

El regretă imediat că acționase astfel, dar la drept vorbind, nu avusese de ales. Dacă nu i-ar fi luat cheile, la ora asta Paige ar fi fost departe...

– Fără mașină, n-aș fi ajuns prea departe, nu-i așa? încercă el să fie împăciuitor.

Ea încuviință, și Cooper avu impresia că furia i se mai potolise.

– N-ai fi ezitat să pornești la drum fără mine, continuă el.

Își văzu atunci valiza pusă pe jos, la doi metri de mașină. Fără să facă nici cel mai mic comentariu, o puse în portbagaj și se așeză alături de ea. Luă apoi cușca lui Henry și o așeză delicat pe bancheta din spate. Îi întinse cheile fetei; aceasta le luă oftând și-și dădu capul pe spate.

Cooper o privea. Ar fi trebuit să spună ceva, să-i dea de înțeles că remarcase noua ei coafură.

– Îmi place mai mult când ai părul drept, declară el brusc.

Acesta era adevărul. Îi plăcea părul acela neted și strălucitor ca o eșarfă de mătase.

Obrajii ei se înroșiră.

– Perfect. Voi nota cu siguranță asta în jurnalul meu intim, nu cumva să uit!

– Ai un jurnal?

Nu. Paige ducea o viață liniștită și deci n-avea nimic deosebit de notat într-un jurnal. De altfel, îi convenea de minune calmul acesta actual. Viața ei fusese destul de agitată...

Își mușcă buzele la amintirea acelei perioade. Acum însă, era timpul să abordeze un subiect mai important decât acest

jurnal inexistent. S-ar fi lipsit cu dragă inimă de această conversație, dar trebuia să clarifice unele puncte dintre ei.

– După incidentul de aseară, începu ea pe un ton ferm, mi se pare că trebuie să stabilim unele reguli privind această călătorie.

Cooper continua s-o privească, dar nu-i răspunse.

– Află că... eu sunt într-un voiaj de plăcere.

El ridică o sprânceană și arătând cu mâna spre terenul de camping, replică:

– Ei bine, fără îndoială că, în acest caz, ești pe deplin satisfăcută de priveliștea împrejurimilor!

– Știi prea bine la ce mă refer...

– Nu sunt sigur.

Paige îl privi scrutător. Cooper era încăpățânat, dar nu prost. Îi îngreuna cu bună știință situația. Fie, dacă ținea să-i spună adevărul în față, nu-l va dezamăgi.

– N-am nici un gând să am o aventură cu tine, Angelsmith!

Acest ultim cuvânt aproape că-i rămase în gât. Își șterse de blugi mâinile umede.

Cooper o privea în continuare, imperturbabil.

– Ah?

Ea se străduia să-i susțină privirea pătrunzătoare.

– Nu mă interesează relațiile de o noapte...

– Ca să ajungem în Florida, avem nevoie de mai mult de o noapte.

– ... mai ales cu un marinar, continuă ea, fără să țină seama de această remarcă.

Cooper se întunecă imediat.

– Ce ai împotriva marinarilor?

– Tatăl meu lucra în marină, și viața pe care a dus-o mama nu mă tentează deloc. Nu este nici o bucurie să te căsătorești și să trăiești în cea mai mare parte a timpului singură. Pleca și ne lăsa singure săptămâni întregi, uneori luni... Și viața pușcașilor marini nu-i mai bună.

Zâmbetul de pe buzele lui Cooper nu era unul de bucurie.

– N-aveam de gând să te cer în căsătorie...

Simți cum Paige se crispează.

– Într-adevăr. Propunerea ta era alta, dar nici aceasta nu mă interesează. M-am angajat să-ți finanțez această călătorie, nimic mai mult! Sper că am fost suficient de explicită...

El dădu încet din cap, apoi își încrucișă brațele pe piept și-și îndreptă privirea spre aleea din camping.

– Absolut. Dorințele tale sunt ordine pentru mine, adăugă el, sarcastic.

Grăbită să plece, Paige porni motorul și ieși din camping. Următoarea oprire, Blythe, California. Cu puțin noroc, vor ajunge în Arizona înainte să se înnopteze.

– Unde ai fost? îl întrebă ea pe un ton lejer, căutând astfel să atenueze tensiunea ce se instalase între ei.

– Trebuia să dau un telefon.

– Și ai reușit?

El se întoarse spre ea.

– Ce să reușesc?

– Să vorbești cu acea persoană, răspunse ea cu un zâmbet forțat.

– Da, drăguță. La Blythe, ne așteaptă o surpriză, adăugă Cooper învăluind-o într-o privire ciudată.

Capitolul 4

Un vânt cald și uscat intra prin ferestre în timp ce rulau pe autostradă. Paige visa să apese până la podea pedala de accelerație și să vadă mașina înghițind kilometrii. Avea impresia că înaintează cu viteza melcului.

Buclele cărora le acordase atâta atenție îi gâdilau fața, și-și puse în gând că, de îndată ce vor ajunge la Blythe, își va lega părul în coadă de cal.

Îi aruncă o privire piezișă lui Cooper. Nu deschisese gura de când plecaseră din Indio, în urmă cu o oră. Ținea ochii închiși și picotea.

Paige se mișcă puțin pe scaunul ei și-și șterse cu o cârpă mâinile umede de pe volan. Cooper era cu siguranță mult mai ușor de suportat când dormea.

Ce surpriză s-o fi gândit să-i facă la Blythe? De altfel, nu era prea dornică de surprize. Avusese în viața ei doar două, dar

bune! Prima avusese loc în ziua când Waldo sunase la ușă, spunându-i că este vărul ei. A doua fusese Henry, hamsterul pe care el i-l oferise cu dragoste.

Se îndoia că surpriza despre care pomenise Cooper ar fi într-un fel sau altul legată de dragoste.

Avea oare de gând s-o șteargă de îndată ce vor ajunge la Blythe? Paige își simți gura uscată la acest gând. Evident însă că trebuia să se aștepte la asta. Și nu-i va putea reproșa lui Cooper că nu respectase înțelegerea. Schiță un zâmbet amar. După ce-i oferise doar sandvișuri și o noapte pe bancheta unei mașini hodorogite, nu trebuia să se aștepte la mare lucru din partea lui.

Se imagină atunci pe marginea unei șosele, cu motorul care iarăși îi juca feste, și avu impresia că aerul se rarefiază, că nu mai respiră în voie. Nu. Nu trebuia să-și imagineze scenariile cele mai extreme. La urma urmei, poate că mașina nu va mai rămâne în pană până la destinație. Dacă avea grijă să nu depășească o anumită viteză, dacă se va aproviziona cu apă, și dacă...

Și dacă ar avea găinile dinți!

Firește, ar putea încerca să facă autostopul. Dar abia îi încolți în minte această idee că o și respinse. Nu uitase nici acum ce i se întâmplase lui Emily Pearson, o colegă de facultate.

Nu-i mai rămânea decât să-și continue drumul și să spere că totul va merge bine... știind în același timp că se putea aștepta și la ce-i mai rău.

Cooper se întinse leneș și se așeză mai comod în scaunul său.

– Uimitor, murmură el. Monstrul acesta încă merge...

Paige nu răspunse.

– Ai observat cumva semne prevestitoare ale unei următoare defecțiuni? insistă el frecându-și ochii.

– Nu.

El se uită apoi cu atenție la diferitele indicatoare de la bord, după care ridică ochii spre ea. Ce naiba pățise? Părea bine dispusă când plecaseră din camping, și iată că acum nu-i mai răspundea decât monosilabic.

– Am sforăit cumva azi noapte? întrebă Cooper, agasat de tăcerea ei persistentă. Sau, poate, acum?

– N-am remarcat.

Bun... Tot un răspuns rece.

– Și ce ai remarcat? Ai remarcat cumva că mergi cu peste optzeci la oră? Hotărâsem parcă împreună că n-ar trebui să depășești această viteză, pare-mi-se.

Optzeci de kilometri la oră! În ritmul acesta, nici peste zece ani nu vor traversa regiunea!

– Am... am uitat, murmură ea ridicând piciorul de pe accelerație.

Acul ceasului se dădu înapoi și se opri pe cifra optzeci.

– Dacă te încăpățânezi să mai „uiți“, riscăm să ne trezim blocați pe marginea drumului. Or, eu personal am și alte ambiții în viață.

– Voi încerca să-mi amintesc, replică ea, rece.

– Sper.

Paige îi aruncă o privire piezișă.

Ceva o preocupa dar, cum refuza să vorbească, lui îi era imposibil să ghicească sursa acestei proaste dispoziții. Mai făcu o încercare:

– De cât timp am plecat din Indio?

Nu-și amintea să fi ajuns la autostradă. Cu siguranță, adormise mai înainte de asta.

– De vreo oră.

El desfășură harta. Dacă nu va interveni nimic neprevăzut, vor ajunge la Blythe într-o oră. Și dacă, așa cum se înțeleseseră, Rudy îi trimisese banii în bancă, datorați din vremuri imemoriale, își vor putea permite o masă decentă.

Se așeză iarăși comod pe scaun și închise ochii. Să doarmă. În felul acesta va înceta să-și mai pună întrebări despre manevrele lui Nathan. Și va uita de asemenea și plăcerea pe care o simțise aseară, când fusese pe punctul s-o sărute pe Paige...

– Ce surpriză? întrebă brusc fata.

Cooper clipi, nedumerit.

Ea se întoarse puțin spre el.

– Voiam să știu la ce făceai aluzie mai devreme, când mi-ai spus că la Blythe ne așteaptă o surpriză. Până acum, astfel de evenimente nu mi-au fost niciodată prea benefice. Cred că îmi datorezi un minimum de sinceritate.

Iată așadar, de ce amuțise Paige.

– Mmm... înțeleg. Poate că ar trebui să am aceeași atitudine ca și tine, atunci când ai promis că vei finanța această călătorie?

O văzu că pălește și își reproșă imediat această remarcă perfidă. Paige nu răspunse și el o simți stânjenită.

– Ei bine? insistă totuși el ne putând suporta tăcerea fetei.

– Ai de gând să pleci, nu-i așa? murmură ea în sfârșit, cu privirea ațintită pe panglica de asfalt care se desfășura în fața lor.

– Paige, ți-am spus că voi rămâne cu tine până la Plymonth. Ți-am dat cuvântul meu de ofițer și de gentleman.

Pentru o clipă, ea își cufundă privirea în ochii lui aurii, care nu se feriră. Mai existau oare pe lume oameni încă legați de noțiunea de onoare?

*

* *

Nu mai schimbară nici o vorbă tot restul drumului. La intrarea în Blythe, se opriră la o benzinărie. Cooper umplu rezervorul în timp ce Paige punea întrebări despre direcția în care trebuia să pornească pentru a ajunge la birourile lui Wester Union.

Aici li se spuse că banii sosiseră și Paige primi vestea cu un amestec de bucurie și teamă. Banii aceștia le vor permite să ajungă la destinație fără probleme, dar de asemenea ar putea să-i dea lui Cooper ideea să opteze pentru un alt mijloc de locomoție mai rapid și mai sigur. Ea își promise că îi va restitui banii până la ultima centimă dacă, printr-o minune, el se va hotărî să rămână cu ea.

– Vino, îi spuse el îndreptându-se spre ieșirea din bancă. Haide să schimbăm banii aceștia în cecuri de călătorie. Nu vreau în nici un caz să risc să-i pierd.

Ea încuviință, neîndrăznind să-l întrebe câți bani erau.

– Și de îndată ce vom ieși din bancă, adăugă el pe un ton jovial, ne vom cumpăra două bilete spre Est. Gata cu toanele acestui blestemat radiator! Autobuzul ne așteaptă!

Autobuzul? El îi va lua un bilet de autobuz? Este adevărat că astfel ar ajunge mai repede și într-un mod mai confortabil la Waldo și la... inspectorul de impozite.

– Eu... Este imposibil, spuse ea în sfârșit.

El se opri brusc.

– Imposibil? Ce vrei să spui? Plătesc eu biletele! Am destui bani ca, astă seară, să dormim într-un motel, să cinăm decent și să cumpărăm bilete de autobuz.

– Nu-i vorba despre mine, Cooper. Aș fi încântată să pot accepta și-ți mulțumesc pentru generozitatea ta, dar... compania de autobuze nu l-ar lăsa niciodată pe Henry să călătorească împreună cu noi. Nu pot să... Nu pot să plec fără Henry, încheie ea fraza dintr-o suflare.

Cooper o va abandona cu siguranță și vina va fi doar a ei.

– O să-ți cumperi un alt hamster când vei ajunge în Florida. De altfel, acesta pare cam... obosit. Nici n-ar suprota probabil o călătorie atât de lungă.

Ea nu-i răspunse. Ce putea să-i spună? Rămase tăcută, teribil de nefericită, privind cu duioșie cușca animalului.

Cooper înjură furios și ridică brațele spre cer, apoi începu să se învârtă preocupat în jurul ei. Preț de câteva minute, aceasta nici nu îndrăzni să-l privească. El se opri la un moment dat cam la un metru de ea și își trecu nervos mâna prin păr.

– Este ridicol! bombăni el. Absolut ridicol!

După tonul vocii lui, bănui că el încerca să-i înțeleagă atitudinea.

– Tot tărăboiul ăsta din cauza unui hamster, reluă el evident uluit. Un șobolan nenorocit!

Oftă adânc și se apropie de ea, cu un deget acuzator îndreptat spre cușcă.

– Sper doar că rozătorul acesta nu va avea impertinența să moară înainte să ajungem la Plymonth!

Spunând acestea, se îndreptă spre mașină. Nu va lua nici el autobuzul! Va renunța la o călătorie plăcută, într-un vehicul climatizat, ca să rămână împreună cu ea!

De ce? De ce?

Paige se grăbi să se țină după el. Nu era momentul să pună întrebări.

*

* *

Când ieșiră din bancă, Cooper îi întinse șapte sute de dolari în cecuri de călătorie. Ea îl privi nedumerită. Văzându-i expresia feței, Cooper fu sigur că nu se înșelase făcând acest gest. Zări în depărtare un autobuz care se

pregătea să părăsească orașul. Poate că nu optase pentru soluția cea mai inteligentă, dar, la urma urmei, nu era foarte grav.

Paige ezită, apoi încercă să-i înapoieze cecurile.

– Nu, replică el ferm. De la începutul acestei aventuri, tu ți-ai asumat rolul de trezorier, și nu există nici un motiv ca acest lucru să se schimbe. Aici sunt șapte sute de dolari cu care putem să plătim o cameră într-un motel mai ca lumea, precum și câteva mese cu mâncare gătită. Restul îl vom folosi pentru cheltuielile cu benzina și altele.

Paige își privi mâinile, apoi pe cele ale lui Cooper. Așadar, n-o va părăsi. Își va ține promisiunea. Fu cuprinsă de o bruscă dorință de a plânge. Ușurarea intensă pe care o resimțea dintr-o dată o făcea vulnerabilă. Doar orgoliul o împiedica să se refugieze în brațele lui și să-i inunde cămașa cu lacrimi de recunoștință.

Putea totuși să-i mulțumească măcar.

– Cooper, eu...

Se întrerupse, dându-și seama brusc de înțelesul vorbelor lui de adineauri.

– O cameră? articulă ea. O singură cameră pentru... amândoi?

Pe buzele lui apăru un zâmbet ușor.

– Tu gestionezi bugetul, Paige. Deci, tu decizi. Dacă ești sigură că nu vom mai avea probleme mecanice pe drum, luăm două camere.

Ea făcu un scurt calcul mental și dădu din cap fără tragere de inimă. Suporta greu ca el să aibă dreptate.

– Foarte bine, luăm doar o cameră.

Cooper se așeză la volan și ieșiră din oraș. Nu parcurseseră decât vreo zece kilometri când motorul dădu primele semne de supraîncălzire. Cooper aruncă o privire ucigașă indicatorului de la bord care arăta roșu. Se opriră și el săltă capota; dinăuntru țâșni un jet de aburi alburii.

Paige se apropie și rămase alături de el.

– Iarăși radiatorul? întrebă ea.

El răspunse, râzând ironic:

– Câtă perspicacitate! Bravo!

– Dar... de ce s-a supraîncălzit? Mergeam doar cu optzeci la oră.

– Poate pentru că este cald afară? Sau poate că n-am lăsat motorul să se răcească suficient. Sau poate pur și simplu pentru că ne urăște!

Văzând expresia posacă de pe fața ei, adăugă:

– Sau poate că este defectat mai grav decât credeam.

Paige avu impresia că inima încetează să-i mai bată.

– Cu alte cuvinte...?

– Cu alte cuvinte, va trebui să mergem și mai încet. Încearcă să mergi doar cu șaptezeci la oră.

În ritmul acesta, nu va mai ajunge niciodată la Plymonth.

Așteptară ca motorul să se răcească, apoi Cooper puse apă în radiator și-și reluară drumul. Paige, așezată pe scaunul pasagerului, își lăsă capul pe spate și încercă să aţipească. În zadar. Nu se putea abține să-și privească însoțitorul cu coada

ochiuli. Fără îndoială, bărbatul acesta era foarte atrăgător constată ea o dată în plus... dar trebuia să nu uite că, înainte de toate, era marinar!

Când în sfârșit ațipi, Cooper, care până atunci se simțise supravegheat, întoarse ușor capul spre fată. Genele lungi îi lăsau niște umbre delicate pe obrajii presărați cu pistrui. Respira liniștită printre buzele-i întredeschise.

Strânse volanul mai cu putere și se strădui să-și îndrepte gândurile către Nathan și către Cooper's Classics. Câteva clipe mai târziu, dorința pe care i-o inspirasse tânăra cedase locul furiei și îngrijorării. La ce glumă sinistră s-o fi pretat fratele lui?

*
* *

Paige se trezi când ajunseră în dreptul postului de control care semnala intrarea în Arizona. Se grăbi să ascundă cușca lui Henry sub bancheta din spate, ceea ce-i atrase o privire dezaprobatoare din partea lui Cooper.

– Controalele practicate la frontierele dintre State sunt în principal destinate să împiedice intrarea ilicită de droguri, de plante, de...

– Rozătoare! încheie ea în locul ui.

– Mă rog, de animale în general. Dar m-aș mira să-ți caute nod în papură pentru un șobolan de apartament!

– Henry nu este șobolan de apartament! ripostă ea înăbușindu-și furia pentru a nu atrage atenția ofițerilor de poliție. Și vreau să nu risc nimic în ceea ce-l privește.

Spre marea ușurare a lui Paige, trecerea frontierei se petrecu fără probleme.

– De ce ții atât de mult la animalul acesta? o întrebă dintr-o dată Cooper, după ce străbătuseră vreo câteva sute de metri. Aș înțelege dacă ai fi la fel de atașată de un câine, sau de o pisică... dar de un hamster?

Ea făcu o pauză înainte să-i răspundă.

– Tatăl meu era în marină, spuse în sfârșit. Ne mutam adeseori și autoritățile din locul unde era numit cereau uneori ca animalele să fie ținute în carantină. În plus, mama considera că zilele îi erau îndeajuns de ocupate cu un soț și un copil.

Tăcu brusc, amintindu-și cât de mult își dorise un frate sau o soră. Apoi, dându-și seama că nu va avea câștig de cauză în această privință, și-a dorit un animal. Cineva care să-i țină companie. Ceva care să fie „al ei". Un prieten, un confident pe care să nu fie obligată să-l părăsească de fiecare dată când tatăl său era mutat cu serviciul.

– Henry este singurul animal domestic pe care l-am avut vreodată. Waldo mi l-a oferit.

Pentru Waldo, prietenia era o legătură prețioasă care nu era rezervată neapărat ființelor umane. Și Waldo considerase că Paige avusese adeseori parte de singurătate.

Zâmbi, cuprinsă de un val de tandrețe pentru vărul său.

Acum însă, acesta era izolat într-o cameră de spital. Avea nevoie de ea, iar ea se afla la sute de kilometri de el. Lacrimile îi umplură ochii și-și întoarse capul, prefăcându-se interesată de peisaj.

– Cine este Waldo? întrebă Cooper, apăsând pe accelerație pentru a depăși un camion,

– Un prieten. O rudă.

– O rudă? repetă el, intrigat.

– De fapt, un văr.

Un văr îndepărtat, care-i ținea loc de bunic și de cel mai bun prieten.

– Ai o familie numeroasă?

– Nu. Dar tu?

– Nimic deosebit: o mamă, un tată, și... un frate.

Paige îi zâmbi larg.

– Un frate... eu mi-aș fi dorit atât de mult unul...

– Ți-l pot ceda cu plăcere pe al meu.

Se exprimase pe un ton atât de aspru încât ea izbucni în râs.

– Ești amabil, dar nu sunt sigură că aș putea accepta. Poate că frații nu sunt întotdeauna ființe atât de minunate cum mi-am imaginat eu mereu...

– Presupun că depinde de frate.

Ea îl privi cu atenție.

– Pun pariu că tu erai cuminte ca un mielușel! îl ironiză ea. Întotdeauna bine dispus și gata să împarți totul cu fratele tău.

Cum el rămase tăcut, ea se întrebă dacă nu cumva îl rănise.

– Nimeni nu este perfect, răspunse el, îngândurat, după câteva clipe.

Nu părea dispus să continue conversația. Paige, nedorind să-l deranjeze mai mult, se sprijini de speteaza scaunului și privi deșertul care se perinda prin fața ochilor.

*
* *

După vreo două ore și jumătate, Cooper se opri pe marginea drumului și examină harta.

– Ne-am rătăcit cumva? întrebă Paige.

El scutură ușor din cap și, cu vârful degetului, încercui un punct pe hartă unde era înscris numele de Phoenix.

– Mă tem că mașina ar suporta greu traficul din oraș. Dacă am lua-o pe aici, spuse el arătând o intersecție pe autostradă, am putea evita să trecem prin Phoenix.

– Asta ar prelungi mult drumul?

El urmări cu degetul traseul unei șosele.

– Nu, nu prea mult. Și în plus, drumul acesta ar avea meritul să menajeze blestematul acesta de motor.

Sugestia lui părea rezonabilă, dar Paige ar fi preferat totuși să rămână pe șosele mai circulate, în caz că mașina le-ar fi jucat iarăși feste.

Încuviință, însă fără tragere de inimă.

Cooper strânse harta și i-o dădu s-o pună în torpedou. Apoi demară și intră în traficul de pe autostradă.

– Îți este foame? Ce-ar fi să mâncăm ceva?

Răcitorul se afla pe bancheta din spate, lângă cușca lui Henry. Paige fu pe punctul să-i propună lui Cooper să-și acorde o pauză, cât să mănânce. Ar fi mult mai plăcut să mănânce și să bea liniștiți. Dar se abținu, conștientă că aceasta i-ar întârzia și mai mult.

Se sui așadar cu genunchii pe scaun și, cu spatele spre autostradă, deschise răcitorul. Nu era lucru mai ușor să pregătești sandvișuri în poziția asta, dar reuși totuși. Trebuia însă să renunțe la limonada pe care ea o preparase de dimineață; răcitorul fiind plin, pusese bidonașul cu limonadă în portbagaj. Perspectiva de a mânca iarăși sandvișuri fără măcar să bea ceva nu era deloc ispititoare.

În clipa aceea, Cooper trase o înjurătură și opri pe marginea drumului.

Paige, făcând ochii mari, se aplecă spre tabloul de brod. Indicatorul motorului era de un roșu scânteietor, apoape, incandescent!

Capitolul 5

Cooper își încrucișă brațele pe volan și-și ascunse fața.

– Oh, nu... gemu el.

Părea teribil de abătut, și Paige nu îndrăzni să-i amintească faptul că el avusese geniala idee să meargă pe șoeaua aceasta pustie. În loc de orice comentariu, îi întinse un sandviș.

El ridică un pic capul, privi pierdut sandvișul, apoi zâmbi ușor și-l luă. Coborî din mașină cu el în mână, fără să muște. Lăsă portiera deschisă, și o deschise și pe cea din spate pentru ca aerul, oricât de cald ar fi fost, să circule prin mașină. Paige îl imită, apoi se asigură că Henry nu se sufocase încă, după care coborî și ea.

Cu sandvișul între dinți, Cooper săltă capota și constată ceea ce știa practic aproape sigur: apa din radiator fierbea și șuiera.

Descurajată total, Paige veni lângă el.

– Acum vom fi obligați să mergem cu șaizeci pe oră? întrebă ea cu o voce abia auzită.

Cooper mușcă în sfârșit din sandviș și mestecă îndelung dumicatul.

– Într-adevăr, se pare că va trebui să reducem și mai mult viteza, răspunse el cu un oftat după câteva secunde.

Ei îi venea să plângă. Starea radiatorului nu făcea decât să se înrăutățească. Următoarea pană s-ar putea să le fie fatală.

Simți o mână punându-se ușor pe umărul ei, ridică ochii și-l privi întrebător pe Cooper.

În sfârșit, după câteva secunde, piulița cedă și i se păru că zărește o sclipire de regret în ochii ca ambra. Aceiași ochi care, până acum, îi mângâiaseră sânii, șoldurile, picioarele, în timp ce ea sărea de-i ieșea sufletul. Trebui să repete aceeași operație și pentru celelalte trei piulițe; îi curgea sudoarea pe frunte când în sfârșit și ultima piuliță consimți să cedeze.

Fără un cuvânt, Cooper îi mulțumi cu un zâmbet ciudat, și începu să schimbe roata.

Paige se așeză atunci lângă cușca lui Henry. Luă harta din torpedou și, cu gesturi mecanice, începu să-i facă vânt animalului.

Era imposibil ca „pasagerul“ ei să-i placă... Un bărbat atât de încăpățânat, de sarcastic... de irezistibil precum Cooper, n-avea dreptul să-i placă. Totuși, cum să nege atracția fizică pe care o exercita asupra ei? O atracție care de altfel era dublată de ceva nedefinit, inexplicabil.

Refuza să fie sensibilă la șarmul lui Cooper, dar era totuși. Pe deasupra, și marinar!

Mă rog, marinar, dar și un om cu numeroase calități... Era deci normal să-i placă. În schimb, nici nu se punea problema să se îndrăgostească de el. De altfel, erau puține șanse ca acest lucru să se producă. Nu, erau amândoi doar victimele unei atracții reciproce, un fel de magnetism.

– Paige, dă-mi o sticlă cu apă, te rog, auzi ea.

Trezită din visare, sări atât de brusc încât se lovi cu capul de capota mașinii. Înjură în gând, luă o sticlă și i-o duse lui Cooper, care acum era aplecat peste motor. Se opri la un metru de el, fascinată de spatele acesta musculos strălucind de sudoare.

– Paige? repetă el, nerăbdător de această dată.

– Da, iată sticla.

El mormăi un mulțumesc, goli sticla în radiator și se îndreptă.

– Bun, am aranjat totul în portbagaj. Acum putem să pornim la...

Tăcu brusc și adulmecă aerul. Încruntat, se aplecă din nou peste radiator. Grimasa de furie i se accentuă când luă de jos sticla goală și o duse la nas.

Paige îi privea toate mișcările, cu ochii măriți.

– Ce... se întâmplă? întrebă ea, retrăgându-se instinctiv un pas.

– Nimic! Doar că mi-ai dat limonadă în loc de apă, și acum este în radiator!

Paige rămase cu gura căscată de mirare în timp ce privea, îngrozită, sticla goală. Limonadă!

Cooper îi întoarse spatele și se îndreptă spre portbagaj, îl deschise, luă o sticlă, o mirosi, apoi o alta, și în sfârșit o a treia.

– Bun, strigă el cu o voce virbând de furie reținută, acum dă-mi apa, toată apa de care dispunem. Și, de data asta, doar apă!

Paige nu-și aminti să-i mai fi fost vreodată atât de rușine de ea însăși ca acum. Fără să scoată un cuvânt, făcu tot ce-i ceruse Cooper. Apoi se duse la locul ei lângă Henry în timp ce Cooper spăla radiatorul într-o liniște încordată.

– Am fi fost mult mai fericiți dacă te-ai fi priceput și tu la mecanică, îi șopti ea hamsterului.

Fără îndoială, el regreta acum accesul de generozitate care-l îndemnase să nu se urce într-un autobuz climatizat.

În mintea ei încolți brusc o idee. Puse harta evantai la locul ei și se repezi la portbagaj. Aici, turnă puțină apă pe o cârpă, apoi se duse la nefericitul ei coechipier.

– Așteaptă o clipă, îl reținu ea, cum el se pregătea să urce în mașină.

Cu brațele întinse, ea îi puse atunci cârpa udă pe frunte. Cum el nu protestă, îndrăzni să-i răcorească obrajii, apoi bărbia, atingându-i în treacăt buzele. Privirea îi rămase ațintită pe ele, reamintindu-și înfiorată clipa când fusese cât pe ce s-o sărute. Șovăi o secundă, apoi, ascultându-și doar instinctul, făcu să alunece cârpa umedă de-a lungul gâtului.

Când simți această atingere insinuantă, Cooper o prinse de mână și o strânse cu fermitate. Cu siguranță, ea nu era conștientă de efectul pe care-l avea asupra lui. Nici măcar nu bănuia ce chinuri îl făcea să îndure!

– Urcă în mașină, îi spuse el pe un ton sec.

În clipa când ea se îndepărta, el remarcă faptul că obrajii i se îmbujoraseră. În sfârșit, probabil că înțelesese consecințele gestului ei.

El se șterse cu cârpa pe brațe și pe spate, apoi se așeză încet la volan.

Paige își drese glasul și spuse:

– Coper, eu nu... În fine, vreau să spun că nu...

Cuvintele i se stinseră pe buze, când își dădu seama că tot ceea ce se pregătea să înșire n-ar face decât s-o cufunde și mai mult în încurcătură.

Cooper îi adresă un fel de zâmbet liniștitor.

– A fost foarte drăguț din partea ta, spuse el. Acum, mă simt... mai curat.

De fapt, avea impresia că temperatura mai crescuse cu câteva grade. Că își simte și brațele și creierul amorțite. Își luă cămașa și se îmbrăcă.

*

* *

În mașină răsunau cântece maxicane. Radioul nu prindea decât astfel de muzică, întreruptă din când în când de comentarii mexicane – din care Cooper nu înțelegea o iotă. Cântecele acestea care i se păruseră antrenante în prima oră, începeau acum să-l exaspereze.

Cufundată în gândurile ei, Paige privea șoseaua care i se desfășura sub ochi. Cooper însuși rumega pentru a mia oară enigma Nathan, luând în calcul toate ipotezele posibile.

Ce s-o fi putut întâmpla? Când forma numărul personal al fratelui său, auzea sistematic mesajul de pe robot, iar când suna la Cooper's Classics, nu răspundea nimeni. Ce i s-o fi întâmplat lui Nathan? Era oare bolnav? Avea probleme? De ce nu răspundea nimeni la Classics?

Neputința lui în fața acestei situații îl înnebunea. Ar fi trebuit să ia autobuzul. Ar fi trebuit s-o părăsească pe Paige și blestematul ei de șobolan de apartament. I-ar fi ordonat să rămână la Blythe până când i-ar fi trimis bani din Jacksonville. Dar, cu siguranță, ea ar fi refuzat să-l asculte. Era grăbită să ajungă la Plymonth, unde, se vede treaba, o aștepta o problemă de cea mai mare importanță.

Cooper își stăpâni un oftat de nemulțumire. Fie, ea nu voia să-și abandoneze hamsterul, dar asta era problema ei la urma urmei. Era alegerea ei, nu a lui Cooper.

Nu era însă atât de simplu. Îi era insuportabil să și-o imagineze singură pe marginea drumului. O tânără atât de frumoasă ca Paige ar atrage atenția a tot felul de indivizi fără scrupule. Și el n-ar putea trăi cu o asemenea povară pe conștiință.

Se străduí să-și ocupe mintea cu gânduri mai constructive. Radiatorul. Nu era o idee prea bună să-l înlocuiască. Sculele pe care i le împrumutase Stan erau bune să facă mici reparații care ar fi necesare pe timpul călătoriei, dar cu siguranță insuficiente ca să schimbe o piesă atât de grea. Ar avea nevoie de un loc potrivit ca să facă această operație, care ar dura pe puțin o jumătate de zi. Or, timpul lor era drămuit. Banii la fel. Prețul unui radiator se ridică la cel puțin o sută de dolari. Va trebui de asemenea să cumpere furtunuri ca să le înlocuiască pe cele care vor ceda de îndată ce va umbla cu el.

Nu, va înlocui acest radiator doar dacă starea lui va deveni într-adevăr alarmantă.

*
* *

Era deja ora nouă când se opriră să înnopteze. Paige rămase în mașină, în timp ce Cooper se duse să rezerve o cameră. Cu câteva minute în urmă, se simțise epuizată și-i era cumplit de greu să țină ochii deschiși. Acum când privea firma de neon verde care făcea să apară intermitent cuvântul Motel, orice urmă de oboseală dispăruse.

Luă cușca lui Henry și și-o puse pe genunchi. Hamsterul își abandonă roata și o scrută cu ochii lui mici și negri. Își încreți botul, ca și cum încerca să ghicească ce anume o preocupa.

– Astă seară, va trebui să încerci să fii puțin mai cuminte, Henry. Cooper are nevoie să se odihnească. Să doarmă toată noaptea.

Spera ca el să adoarmă de îndată ce se va culca și să nu se trezească decât dimineață. Spera de asemenea ca și ea să poată face la fel.

El se întoarse cu o cheie și se așeză la volan ca să ducă mașina la celălalt capăt al clădirii. Își scoaseră apoi lucrurile din portbagaj și luară răcitorul precum și cușca hamsterului.

Cooper închise ușa camerei în urma lor. Așadar, clipa de care se temuse Paige de când plecaseră din Blythe sosise. Cu poșeta în mână, își plimbă privirea prin cameră. Era o încăpere mică, al cărui spațiu era aproape în întregime ocupat de cele două paturi. Paturi despărțite doar de câțiva centimetri...

– Cred că poți să-ți lași geanta jos, îi spuse el cu un zâmbet ironic.

Cu mână nesigură, ea făcu să alunece cureaua de pe umăr. Cooper se îndreptă spre ea, dar se opri.

– Mai întâi doamnele, spuse el arătând ușa de la baie.

– Mulțumesc...

Își luă un tricou larg pe care-l folosea drept cămașă de noate, lucrurile de toaletă, și dispăru.

Când auzi zgomotul făcut de închiderea zăvorului, Cooper avu un sentiment de ușurare. Nu va fi prea ușor să-și petreacă noaptea în aceeași cameră cu ea, în paturi atât de apropiate. Proximitatea aceasta îl va împiedica să aprecieze la justa valoare plăcerea aerului condiționat.

Auzi apoi zgomotul dușului, și rămase nemișcat, imaginându-și trupul ei gol pe care șiroia apa...

Își trecu o mână prin păr și începu să-și facă ordine în geanta de voiaj; ar fi făcut orice numai să-și poată alunga din minte această viziune cel puțin tulburătoare.

Câteva minute mai târziu, Paige ieși de la duș și se înfășură într-un prosop. Își puse apoi tricoul imens care-i ajungea până la genunchi. Era o ținută prea puțin provocatoare la urma urmei, își zise ea privindu-se în oglindă.

Își pieptănă părul și, înarmându-se cu curaj, intră în cameră, cu brațele încrucișate pe piept.

– Eu... am terminat. Dacă vrei, poți să te duci. În fine... dacă vrei să folosești sala de baie.

Cooper ridică încet ochii spr ea. Îi văzu obrajii roșii, mirosea bine a săpun, și trebui să facă un efort imens să nu atingă pielea aceasta încă ușor umedă.

Remarcă apoi zâmbetul ei crispat. Părea că este în defensivă. De ce? Nu-i demonstrase suficient că n-avea de ce s-o sperie prezența lui? La rândul ei, Paige îi arătase fără ocolișuri că n-o interesează persoana lui, și de atunci el păstrase o atitudine foarte corectă.

Simți un val de orgoliu. Dacă, după părerea lui, totate erau bune și frumoase, atunci ea de ce se temea? Că va profita de ea cu forța? Fir-ar să fie, el nu obligase niciodată o femeie să-i aparțină! Firește, nici una nu-l atrăsese atât de tare ca Paige, dar asta nu însemna că își pusese în gând s-o violeze!

Și la urma urmei, pe cine încerca ea să păcălească? Paige îl dorea la fel de mult ca el. Acum îl privea cu ochii măriți de spaimă, dar el văzuse și o atfel de flacără scânteind în ochii ei. Chiar de mai multe ori.

Era însă conștient de faptul că gradul lui de căpitan la pușcașii marini era un greu handicap. Așa hotărâse soarta. Înainte chiar de a învăța să meargă, fusese sortit să intre în marină. Și la drept vorbind, nu-și pusese niciodată întrebări asupra cestui subiect până acum.

Își scoase din geanta de voiaj niște blugi și se îndreptă cu un pas ferm spre baie. Trânti ușa în urma lui și se sprijini cu spatele de ea, strângând pumnii. O femeie care dovedea lipsă de respect pentru tradiție – ceea ce era cazul lui Paige – nu-l interesa! Se născuse și crescuse într-o comunitate militară, pe care acum o respingea. Cum îl respingea și pe el.

Deci, n-avea nevoie de ea.

*

* *

Când Cooper ieși din baie, Paige era întinsă în pat, cu cearșaful tras până la bărbie. Ridică instinctiv ochii spre el, și-și dădu seama că-i era imposibil să-și mai desprindă privirea. Bărbatul avea părul ud, ciufulit, era îmbrăcat doar în blugi și, o dată în plus, fu fascinată de pielea aceasta bronzată sub care se desenau mușchii alungiți.

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, Cooper intră pe intervalul îngust care despărțea cele două paturi și aprinse veioza. Un parfum de săpun proaspăt – același săpun pe care-l folosise și ea – o învălui și-și simți inima bătând cu putere.

El dădu la o parte cuvertura și cearșaful, apoi se așeză pe marginea patului și stinse lumina. Paige simți imediat o senzație de ușurare. Această bruscă obscuritate o liniștea. Cooper n-o vedea, și mai ales, ea nu putea să-l vadă.

Oftă adânc, își cufundă capul în pernă și închise ochii. Doar zumzetul aerului condiționat tulbura liniștea din încăpere.

În ciuda oboselii datorată călătoriei și a căldurii copleșitoare, mintea ei nu înceta să hoinărească. Știa că în seara asta, somnul va veni cu greutate...

Nu-și putea lua gândul de la bărbatul întins la doar câțiva centimetri de ea. Un bărbat cu care își petrecuse tot timpul de două zile încoace, dar despre care nu știa mai nimic.

– Cooper? șopti ea după un timp care i se păruse nesfârșit.

– Da?

– Cooper, de ce ești atât de grăbit să ajungi la Jacksonville?

El nu-i răspunse imediat și Paige, stânjenită, bănui că depășise linia unei limite invizibile. Câteva clipe mai târziu,

cum el nu scosese nici cel mai mic sunet, deduse că nu era deloc dispus să-i satisfacă accesul de curiozitate, și-și promise să nu-i mai pună niciodată vreo întrebare personală.

– Acolo locuiește fratele meu, Nathan, zise el atunci. El este cel care gestionează afacerea noastră, și... cred că în acest moment are ceva probleme.

Aceste câteva cuvinte îi unseră sufletul.

– Vrei să vorbești despre asta? îi propuse ea cu o voce blândă.

– Nu-i mare lucru de spus. Cineva s-a folosit foarte generos de contul meu... sau mai bine zis, l-a golit complet! Singura persoană care are o procură în acest sens, este fratele meu, și nu reușesc să dau de el. Suntem asociați de mai bine de trei ani, și până acum nu s-a mai întâmplat ceva asemănător.

– Nu poți suna pe altcineva? Pe părinții tăi, de exemplu?

– Ei locuiesc la Okinawa. Tata are baza militară acolo.

– Poate că fratele tău i-o fi sunat ca să le ceară ajutorul. Poate că nu îndrăznește să ți se adreseze direct ție.

– Nu, Nathan nu l-ar suna pe tata. Acum suntem băieți mari, și deci capabili să ne descurcăm fără să recurgem la susținerea părinților, de orice natură ar fi aceasta.

– Un fel de lege nescrisă?

– Într-adevăr. Îmi voi încerca norocul din nou mâine, controlându-mi robotul.

– Dar la biroul tău? Poate că Nathan a lăsat vreun mesaj?

– Până acum n-a făcut-o niciodată.

În încăpere se făcu liniște preț de câteva clipe.

– Cooper?

– Mmm?

– Aș vrea... să știi că apreciez mult purtarea ta față de mine.

El nu-i răspunse și Paige își simți obrajii roșind în întuneric.

– Nici nu speram să fie altfel, răspunse el în sfârșit, râzând.

Râsul acesta avea un sunet minunat pentru urechile lui Paige...

– Bănuiam că o tânără atât de delicioasă ca tine va ști să aprecieze comportamentul unui gentleman, adăugă el ironic.

– Nici tu nu ești întotdeauna ușor de suportat.

– Sunt de acord. Dar tu de ce ești atât de grăbită să ajungi la Plymonth... parcă așa-i spune?

– Vărul meu Waldo – cel care mi l-a oferit pe Henry – a avut o criză cardiacă. În momentul acesta este spitalizat, și vreau să ajung lângă el cât mai curând posibil.

– Ce vârstă are?

– Optzeci și patru de ani, este un văr mai îndepărtat. N-ar fi trebuit să mă duc niciodată la Arnold.

– La Arnold?

– Arnold este un prieten de-al lui Waldo. Împreună cu fiul său, Jeff, cultivă și el orhidee.

O rază de lună se strecură prin perdele, luminând umărul lui Cooper. Cufundată în contemplarea acestui umăr musculos, ea pierdu șirul discuției.

– Ăăă... poftim?

– Te întrebam de ce, din moment ce-i este prieten, Arnold nu s-a dus să-i facă o vizită?

– A preferat să profit și eu de această ocazie. De fapt, Arnold și fiul său au inventat o nouă metodă de creștere a orhideelor, și voia să vin și eu acolo ca să mă informez.

Paige se ridică puțin, se sprijini de speteaza patului, într-o poziție mai comodă.

– Așa că am fost până la Tipilo să aflu noua lor tehnică.

– În ce constă aceasta, mai exact?

– Printr-o investiție destul de mică, permite creșterea producției la specia de orhidee fermecate. Într-adevăr, vânzările noastre au crescut considerabil de când suntem furnizorii tuturor florăriilor din regiune. Și n-am de gând să mă opresc aici, mă tentează mult ideea de a exporta, încheie ea, cu o notă de orgoliu în glas.

– Așadar, Waldo a fost victima unei crize cardiace tocmai acum, ceea ce te-a obligat să-ți scurtezi vizita la Arnold.

– Da.

Paige ezită o clipă. Era oare prudent să-i vorbească lui Cooper despre problema impozitelor neplătite? Își dorea foarte mult s-o facă. Dar el o considera deja o „originală" – din cauza lui Henry – și prefera să nu-și agraveze situația.

– Waldo este asociatul tău? o întrebă el.

– Ei bine... da și nu.

– Înțeleg.

– De fapt, afacerea aceasta este a mea. Când Waldo a apărut în viața mea, eu deschisesem deja pepiniera. Cumpărasem și terenul pe care se află, precum și casa. Waldo a contribuit totuși foarte mult la succesul acestei afaceri. Dar când i-am porpus să devină, în mod legal, asociatul meu, a

refuzat. Spune că trebuie să păstrez ce-mi aparține, și pretinde că este destul de fericit și așa cu un acoperiș deasupra capului și cu o „familie".

– Cu o familie, repetă el, sceptic.

– Waldo este vărul meu, ți-am mai spus.

– Un văr de opzeci și patru de ani?

Henry începuse să se agite în cușca lui.

– Fie, un văr mai îndepărtat.

– Cred și eu!

– Familia este ceva sfânt, orice ar fi! replică ea pe un ton ferm.

– Mda... un lucru sfânt de care te poți lipsi uneori foarte ușor.

Remarca aceasta fu urmată de foșnetul cearșafului, apoi se făcu liniște.

– Noapte bună, Cooper, murmură ea după câteva clipe.

– Noapte bu...

Scârț, scârț...

Capitolul 6

Stelele păleau pe cer când Paige și Cooper își încărcară portbagajul și părăsiră motelul, în căutarea unui loc unde să poată lua micul dejun.

– Când am venit încoace, mi se pare că am văzut un asemenea loc deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, remarcă fata în timp ce Cooper ieșea pe autostradă.

El nu-i răspunse, ceea ce n-o surprinse deloc. De când sunase ceasul deșteptător, el nu scosese o vorbă, și se afla într-o oarecare letargie proprie oamenilor cărora le trebuie un oarecare timp să se trezească dimineața.

Dupa câteva minute de mers, în depărtare se profila silueta restaurantului în chestiune.

– Ia-o la stânga, îi spuse Paige.

Cooper se execută și parcă mașina în fața restaurantului. Cum el nu dădea semne că vrea să coboare, Paige îi luă cheile din mână. Doi ochi încă somnoroși o priviră tulbure, și ea fu cât pe ce să pufnească în râs.

– Să intrăm, Cooper, murmură ea pe un ton alintător. Cafeaua, puiule.

El mormăi ceva neînțeles, apoi spuse:

– Nu sunt deloc debil mintal! Știu foarte bine că aici se servește cafea!

– În cazul acesta, urmează-mă.

El coborî și ocoli mașina ca să-i deschidă portiera. Pentru această desfășurare de curtoazie, fu răsplătit cu un zâmbet ironic.

– Și șobolanul, ce ai de gând să faci cu el?

– Să-l ascund bine, ca de obicei.

– De asta mă temeam și eu!

Intrară în sala restaurantului și se așezară într-un separeu. Aici, Paige puse cușca la capătul mesei și, sub privirea disprețuitoare a lui Cooper, o ascunse cu ajutorul unui fular și al genții.

Citiră în liniște meniul. Când ridică privirea, observă că însoțitorul ei avea ochii încercănați. Așadar, avusese o noapte la fel de agitată ca a ei, se gândi ea, reprimându-și o expresie de satisfacție.

Cooper închise cu un gest sec meniul și, cu un aer ursuz, își puse mâinile încrucișate pe masă. În clipa aceea sosi chelnerița. Le puse în față vasul cu cafea, apoi își scoase din buzunar un carnețel, gata să ia comanda.

Paige umplu cele două căni cu cafea și, zâmbind, bău dintr-a ei cu înghițituri mici, fără să-și ia ochii de la Cooper. Transformarea pe care o pândea nu începu să se manifeste

decât după a doua ceașcă. Se accentuă la apariția omletei, și atinse faza finală când Cooper înghiți ultima bucățică de plăcintă.

Tovarășul ei de călătorie nu se trezise atât de morocănos ieri dimineață, după o noapte agitată. Acum, se presupunea că dormise mai mult și mai bine, și totuși... Doar dacă nu cumva abia acum apar consecințele a două nopți agitate consecutiv, adăugate unei zile obositoare de drum. O să se lămurească ea mâine despre ce-i vorba. Dar până atunci, vor mai trebui să petreacă o noapte împreună.

Simți un nod în gât. De ce naiba se temea? Cooper se purtase ca un adevărat gentleman. Știa însă prea bine răspunsul la această întrebare, și nu-i plăcea deloc.

Își termină cafeaua și împinse ceașca din fața ei.

– Ești gata de drum? îl întrebă, cu o voce care i se păru chiar ei prea autoritară.

Cooper ridică ușor sprâncenele.

– Nu te aștept decât pe tine, sufletelule, dar păreai pierdută în gânduri.

Ea plăti nota și se ridică.

– Să mergem, Anghelsmith.

Când urcară în mașină, ea îi aminti că vor trebui să se oprească la un magazin ca să umple răcitorul cu provizii.

– Tucson este la vreo șaizeci de kilometri de aici, îi răspunse Cooper. O să ne oprim să facem cumpărături, ceea ce-i va lăsa radiatorului timp să se răcească.

Paige încuviință. O s-o sune pe Maggie din Tucson, și poate că vor cumpăra și un alt radiator.

*
* *

Soarta însă, hotărî astfel. Parcurseseră doar vreo douăzeci de kilometri când cureaua de ventilator le făcu figura. Și șoseaua aceasta nefiind prea circulată, trebuiră să meargă până la cătunul cel mai apropiat, unde un localnic avu bunăvoința să-i conducă până la un garaj, care era închis. Proprietarul nu apăru decât după vreo două ore, și după-amiaza era pe sfârșite când fură în măsură să pornească din nou la drum spre Tucson.

– Sunt moartă de foame, declară Paige cu o voce stinsă, în vreme ce se apropiau de oraș.

– Nu-i de mirare. Ultima noastră masă a fost azi-dimineață, și acum soarele este gata să apună.

– Ascultă, suntem amândoi istoviți. Propun să ne oprim peste noapte la Tucson.

Se gândi la Waldo, la Maggie, la afacerea ei, la impozitele neplătite. Pierduseră o zi întreagă.

Își dădu seama cât de obosit era Cooper când acesta îi acceptă propunerea fără să protesteze.

– De acord. Să mâncăm mai întâi, apoi să căutăm un motel.

– Așadar, ne oprim mai întâi la un magazin alimentar?

– Nu, asta poate să aștepte până mâine dimineață. În momentul acesta, nu mă simt în stare să introduc ilegal un șobolan într-o băcănie decentă.

– Henry nu este șobolan, protestă ea slab.

– Ce-ai zice de un hamburgher cu cartofi prăjiți și o înghețată de ciocolată?

– Dumnezeule, ce să zic, este excelent!

– Bugetul ne permite un asemenea festin? întrebă el, aprinzând farurile.

– Da, dar va trebui să nu devină obișnuință.

– De mâine, ne reluăm regimul cu sandvișuri și limonadă.

Când ajunseră în Tucson, Cooper o luă pe Speedway Boulevard, unde găsiră curând un Burger Prince. Paige reperă un telefon în timp ce Cooper făcea comanda, și se duse s-o sune pe Maggie.

– Ah, în sfârșit! Unde ai dispărut, frumoaso? lansă bătrâna doamnă cu o voce în care se ghicea îngrijorarea. Totul este în regulă?

– Da. Sunt teafără și nevătămată și tocmai am ajuns în Tucson, Arizona.

– Tucson? Ce naiba...

Un foșnet de hârtie se auzi în receptor.

– După harta mea, n-ați parcurs prea mulți kilometri. Ați avut necazuri mecanice?

– Evident! Cureaua de ventilator s-a rupt pe drum, și ne-a luat o groază de timp s-o reparăm. Ce face prietenul nostru, Maggie? Dar tu?

– Waldo se simte excelent, răspunse Maggie râzând. Chiar le face o viață infernală bietelor infirmiere. Vrea neapărat să plece acasă, dar doctorii consideră că n-ar fi prudent să-l lase

să iasă atât de repede. Preferă să-l mai țină sub observație. Dar spune-mi, fetițo, cum decurge călătoria cu însoțitorul acela al tău?

Paige făcu o pauză, apoi răspunse scurt :

– Bine.

*
* *

Așezat pe patul lui în camera de motel, Cooper asculta zgomotul dușului care răsuna în întreaga încăpere, tulburându-i mintea înfierbântată. Doar un perete subțire îl despărțea de tânăra femeie. Perete în spatele căruia Paige lăsa și ea frâu liber fantasmelor sale. Ar fi atât de ușor să împingă această ușă, să se refugieze în brațele lui Cooper Angelsmith. Atât de ușor să se abandoneze în brațele lui, să-l iubească...

Un marinar. Cum să iubească o fantomă? Pe cineva care, pe deasupra, va dispărea din viața ei de îndată ce vor ajunge în est.

Era totuși conștientă de multiplele calități ale lui Cooper. Va mai întâlni oare în drumul ei o ființă atât de apropiată, atât de excepțională?

Cooper se întoarse brusc când auzi ușa deschizându-se. Cu o expresie încordată pe față, Paige trecu pe lângă el fără să-l privească.

– Baia este liberă, mormăi ea.

El se încruntă. Ceva o preocupa pe Paige.

– Paige?

În picioare în fața oglinzii, ea nu reacționă.

– Paige? insistă el, străbătând distanța care îi despărțea.

Cum ea se încăpățâna să-i evite privirea, îi ridică ușor bărbia.

– Ce ți s-a întâmplat, Paige? Spune-mi ce te tracasează?

– Nu... nu este nimic de spus, răspunse ea încet.

Era foarte aproape de el, răspândind un parfum de prospețime. El îi îndepărtă cu vârful degetelor o șuviță umedă ce i se lipise de obraz, apoi se aplecă spre ea și-i atinse ușor buzele cu un sărut.

Paige închise ochii. Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, să-l respingă, să fugă de această tandrețe pe care o simțea încolțind în el. Dar deja Cooper o trase mai aproape de el, gura lui lacomă o căuta pe a ei... iar Paige simți că nu mai are nici o putere.

Când buzele li se contopiră, o inundă un val de pasiune, alungându-i toate reticențele. El îi mângâia gâtul, spatele și, fermătând de dorință, ea își încolăci brațele după gâtul lui.

Paige ar fi dorit atât de mult să meargă până la capătul drumului pe care, deocamdată, mergeau amândoi cu prudență. I-ar fi plăcut atât de mult să se lase în voia flăcării pe care el o aprinsese în ea.

Îl dorea pe Cooper. Dar nu voia să aibă de-a face cu un militar, cu un soldat, cu un marinar! Refuza să ducă aceeași viață pe care o dusese mama ei. Să trăiască doar în așteptare, în neliniște. Să nu-și poată împărți zi de zi viața cu el.

În clipa aceea, îi veniră în minte cuvintele rostite de Cooper. „Ne va trebui mai mult de o noapte ca să ajungem în

Florida. Nu sunt pe cale să te cer în căsătorie. Atunci, de ce să nu ne facem această călătorie cât mai plăcută cu putință? Să ne distrăm... „

Cooper o simți crispându-se în brațele sale. Surprins, îi privi chipul care, doar cu câteva clipe în urmă, nu reflectase decât plăcere. Privirea ei se întunecase.

– Ce este, Paige?

Ar fi vrut atât de mult să fugă, să se refugieze în singurătate, să-și potolească durerea. Dar îi era imposibil. Atâta timp cât va călători împreună cu el, va trebui să-și construiască propriile bariere.

– Nu sunt încă pregătită să... mă distrez.

Cooper avu impresia că primește o palmă fulgerătoare. Își strânse pumnii, străduindu-se să-și ascundă reacția, și se retrase un pas.

– Păcat, spuse el simplu.

Văzu obrajii ei colorându-se, și resimți o intensă satisfacție. Apoi îi întoarse spatele și se încuie în baie. Jetul puternic de apă caldă avu asupra lui un efect liniștitor.

Ce idiot fusese! Doar știa bine că fusese cinstită cu el de la bun început.

Evident, la vremea aceea, nu bănuia că atracția lui pentru această tânără sălbatică va atinge asemenea proporții. Dar se înșelase. O plăcea din ce în ce mai mult.

Paige avea stofă de luptătoare. Era puternică, voluntară, de încredere, ceea ce nu erau lucruri de neglijat pentru un marinar. De fapt, pentru un bărbat, orice ar fi fost el.

Ea însă nu-l dorea, îi dăduse de înțeles foarte limpede acest lucru.

*
* *

– Gata? întrebă ea, cu privirea ațintită spre cușca lui Henry pusă pe genunchii ei.

Cooper așeză ultimul pachet în portbagaj și-l închise un pic prea violent.

– Gata, răspunse el pe un ton încordat.

Ardea de dorința s-o prindă de umeri și s-o scuture cu putere. De când se trezise, Paige nu rostise mai mult de zece cuvinte. Ceea ce, în alte împrejurări, nu l-ar fi deranjat la ora aceasta matinală; acum însă, îl enerva teribil. Nu suporta felul în care își ferea privirea.

Se așeză pe scaunul din deapta și Paige demară. Câteva minute mai târziu, ieșeau din oraș.

– Hei! Încotro mergi? Autostrada A10 este pe acolo! exclamă el văzând-o că se angajează în direcție opusă.

– Știu, dar administratorul hotelului mi-a explicat unde se găsește un magazin de piese vechi nu departe de aici. Și sper să trecem și prin fața vreunui restaurant luând-o pe aici.

Cooper făcu o grimasă. El nu luase micul dejun – nici măcar o ceașcă de cafea – și femeia aceasta infernală are îndrăzneala să piardă timpul cu asemenea lucruri! Era de-a deptul indecent.

– Magazin cu piese vechi? repetă el, de parcă auzea pentru prima oară în viață aceste cuvinte.

Ea nu catadicsi să-i răspundă, ceea ce avu darul să-l exaspereze și mai mult.

– Într-adevăr, afirmă ea în sfârșit. Mi-ai spus doar că vom cumpăra un alt radiator, nu-i așa?

În clipa aceea, Paige observă firma unui restaurant și coti ca să intre în parcare. Și de data aceasta, făcură fel de fel de manevre ca să ascundă hamsterul apoi dădură comanda chelneriței, schimbând între ei doar cuvintele strict necesare.

După ce aceasta dispăru, se cufundară din nou în tăcere. Paige privea țintă fața de masă înflorată. După scena petrecută ieri, nu avea curajul să-l privească pe Cooper în ochi. Regreta teribil că-l rănise prin remarca aceea. Pentru că-l rănise, știa prea bine. Felul în care el reacționse era elocvent.

Îi părea rău. Doamne, ce rău îi părea! Îl mințise, și încercase ea însăși să creadă această minciună. Ceea ce era imposibil. Acum o copleșeau remușcările. Culmea nenorocirii era că el nu se îndoise nici o clipă de sinceritatea ei! De acum încolo, era convins că îl considera doar ca pe un marinar dornic de aventură.

Chlnerița le puse în față câte o farfurie și mâncară fără să-și vorbească. Când Cooper își împinse farfuria goală, Paige se străduí să-și ridice privirea spre el.

Nu zări pe chipul lui nici urmă de furie sau tristețe. De fapt, nu exprima nici o emoție. El își termină cafeaua și Paige simți abia atunci privirea-i apăsătoare ațintită asupra ei. Această privire care ieri era atât de mângâietoare, nu exprima acum decât indiferență.

Simți un nod în gât. Poate că era mai bine așa.

– În ce privește radiatorul... începu ea.

– Da, exact, unde este problema?

Ea își împături cu grijă șervețelul de hârtie.

– Ei bine... tu ai sugerat că trebuie schimbat. Că am putea găsi unul la fiare vechi. Așadar...

Își drese vocea, mototolind șervețelul în palmă.

– ...am cerut câteva informații administratorului hotelului azi-dimineață.

– Excelentă inițiativă.

Incapabilă să ghicească dacă era vorba sau nu de sarcasm, Paige își încrucișă mâinile pe masă și-și privi însoțitorul.

– Ai spus chiar că ar fi o idee bună să schimbăm radiatorul, insistă ea, în defensivă.

– O idee bună? Acestea sunt cuvintele pe care le-am folosit?

– Poate nu chiar acestea, dar ideea era asta.

– Ei bine, m-ar surprinde, pentru că nu este deloc o idee bună!

– Dar ai spus că...

– N-are importanță; ceea ce contează, este ceea ce am să-ți spun în clipa aceasta : nu văd deloc de ce ar trebui să schimbăm radiatorul, asta e!

– De... ce? murmură ea, uluită.

– Am pierdut deja ziua de ieri. Dacă am face și această reparație, ne-ar mai lua încă o zi. Poate chiar mai mult.

– Mi-ai cerut totuși să am încredere în tine și în deciziile tale! i-o trânti ea.

– Și asta ai și făcut până acum, nu-i așa?

Paige încasă lovitura. Ieri, îl făcuse să sufere, și acum plătea consecințele.

– Am încredere în tine, spuse ea, răbdătoare.

El se aplecă spre ea, furios.

– Nu! N-ai încredere nici măcar în tine, sufletelule! Te temi să nu cazi pradă farmecelor unui marinar periculos! Dar fii liniștită, n-am să te mai deranjez.

– Cooper, eu... încercă ea cu o voce tremurată.

El o întrerupse cu un gest al mâinii apoi, sprijinit de speteaza scaunului, contemplă cu încăpățânare, minute în șir, plafonul.

– Ți-am spus într-adevăr că am putea să schimbăm acest radiator, spuse el în sfârșit. Dar m-am gândit mai bine și am revenit asupra deciziei. Ar fi vorba despre o reparație grea, care ar necesita cel puțin o zi de muncă.

– Am putea merge mai repede după aceea, insistă ea.

– Ar trebui să mergem cu viteza fulgerului ca să recuperăm cele două zile pierdute.

După grimasa pe care o făcu, el deduse că punea la îndoială spusele lui. Dar ce era nou în asta?

– Bun, haide, o să aruncăm o privire la magazinul acela de fiare vechi.

De ce ar avea încredere în el? se gândi Cooper cu amărăciune. Era doar un marinar.

În timp ce Paige plătea nota pentru micul dejun, el telefonă la biroul său din Camp Pendleton. Spre marea lui uimire, i se spuse că Nathan telefonase ieri și că lăsase un număr de telefon la care putea fi găsit. Cooper notă pe o hârtie numărul.

După ce închise telefonul, examină înșiruirea de cifre. Nu, numărul acesta nu-i era cunoscut. Ce naiba se întâmpla? Era cumva Nathan internat în vreun spital?

Formă imediat numărul.

– Alo? se auzi vocea încordată a lui Nathan.

– Nath?

– Cooper! Unde naiba ești? strigă acesta, cu o ușurare evidentă în glas.

– Într-o cabină telefonică din Tucson, Arizona, și am în buzunar niște cărți de credit și un carnet de cecuri care nu-mi folosesc absolut la nimic! Cred că n-o să te superi pe mine, sper, dacă îndrăznesc să te întreb unde ești, de fapt, tu...

– Păi... este... este o poveste lungă. Dar ce cauți la Tucson? De ce nu ești la Camp Pendleton?

Cooper își impuse să rămână calm.

– Sunt în drum spre Jacksonville. De patru zile tot încerc să dau de tine. La Classic nu-mi răspunde nimeni, iar la tine acasă am mereu bucuria să discut cu robotul. Nu mai am un ban, Nath. Așa că aș fi încântat să aflu ce s-a întâmplat cu banii mei...

– Ei bine... eu...

Pe fir se auzi un oftat prelung.

– Cooper, îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Dar știi bine că n-am deloc simțul afacerilor. Tu ai avut întotdeauna talent în acest domeniu, eu nu. Am încercat, totuși. Trei ani de zile m-am zbătut ca un diavol, convins că voi reuși cu timpul. Apoi, tu ai fost numit la Camp Pendleton, departe de Jacksonville, și... și n-am nici o scuză, Coop. Sunt singurul răspunzător de problemele cu care se confruntă astăzi Cooper Classic's.

Cu ochii închiși, Cooper se agăță de aparatul telefonic. Așadar, întreprinderea pe care o crease, pe care o înconjurase cu toată dragostea și grija înainte de a-i ceda – fără tragere de

inimă – gestiunea fratelui său, era în pericol. Își investise toată energia în Cooper Classic's, și nu regretase niciodată. Datora acestei întreprinderi cele mai intense bucurii și satisfacții din viața lui. Ceea ce, la început, avusese darul doar să-l amuze și să-i umple timpul, luase o asemenea anvergură încât se gândise chiar ca, mai târziu, să se ocupe numai de această afacere.

Și acum, fratele lui îl anunța că visul lui cel mai drag era gata să se prăbușească.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu nu înțeleg nimic din afaceri, Coop...

– Ce s-a întâmplat? insistă el, gata să exlodeze.

Urmă o scurtă pauză.

– Am schimbat furnizorii, răspunse în sfârșit Nathan cu o voce gâtuită, și am fost păcălit. Am vrut să extind Classic's și în loc de asta, aproape că am dat faliment. Contul din bancă era aproape pe roșu, iar eu eram convins că mai aveam bani.

Nathan punctă această tiradă cu un râs amar.

– Am concediat-o pe Margaret și am încredințat contabilitatea firmei unei agenții. Tipul care ne gestiona conturile s-a servit din belșug din ele, și când am observat, el deja părăsise orașul.

Cu coada ochiului, Cooper o vedea pe Paige plimbându-se în sus și-n jos, rămânând însă la o distanță politicoasă față de cabină. El îi întoarse spatele.

– Toate băncile refuză acum să-mi împrumute bani, continuă Nathan.

– Ai vorbit cu tata?

– Nu!

Cooper știa de fapt că fratele lui n-ar fi făcut un asemenea demers, și-l înțelegea.

– Am fost absolut disperat, Cooper... și am împrumutat... de la cine nu trebuia.

În glasul lui Nathan se ghicea acum panica.

– Și? insistă Cooper, simțind că i se oprește inima.

– Și am dato-n bară...

Cooper încremeni.

– Sper că nu ți s-a întâmplat nimic, Nathan. Doar n-au îndrăznit să...

– Nu încă. Dar mă caută.

– Unde a dispărut escrocul acela de contabil? L-ai denunțat la poliție?

– Bineînțeles. Am fost vreo douăzeci de fraieriți care am depus plângere! Individul a zburat în Brazilia, și cu siguranță, trăiește într-o vilă superbă pe malul mării, pe care și-a cumpărat-o cu banii noștri.

– Care bani? exclamă Cooper. Dat fiind felul în care ai administrat firma, nu cred că mai rămăsese prea mult de furat.

– Du-te naibii, Cooper!

– Nathan, fir-ar să fie, eu vreau să...

Își mușcă buzele, ca să nu spună mai multe. Fratele său făcuse tot ce pututse ca să fie bine, chiar dacă acest bine era ce putea fi mai rău. Nathan tăcea, rumegând probabil diversele evenimente care-l conduseseră la o situație atât de catastrofică.

– Ești în pericol? întrebă în sfârșit Cooper, cu o voce calmă.

– Deocamdată, nu.

– Asta contează. Ascultă, o să ne descurcăm noi cumva. La cât se ridică suma pe care ai împrumutat-o?

Nathan îi răspunse. Era o cifră destul de impresionantă, dar totuși mai mică decât se temuse Cooper.

– Ascultă... dacă ai vinde materialul – mașinile, stocul de piese de schimb – ar trebui să scoți suficient ca să acoperi această datorie.

– Dar Coop... nu ne-ar mai rămâne nimic! Ar fi sfârșitul firmei noastre.

Cooper scrâșni din dinți.

– Știu, sunt conștient de asta. Fă-o, totuși.

Urma o clipă de tăcere.

– Coop, știu... știu cât ești de atașat de această afacere.

– O să încep alta... Mult mai greu poți să cumperi un frate!

– Coop... eu... Mulțumesc.

– Voi rezolva toate astea când voi ajunge la Jacksonville.

Cooper închise și rămase câteva clipe nemișcat, privind telefonul fără să-l vadă. Apoi se întoarse încet spre Paige. Aceasta îl observase, din ce în ce mai îngrijorată. La rândul lui, Cooper ar fi vrut ca în acest moment s-o poată strânge în brațe, să-și sprijine bărbia în părul ei, să simtă cum, în prezența ei, mai prinde curaj.

Aveau amândoi probleme, și nu din cele neînsemnate. Cooper își făcea griji pentru soarta fratelui său și a întreprinderii. Paige, pentru starea de sănătate a vărului ei.

Și ea avea nevoie de încurajare. Dar, din moment ce refuza să se sprijine pe el, nici el n-avea dreptul să caute susținere morală la ea.

Ieși din cabină și se apropie de ea, ignorându-i în mod deliberat privirea întrebătoare. În drum spre parcare, Paige se hotărî să rupă tăcerea apăsătoare.

– Propun să ne încredem în vechiul nostru radiator. Dacă rămânem prudenți, va accepta poate să ne ducă până în Florida. După aceea, tu vei lua un avion spre Orlando-Jacksonville.

Cu ce bani? se întrebă el în gând.

– Îți plătesc eu biletul, continuă ea, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Aceasta va fi contribuția mea la călătorie.

Cooper se încruntă.

– După cum ne-am învoit...

– După cum ne-am învoit, eu finanțez călătoria și tu te ocupi de mașină. Dar tu ți-ai cam asumat ambele funcții în ultima perioadă. Probabil că ne-am fi descurcat și cu bugetul meu, dar ar fi trebuit să dormim în mașină, și...

– Nu.

Se aflau acum în fața mașinii. Ea ridică spre el fața-i încântătoare.

– Ba da! replică ea, încăpățânată.

Buzele ei roz, cărnoase, erau atât de ispititoare... Dar era stupid, lipsit de logică! De ce ardea de dorința de a o cuprinde în brațe, de a o săruta ca un nebun?

În clipa aceea abia percepu uimitoarea schimbare care se produsese în ea. Privirea parcă-i era mai blândă, mai atentă. Un zâmbet tandru îi lumina chipul.

– Nu mă privi așa! bombăni el. În cazul în care ai uitat, îți amintesc că bărbatul din fața ta lucrează în marină!

Paige își ținu respirația.

– Cooper, te rog...

„Ce așteaptă de la mine? S-o înțeleg?“ În clipa aceasta, n-avea nici un chef să fie înțelegător. Fierbea de furie. Se simțea frustrat, nefericit. Iar puterea pe care o avea tânăra aceasta să-l rănească îl înfuria și mai mult.

Cu un efort imens, își îndreptă atenția către șosea, unde circulația se aglomerase considerabil de la sosisrea lor la restaurant.

– Urcă, îi spuse el pe un ton ursuz. Trebuie să cumpărăm niște alimente înainte să ieșim pe autostradă.

Ea nu protestă.

Cumpărăturile făcute într-un supermarket i se părură până la urmă mai ușor de suportat decât se temuse. Poate că se obișnuise? Cumpărară provizii și plecară din magazin fără să-i acuze cineva că introduseseră în mod ilicit un rozător în magazin.

Ajuns pe autostradă, Cooper se înscise pe banda rezervată vehiculelor lente și avu grijă să nu depășească șaizeci la oră. Încă un lucru cu care trebuia să se obișnuiască.

Pe măsură ce înaintau spre est, acul indicatorului de supraîncălzire urca. Preferând să solicite cât mai puțin posibil bătrâna mașină, Cooper hotărî să se oprească la fiecare două ore. La a treia oprire, Paige pregăti sandvișuri în timp ce Cooper examina motorul.

– Ei? întrebă ea întinzându-i un sandviș.

El tresări când îi auzi vocea. De la plecarea din Tucson nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

– Furtunurile radiatorului sunt într-o stare jalnică. O să le schimb când ajungem la Lordsburg.

– De acord, zise ea, observând misteriosul mecanism acoperit cu o unsoare neagră. Cât timp o să ne ia această reparație?

– Vreo două ore.

Ea dădu încet din cap, distrusă. Două ore ca să schimbe furtunurile. O oră ici-colo ca să lase motorul să se răcească. O viteză mai mult decât limitată. Vor ajunge oare vreodată la Plymonth?

Desfăcu harta și urmări cu degetul drumul care le rămăsese de străbătut.

– Ar trebui să ajungem la El Paso astă-seară, ce părere ai?

Cooper înghiți ultimul dumicat din sandviș și închise capota.

– Da. Fără îndoială, astă-seară...

Capitolul 7

Când ușa băii se închise în urma lui Cooper, Paige răsuflă ușurată. De fapt, nu prea știa de unde venea această ușurare.

Nu, se mințea singură, știa foarte bine.

Cooper se purtase într-un mod extrem de... amabil cu ea, astăzi. Ea însă pricepuse repede că această politețe îi folosea lui Cooper ca s-o țină la distanță.

Își șterse părul cu gesturi bruște, apoi se așeză în fața oglinzii și începu să-l descurce.

Ar fi vrut să-l regăsească pe celălalt Cooper. Cel care se certa cu ea, care o dorea. Cel care ținea la ea.

Dar îl alungase, și nu era deloc sigură că îl va mai putea recupera vreodată. Nici măcar nu era sigură că ar fi fost bine să încerce. La drept vorbind, nu mai era sigură de nimic.

Paige își înghiți lacrimile care amenințau să se reverse. Nu i-ar fi de nici un ajutor să plângă.

Se ridică brusc și se îndreptă către colțul încăperii unde se afla cușca lui Henry. Se va consola mângâindu-l pe Henry și șoptindu-i cuvinte dulci.

Cușca era goală!

– Oh, nu... murmură ea. Nu acum, Henry. Zău că nu ți-ai ales cel mai potrivit moment să explorezi locul!

Se grăbi să scotocească prin toate colțurile camerei, ridicând și cuverturile, în speranța că va găsi micul ghem de blană. Până la urmă, în picioare în mijlocul încăperii răscolite, ajunse la concluzia că Henry nu se putuse refuza decât în sala de baie.

Bătu ușor în ușă, cu ochii pe crăpătura dintre ușă și pardoseală. Un hamster atât de viclean ca Henry putea foarte bine să se strecoare pe acolo.

Dinăuntru se auzea jetul puternic al dușului. Încercă să apese clanța, dar ușa era încuiată pe partea cealaltă.

Mai bătu o dată, mai tare de data aceasta.

– Cooper! Henry a fugit din cușcă. Cred că... este în baie.

Nici un răspuns.

Și-l imagină pe Henry, adorabil ghemuleț de balnă, tremurând pe gresia rece și piciorul lui Cooper apropiindu-se de el din ce în ce mai mult...

Era prea mult pentru Paige! Se vedea pierzând tot ceea ce iubea, și totul numai din vina ei. Îl lăsase pe Waldo singur; nu fusese destul de vigilentă cu contabilitatea firmei; se bizuia doar pe umerii fragili ai lui Maggie. Îl chinuia în fiecare zi pe Henry forțându-l să traverseze împreună cu ea acest deșert

fierbinte. Și ca să pună capac la toate, îl rănise pe Cooper – această ființă minunată – spunându-i cuvinte nechibzuite.

O idioată, asta era!

Se lăsă să alunece lângă perete și, așezată jos, dădu frâu liber suferinței și disperării care o apăsau. Lacrimi grele îi invadară obrajii.

Ușa băii se deschise brusc, lăsând să intre în încăpere un nor de aburi. Cineva o lovi pe Paige pe o parte și căzu pe spate. Ca într-o secvență de film cu încetinitorul, îl văzu pe Cooper căzând mai întâi pe marginea patului, apoi aterizând pe pardoseală. Îl auzi bombănind o înjurătură. Picioarele li se încurcară în timp ce încerca să se ridice. El întinse brațele spre ea.

– Te-am lovit rău, Paige? întrebă el, îngrijorat. Te doare ceva?

Cu obrajii inundați de lacrimi, ea rămăsese ca paralizată, prăbușită în colțul ei.

– Răspunde-mi, inimioară. Vorbește!

– Totul mă doare Cooper, suspină ea. Totul!

În fine, aproape totul. Îngenuncheat în fața ei, Cooper o privea îngrijorat. Ea își șterse lacrimile cu un gest stângaci. El îi luă mâna și-i sărută unul câte unul vârfurile degetelor.

– Nu, îngerașul meu, nu-i totul chiar așa de rău. Ai doar impresia asta. Dar o să ne străduim să îndreptăm situația.

O picătură de apă alunecă de pe părul lui Cooper și-i gâdilă nasul. Era în fața ei, superb, cu trupul șiroind de apă. Privirile lor păreau că se lipiseră ca un magnet care atrage fierul.

Fără să-i lase timp să mai spună ceva, Cooper îi atrase ușor chipul spre el și puse stăpânire pe buzele ei. Paige, tremurând toată, i se ghemui la piept, răspunzând din tot sufletul acestui sărut. Trupul ei se lipea strâns de acest corp cald pe care crezuse că-l pierduse, abandonându-se profundei tandrețe a acestei clipe. Cu ochii închiși, ar fi vrut să oprească timpul în loc, să rămână pe veci prizonieră a acestor brațe în care avea impresia că renaște.

Îmbătată de aceste sărutări înflăcărate, amețită de mângâierile din ce în ce mai îndrăznețe, naviga cu plăcere pe un ocean de fericire pe care nu se mai sătura să-l exploreze.

Apoi Cooper rămase brusc nemișcat și, ca trezită dintr-un vis, ea clipi des.

– Paige?

– Da, răspunse ea cu o voce de nerecunoscut.

Chipul lui Cooper era aplecat asupra ei, răsuflarea lui caldă îi mângâia obrajii.

– Paige, ești absolut sigură că asta vrei cu adevărat?

Abia apucă să pună această întrebare că o și regretă, zicându-și cât de idiot fusese. Doar un cretin perfect n-ar fi profitat de situație. Visase la acest moment din clipa în care o întâlnise. Acum, i-ar fi fost de ajuns să continue s-o sărute, s-o strângă în brațe...

Îi venea să râdă de prostia lui. Obiectul dorințelor sale se afla în brațele lui, și nu-i era de-ajuns! Nu-i mai era de-ajuns.

Voia mai mult. O voia în întregime.

Paige, cu răsuflarea tăiată, încerca să-și recapete controlul. Cooper îi transferase ei responsabilitatea de a lua o decizie importantă. O hotărâre care-i privea pe amândoi și urma să aibă repercusiuni asupra relației lor.

În brațele altui bărbat, n-ar fi reacționat niciodată astfel. Dar Cooper era altfel. Trezea în ea o dorință nebună.

Paige oftă adânc. La ce bun să se amăgească? Ceea ce simțea pentru acest bărbat nu era doar dorință. Ea... Ei da, îl iubea.

Și dragostea aceasta presupunea o mulțime de responsabilități. După ce vor ajunge în Florida, vor trebui să se despartă. De îndată ce va rezolva problemele cu fratele său, Cooper se va întoarce la baza lui de la Camp Pendleton. N-aveau deci nici un viitor împreună.

– Nu, Cooper... murmură ea, plimbându-și vârful degetelor pe conturul acestui chip drag. Nu... n-ar fi bine.

Cum el se pregătea să protesteze, ea îi expuse motivele acestei hotărâri

– Avem vieți foarte diferite, Cooper, nu ne potrivim...

– Pentru că lucrez în marină?

Ea dădu încet din cap.

– Nu te...

– ...cer în căsătorie, știu, mi-ai spus-o deja când eram în California, îi continuă ea fraza. Dar nu sunt dispusă să am o aventură de o noapte... sau mai multe.

El o privi îndelung, apoi își trecu degetele prin părul încă umed.

– Cooper... protestă ea din nou, când el o cuprinse iarăși în brațe.

O sărută cu o tandrețe infinită, apoi se îndepărtă de ea.

– S-a făcut târziu, spuse el în sfârșit cu o voce răgușită. Ești obosită, treci la culcare.

După care, se ridică și se duse din nou în baie.

*
* *

Cu fața îndreptată spre dușul care-l inunda cu apă caldă, Cooper analiză îndelung evenimentele care se petrecuseră. Când în sfârșit închise robinetul, zâmbea.

Paige îi răspunsese cu înflăcărare la sărutări. Dorința ei era la fel de puternică, la fel de devastatoare ca a lui. Și, ceea ce era și mai important, avea sentimente față de el.

Se simți cuprins de un val de speranță.

Sigur, îi spusese că drumurile lor se vor despărți, dar cu regret în glas. Ceea ce nu făcea decât să-i confirme bănuielile. Paharele acelea mari cu limonadă rece pe care i le dădea când verifica motorul, feliile mari de brânză pe care i le strecura în sandvișuri; privirile acelea lungi, zâmbetele cu subînțelesuri...

Paige simțea ceva pentru el, era limpede. Dar asta nu-i era de-ajuns. El dorea ca și ea să-l iubească la fel de puternic. Ocupase deja un loc prea important în viața lui ca să-i permită să iasă precum intrase.

Ea ținea la el. Pentru început, nu era prea rău. Nu-i mai rămânea decât să trudească pentru a da mai multă greutate relației lor.

*
* *

Pe la miezul nopții, Paige se întinbse leneș, apoi se ghemui lângă forma caldă întinsă lângă ea. Oftă de plăcere. Se simțea atât de bine, aici.

În mintea ei încă începătoșată de somn, se produse brusc un declic. Forma?

Deschise ochii mari și descoperi că era lipită de Cooper. Cu bustul gol dar îmbrăcat în blugi, acesta era întins peste cuvertură și dormea liniștit, ținând-o în brațe.

Paige își frecă încetișor fața de numărul lui și zâmbi. Bărbatul ăsta era încăpățânat ca un catâr.

Adormi la loc, cu zâmbetul pe buze.

*
* *

Soarele pătrundea printre perdele. Paige încercă să se ridice, dar un braț o reținu.

– Mmm...

Îi veni să râdă. Se întoarse spre Cooper, care nu-și schimbase poziția de când îi descoperise prezența în pat.

– Foc! îi șopti ea la ureche.

Un ochi auriu se deschise imediat. În clipa următoare, Cooper dădu la o parte cuvertura care-i despărțea și o acoperi cu trupul său, ținând-o nemișcată.

– O asemenea glumă la o oră atât de matinală merită o pedeapsă severă! exclamă el strângând-o cu putere.

De data aceasta, nu-și mai putu stăpâni râsul. Cooper îi presăra fața cu sărutări ușoare, care o gâdilau plăcut. Cu pleoapele întredeschise, savura deliciul acestei treziri tandre și jucăușe.

– Oh, Cooper... murmură ea duios.

El continua s-o strângă în brațe când simți ceva atingându-i piciorul. Nu era Paige. Nu putea să fie Paige. Aceasta avea încă picioarele sub cuvertură.

Acel „ceva“ urcă de-a lungul gleznei. El făcu o mișcare, dar o durere ascuțită la gleznă îl făcu să țipe.

– Henry! exclamă Paige.

Iute ca fulgerul, se aplecase deja să prindă hamsterul, dar acesta, mai iute, îi scăpă.

Cooper încă simțea mușcătura dinților minusculului pe gleznă. Aruncă o privire neagră de furie către vinovatul care alerga prin încăpere și Paige făcu tot ce-i stătu în putere ca să recupereze prima animalul. Când în sfârșit prinse ghemulețul de blană care tremura tot și-l strânse la piept, Cooper năvăli spre ea.

– Nu! strigă ea retrăgându-se până la perete. N-a vrut să-ți facă rău. Acum este terorizat, nu vezi?

Dar Cooper continua să se apropie blestemând „bestia afurisită“. Pas cu pas, ea se apropia de cușca animalului. Pas cu pas, Cooper o urmărea, dându-și frâu liber furiei.

Ea ajunse în sfârșit lângă comodă și strecură în grabă hamsterul în cușcă înainte să se întoarcă spre Cooper.

– Haide, calmează-te, zise ea cu o voce lingușitoare. Nu este decât un amărât de hamster. Fără îndoială că l-ai speriat când l-ai atins, și el a reacționat, asta-i tot. Este atât de mic, n-ar fi în stare să te rănească.

Își plecă apoi privirea spre Henry, și văzu o picătută de sânge pe mustățile lui.

– Cel puțin, nu în mod intenționat, adăugă ea încet.

– Rozătorul acesta aurisit mă detestă! Întotdeauna m-a detestat. Mă va detesta întotdeauna.

Își încrucișă brațele pe piept și o privi pe Paige.

– Și chestiunea este reciprocă! De acum, războiul dintre noi este declarat. Am vrut ca să fie limpede lucrul acesta.

– Cooper, răspunse ea, ar fi o luptă cam necinstită. Un bărbat de un metru optzeci și cinci împotriva unui animal care n-are decât patru dințișori...

– Patru dințișori? Sunt sigur că are mai mulți, dar și-i ascunde!

Ea străbătu distanța care-i despărțea și-și puse brațele după gâtul lui.

– Bietul meu copilaș, murmură ea tachinându-l. O să îngrijim bubița pe care ți-a făcut-o.

El rezistă ispitei, dar Paige remarcă, nu fără satisfacție, că făcea un efort imens.

– Nu sunt vaccinat împotriva turbării, bombăni el. Repede, am nevoie de o cafea!

*
* *

Două ore mai târziu, rulau pe autostradă, după ce parafaseră un pact de neagresiune în fața unui mic dejun copios.

Paige arunca priviri piezișe spre însoțitorul ei. Un marinar... Nu, va trebui să înceteze să se mai chinuie. Nu se va răzgândi. Povestea ei de dragoste cu Cooper n-ar dura decât atât cât va dura această călătorie. Se va încheia în Florida, și ei nu-i vor mai rămâne decât amintirile.

În adâncul sufletului, Paige știa că, de acum încolo, toată viața și-o va petrece comparându-l pe Cooper cu toți bărbații pe care-i va întâlni în cale. Și era sigură, nici unul dintre aceștia nu va avea câștig de cauză în fața lui. Gândul că va trebui să-i spună adio îi era insuportabil.

Îl alungă imediat. Doar prezentul conta acum. Aici și acum. Vor continua să trăiască în universul lor și în zilele următoare. Realitatea era destul de aproape.

Orele treceau în timp ce înaintau încet spre sud-est. Peisajul era arid, monoton, dar ei parcă nici nu-l vedeau, ocupați să se privească, să trăncănească, să se descopere unul pe altul.

Cooper îi relată esențialul din conversația cu Nathan. După felul în care îi vorbea despre Cooper's Classics, își dădu seama

că până acum, această afacere ocupase un loc capital în viața lui. Vedea astfel o nouă fațetă a personalității lui Cooper.

– Ce păcat... murmură ea când el termină povestea.

Rămaseră o clipă tăcuți, apoi el spuse, oftând adânc:

– Așa cred și eu...

– Și crezi că nu mai este nimic de făcut pentru a încerca să rederesezi situația?

– Am serioase îndoieli în această privință. Dar voi ști mai multe când voi ajunge la fața locului.

– Ai construit această afacere împreună cu fratele tău?

– Nu, la început am fost singur. De altfel, consideram afacerea un fel de hobby, pentru că deja îmbrățișam o carieră. Și apoi, am observat că aceasta mă pasiona. Este foarte excitant, provocator să creezi o afacere.

Se întrerupse, aproape surprins de propriile-i cuvinte.

– Dar presupun că vând castraveți gradinarului, din moment ce tu însăți ești în fruntea unei afaceri, adăugă el ridicând din umeri.

– De ce n-ai ales până la urmă doar această cale, Cooper?

O expresie ciudată îi apăru pentru o clipă pe față. Întinse mâna și-i atinse ușor obrazul după care o trase spre el.

Paige remarcă însă că nu-i răspunsese la întrebare. Tradiția în familia lui era probabil atât de puternică încât nici nu se gândise poate că ar avea de ales.

Ea își înăbuși un oftat și-și puse capul pe umărul lui.

– Rămâi aici, șopti el sărutând-o pe tâmplă.

O tristețe bruscă se insinuă în sufletul ei. Se străduí s-o alunge. Le rămăsese atât de puțin timp de petrecut împreună, n-avea dreptul să strice tot.

*
* *

„Cald“, se gândi Paige, exasperată. Totul era mult prea cald, fierbinte chiar, și se cam săturase. Nici măcar nu putea să se sprijine de caroseria mașinii până ce motorul se răcea. Își făcu vânt cu harta pe post de evantai.

Cooper termină de controlat roțile și veni lângă ea.

– Cauciucul din stânga spate este aproape neted, spuse el așezându-se pe vine.

Paige ridică ochii spre cer.

– Formidabil! În sfârșit, o veste bună!

Stânjenită că vorbise pe un ton atât de sarcastic, își făcu de lucru cu evantaiul.

Cooper îi zâmbi.

– Mi se pare mie sau suntem cam morocănoși?...

– Nicidecum, replică ea privind drept în față.

Zărea doar kilometri de nisip sub un soare de plumb. Cu siguranță, în iad priveliștea era identică...

El o prinse de încheietura mâinii pe care ea o agita frenetic și o obligă să-l privească.

– De acord, recunoscu ea fără tragere de inimă. Mărturisesc că sunt un pic cam agasată.

El îi luă harta din mână și o aruncă în mașină prin geamul deschis.

– Faci parte cumva din rasa aceea de oameni care sunt în stare să muște pe toată lumea dacă nu și-au făcut cele douăsprezece ore de somn?

– Opt, îl corectă ea. Eu n-am nevoie decât de opt ore de somn.

Zâmbetul lui se întinse pe toată fața.

– N-ai reușit să dormi opt ore noaptea trecută?

– Nu!

– Și regreți? insistă el, serios de această dată.

Ea îi mângâie ușor obrazul.

– Nu.

Și spunea adevărul. Nu regreta nimic din ceea ce trăia împreună cu el.

*

* *

Se făcuse târziu când parcară mașina în față la Tumbleweed Motel din San Antonio. Cooper coborî din mașină și se îndreptă spre recepție. Reveni cu o cheie în mână și o sărută pe frunte pe Paige.

– Trezește-te, ursulețule.

Ea deschise ochii și se îndreptă pe scaun.

– Sunt foarte trează.

– Sigur... Du-te și fă un duș până ce descarc mașina. Vin și eu imediat.

– Pot să te ajut.

– Nu-i nevoie, Paige. Haide, vino.

El i-o luă înainte și-i deschise galant ușa camerei.

– Cooper... murmură ea, cum el se pregătea să plece la mașină.

Cu fața ridicată spre el, își oferi buzele. Și ceea ce trebuia să fie un sărut grăbit, se transformă într-o îmbrățișare pasionată.

– Gata, zise el în sfârșit, cu răsuflarea tăiată. Vin și eu într-un minut.

Cu inima bătându-i nebunește, Paige intră în cameră. Puse cușca hamsterului pe masă și, asemeni unei somnabule, se îndrepă spre baie. Aici, se dezbrăcă și intră în cabina de duș care avea mărimea unui dulap. Jetul de apă caldă îi produse imediat o senzație de bine. În timp ce se săpunea, se întrebă dacă și astă-seară Cooper va veni în patul ei. Chiar dacă apropierea trupului era o grea încercare pentru ea, o bucura totuși nespus. Îi plăcea să-l privească dormind, să-i simtă răsuflarea caldă pe obraz, să se trezească în brațele sale.

Erau senzații minunate, care în curând vor aparține trecutului...

Capitolul 8

Pe această noapte fără lună, doar luminile mașinilor de pe șosea se strecurau prin perdelele fine. Bătrânul aparat de aer condiționat zumzăia sub fereastră. În perioada aceasta a vieții ei, când totul părea să se fi încurcat, zgomotul acesta i se părea liniștitor.

Ghemuită lângă Cooper, separați doar de cuvertură, se simțea într-o perfectă rezonanță cu el.

– Ești trează? întrebă el încet.

– Da.

– Astăzi am avut o zi relativ calmă, remarcă el. N-am avut nici o problemă serioasă.

– Într-adevăr.

– Ieri noapte mi-ai rostit numele în somn.

Ea se întoarse spre el ca să-i vadă fața.

– Cooper... Cooper Angelsmith, șopti ea.

El o sorbea din priviri. Apoi se aplecă și-și puse ușor buzele pe fruntea ei, pe pleoape, și în sfârșit pe buzele fremătânde.

– Te iubesc, Paige.

Ea își ținu răsuflarea, pradă unei neliniști bruște. Clipa aceasta pe care o așteptase atât, pe care o sperase. Trezea acum în ea o furtună de sentimente contradictorii.

Cooper era un om de onoare. Îi dovedise asta în mai multe rânduri. Merita deci să fie tratat cu aceeași considerație.

Ea n-avea însă dreptul să-i răspundă la această declarație. Ar fi necinstit să-i vorbească despre dragostea pe care i-o purta pentru că ar risca să înceapă să-și facă planuri de viitor...

Momentele sublime pe care le împărtășeau erau efemere. Brusc, gândul că ar fi putut-o uita îi deveni insuportabil. Își dorea să continue să existe în amintirea lui.

Îi va arăta lui Cooper cât de mult îl iubește. Se strânse lângă el și-și oferi buzele. Sărutul lor era un amestec ciudat de tandrețe și pasiune. Paige dădu la o parte cuvertura și-și lipi trupul cald de cel al lui Cooper.

Da, îi va dovedi dragostea ei.

Cooper însă se crispă și se îndepărtă încet de ea. Stupefiată, îl văzu ridicându-se, apoi îndepărtându-se pentru a se duce în patul lui.

– Cooper?

– Noapte bună, sufletelule, îi spuse el cu o voce răgușită.

*

* *

A doua zi dimineață, soarele tocmai răsărea la orizont când părăsiră motelul. După micul dejun, se îndreptară către cabinele telefonice din restaurant.

Paige formă numărul lui Maggie.

– L-au mutat pe Waldo în alt salon, ieri. Nu mai este la terapie intensivă, spuse Maggie pe un ton vesel. Este încă prea devreme ca să-l suni, dar ar trebui s-o faci puțin mai târziu. Vrea să-ți audă vocea. Își face griji pentru tine.

– Spune-i că totul este în regulă, Maggie. În plus, am o excelentă companie de drum, adăugă ea aruncând o privire spre cabina alăturată.

– Mmm... Băiatul acela pe care l-ai cunoscut în California este așadar un timp cumsecade?

– Chiar foarte cumsecade.

– Ah?

În glasul lui Maggie se ghicea un interes absolut matern.

– Da, Maggie, este o ființă excepțională. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de minunat.

La celălalt capăt al firului se auzi râsul vesel al bătrânei doamne.

– Și? Ai de gând să-l păstrezi?

Paige își ținu respirația.

– Nu, zise ea dintr-o răsuflare.

– Și de ce, mă rog? Bărbații cumsecade nu cresc în copaci, fetițo!

– Este militar, Maggie. Lucrează în marină, mai exact, la pușcașii marini.

– Oh...

– Și tu cunoști părerea mea în această privință.

– Hmm, dar băiatul ăsta al tău...

– Nu este al meu, Maggie. N-am vorbit deloc cu el despre viitor...

– Și îmi închipui că nici n-o să-i dai prilejul.

– Asta n-ar face decât să îngreuneze și mai mult situația. Nu vreau în nici un caz să-l fac să... sufere.

– Fie, atunci cred că tot ceea ce simți tu pentru el nu este cu adevărat dragoste.

Paige își încruntă sprâncenele.

– Nu te mai aud prea bine... N-am înțeles.

– Dacă l-ai iubi cu adevărat, ai vrea să rămâi cu el pentru totdeauna, îi explică răbdătoare Maggie, de parcă s-ar fi adresat unui copil.

– Dar îl vreau!

Dându-și seama că țipase, își apropie telefonul de gură și vorbi mai încet.

– Aș vrea să-mi petrec toată viața cu el, Maggie. Dar viața alături de un marinar nu este viață. În cea mai mare parte a timpului, aștepți să se întoarcă din misiune.

– Poate că merită să-l aștepți.

Paige tăcu în fața acestui argument puternic.

– Eu te sfătuiesc doar să te gândești, adăugă cu duioșie Maggie.

Fata își înghiți lacrimile care-i frigeau ochii.

– Trebuie să te las acum; îl voi suna pe Waldo un pic mai târziu.

Închise telefonul și rămase câteva clipe nemișcată, fixându-și vârful pantofilor. „Poate că merită să-l aștepți"... când ridică privirea, Cooper încă mai vorbea la telefon. Ea se duse spre tejgheaua barului și comandă două cafele de luat pe drum.

*
* *

Intrară în Louisiana și autostrada lăsă în urmă acel etern peisaj deșertic curgând acum de-a lungul orezăriilor și a mlaștinilor sărate. Uneori, travesau chiar câte o pădurice ai cărui copaci se înălțau de o parte și de alta a șoselei, ca niște stăvilare înalte de verdeață.

Cooper nu dădea prea mare atenție acestei schimbări de decor. Nu se mai sătura s-o asculte pe Paige povestindu-și viața de zi cu zi – o viață pe care poate curând o vor împărtăși. Cunoștințele lui de horticultură fiind nule, descoperea cu interes toate procedeele utilizate în cultura orhideelor. Descoperea de asemenea soliditatea legăturii dintre Paige și acel văr îndepărtat care apăruse ca prin farmec într-o zi la ușa ei.

– Waldo m-a ajutat întotdeauna în momentele dificile, spunea ea. În momentul acesta, el este cel care are nevoie de mine... Și eu nu sunt acolo.

– Dar nu este singur, Paige. Mi-ai spus chiar tu că această Maggie îl vizitează în fiecare zi. Au aproape aceeași vârstă, nu?

Ea încuviință.

– Ei bine, își țin unul altuia companie.

Paige râse, ușor emoționată.

– Înainte ca Waldo să aibă această criză cardiacă, erau deja aproape tot timpul împreună.

– Asta seamănă în mod ciudat cu dragostea.

– S-ar amuza teribil amândoi dacă ar auzi asta! răspunse ea, râzând în hohote de data aceasta.

– Și totuși... Iată cum a început și povestea noastră.

Ea se agită stânjenită pe scaun.

– Mi-ai povestit ce i s-a întâmplat lui Nathan, dar tot nu știu ce ai de gând să faci cu Cooper's Classics.

El remarcă faptul că schimbase în mod deliberat subiectul și hotărî să nu mai insiste. Poate că avea dreptate. Poate că doar o veche prietenie îi legau pe Waldo și pe Maggie. Doar dacă nu cumva Paige se făcea că nu observă relația dintre cele două persoane care-i erau atât de dragi? Sau poate... prefera să nu discute un subiect atât de cmplex cum era dragostea.

– Nathan mi-a spus azi dimineață că a găsit cumpărători pentru materialele noastre, și că afacerea ar putea fi încheiată până la sfârșitul săptămânii.

– Ai de gând să cumperi o altă firmă?

– Nu.

– De ce? Înainte să apară problema aceasta, erai foarte entuziasmat când vorbeai despre Classics . De fapt, mult mai entuziazsmat decât atunci când îmi povesteai despre isprăvile tale din marină.

– Este altceva, replică el, în defensivă.

– Adevărat? De ce este altceva?

Preț de câteva clipe, își luă privirea de la drum și-și fixă însoțitoarea.

– După cum mi se pare că ți-am mai spus, Cooper's Classics era pentru mine... un fel de divertisment. Dar am ales să fac carieră la pușcașii marini.

Între ei se lăsă tăcerea. Cooper bătea ușor cu mâna ritmul unei melodii pe volan.

– De acord, zise ea în sfârșit. Dacă asta ai ales tu...

*

* *

Era trecut de ora șase când ajunseră la Baton Rouge. Paige se gândi că i-ar fi plăcut să viziteze aceste orașe prin care doar treceau și din care vedeau doar motelurile, magazinele alimentare și restaurantele deschise douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. La Baton Rouge ar avea printre altele plăcerea să găsească o spălătorie automată, pentru că stocul lor de lenjerie curată se diminuase considerabil.

Într-un motel modest, îl lăsară pe Henry și o parte din bagaje. Apoi Cooper o lăsă pe Paige la o spălătorie, iar el se duse la o benzinărie să facă plinul.

Ea umplu două mașini de spălat și se așeză pe unul din scaunele de plastic, privind prin hublou cum se învârtea lenjeria. Lenjeria lor.

O străbătu un fior când înțelese sensul real al cuvântului intimitate între un bărbat și o femeie. Acesta nu se rezuma doar la sărutări, nici chiar numai la nopți de dragoste. El cuprindea toate aceste gesturi neînsemnate care compun viața de fiecare zi. Intimitatea se obține cu timpul, cu răbdare.

„Poate că merită să-l aștepți..."

Ar suporta ea despărțirile? Singurătatea? Multe femei trăiesc astfel. Aveau acestea o forță de caracter care ei îi lipsea, sau erau pur și simplu inconștiente?

La urma urmei, de ce n-ar risca? Poate că despărțirile nu i se vor părea atât de grele cât credea.

Cufundată în gânduri, tresări când o mână i se puse pe umăr.

– Ah, farmecul legendar al Franței! exclamă Cooper pe un ton teatral. Spălătoria aceasta face cât Turnul Eiffel și Arcul de Triumf la un loc...

Paige izbucni în râs.

– Nu, Cooper. Îmi pare rău. Există cu siguranță în Baton Rouge locuri minunate care poartă amprentă franțuzească, dar spălătoria aceasta nu face parte dintre ele!

– Ah? Totuși... Unde sunt minunatele noastre veșminte?

Paige arătă cu bărbia cele două mașini care erau gata să-și termine programul.

– Nu mai rămâne decât să se usuce, spuse ea luând câteva monede din portofel.

Când se apropie de mașini, Cooper deschisese deja hubloul și golea una dintre cuve. Ea veni spre el, și simți

dintr-o dată cum i se înroșesc obrajii. El ținea în vârful degetelor un sutien de dantelă și un șort imprimat.

– Lași hainele noastre să se afișeze împreună în public? exclamă el, suficient de încet totuși pentru ca nimeni altcineva decât Paige să nu-l audă. Acest lucru frizează indecența, nu?

Ea luă în grabă lucrurile, reproșându-și că se simțea atât de jenată de această glumă.

– Îmi place, șopti el ținând-o de încheietura mâinii. Îmi place enorm să-mi împart cu tine micile detalii ale vieții cotidiene.

Ea îl privi cu o strângere de inimă, și se desprinse. Încordată la maximum, începu să aranjeze într-o pungă de plastic toate hainele mai delicate, pe care le va usca după aceea în baie.

– Vorbesc serios, Paige. Modul în care am învățat amândoi să ne acceptăm diferențele, punctele comune care ne unesc... toate acestea au devenit foarte importante pentru mine.

– La ce diferențe te referi? întrebă ea.

El zâmbi.

– Află că eu apreciez eforturile tale când, dimineața, rareori vorbești cu mine înainte să-mi fi băut și a doua ceașcă de cafea.

– Vrei să spui, înainte să fi înghițit tot micul dejun!

– Da, ai dreptate. Îmi place descoperirea aceasta mutuală pe care o facem gradat. Îmi place să cred că va duce către ceva concret, solid.

Aceste cuvinte fură urmate de o lungă tăcere.

Cooper își drese glasul în sfârșit și spuse:

– Bun, acum nu ne mai rămâne decât să trecem la operațiunea de uscare.

– Da, iar eu trebuie să găsesc un telefon. Aș vrea să încerc să vorbesc cu Waldo.

– Este unul chiar în spatele aparatelor de uscat. Du-te, mă ocup eu de rufe.

În timp ce-și croia drum printre copii și coșuri de plastic, Paige își zise că poate nu era totul pierdut pentru ea și Cooper. Așa că formă numărul spitalului cu inima mai ușoară.

– Ah, iat-o pe cea mai frumoasă fată de pe pământ! exclamă Waldo, cu o voce slabă pe care abia o recunoscu. Ce mai faci?

– Îmi lipsești mult, Waldo. Regret atât de mult că nu sunt lângă tine...

– Știu, frumoasa mea, știu. Dar curând te vei întoace acasă, și eu la fel. Și pentru a sărbători asta, voi pregăti faimoasele mele enchiladas.

– Vrei să spui oribilele tale enchiladas!

Waldo primi această remarcă a cu un râs vesel.

– Dacă amintirile mele sunt exacte, n-ai refuzat totuși niciodată să mănânci.

– Din considerație față de tine.

– Mincinoasă mică!

– Bun, de acord, ador enchiladele tale. Mi-au plăcut întotdeauna și-mi vor plăcea mereu, chiar și când vor fi mai puțin consistente. Pentru că știi bine, ar trebui să-ți schimbi alimentația la ieșirea din spital.

Waldo scoase un oftat de ți se rupea sufletul auzindu-l.

– Între Maggie și tine, mi-e tare teamă că o să mă trezesc mâncând lucruri la fel de insipide ca și cele pentru bebelușii!

Paige auzi atunci vocea lui Maggie, care proesta.

– Ești un mofturos! Încercăm doar să te ținem în viață. Și, de altfel, chiar mă întreb de ce!

Pentru că asistase adeseori la asemenea scene între cei doi vechi prieteni, Paige avu impresia că-l și vede pe Waldo făcându-i șiret cu ochiul lui Maggie, iar pe aceasta roșind până-n vârful urechilor și subțiindu-și buzele.

– Când îți dau drumul din spital, Waldo? întrebă ea.

– Cât mai curând posibil sper.

– Așadar, n-a fost stabilită nici o dată?

– Eu am încercat să le sugerez una, dar vracii ăștia nu par dispuși să piardă o asemenea pradă. Cu siguranță că tocmai îmi vând sângele pe piața neagră! După cum știi, am o grupă sangvină foarte rară.

Da, ea știa asta, pentru că societatea de asigurări ceruse astfel de informații. Se îndoia însă că numita societate va acoperi în întregime cheltuielile de spitalizare.

– Waldo, aș prefera să nu discutăm acum despre asta, dar...

– Te ascult, frumoaso. Vrei să-mi spui cumva ceva despre marinarul acela despre care mi-a vorbit Maggie?

– Păi... nu. Este vorba despre bani. Ai tăi și ai mei. Cu alte cuvinte, câștigurile de la Orhideele fermecate.

– Da, ce-i cu ele?

Stânjenită, se muta de pe un picior pe altul.

– Unde sunt banii aceia, Waldo? Maggie n-a găsit nici urmă de carnet de cecuri în biroul tău, și trebuie să plătim urgent impozitele.

– Impozitele?

– Da, Waldo, unde ai pus banii? insistă ea cu o voce blândă.

– Sunt în siguranță. Mai în siguranță decât în orice bancă din lume.

Paige se sprijini de peretele cabinei.

– Unde?

– I-am îngropat.

– I-ai îngropat... repetă ea prostește.

– Da, frumoaso, îngropat. De data aceasta, băncile nu mă vor mai păcăli.

Paige inspiră profund, impunându-și să fie calmă. Ținând seama de starea lui de sănătate, nu trebuia în nici un caz ca Waldo să se enerveze.

– Deci... ai plătit impozitele, Waldo?

Urmă o pauză.

– Ciudat, nu-mi amintesc nimic...

– Administrația Financiară pretinde că avem o restanță de doi ani.

– Nu cred! N-aș fi neglijat niciodată o problemă de o asemenea importanță. Toți sunt niște escroci.

Agitația pe care o simți în glasul lui o îngrijoră.

– De acord, de acord... spune-mi unde ai ascuns banii aceia. Când ajung acasă, voi lua din ei cât va fi nevoie.

Toți banii lor îngropați în pământ! Sau aproape toți, pentru că mai folosiseră și pentru întreținere. Dar dacă Waldo se simțea astfel în siguranță, ce mai conta?

– Nu pot să-ți spun.

Paige strânse pumnii. Să nu cumva să-și piardă răbdarea cu Waldo...

– De ce, Waldo?

– Ne-ar putea auzi cineva, aici. O să-ți spun când vei fi în fața mea. Și nu-ți face griji, știu exact unde se află fiecare bănuț.

– Dar, dacă i-ai spune lui Maggie? După care eu aș suna-o acasă, și ea mi-ar repeta totul fără nici un risc că ne-ar auzi cineva.

– Nici gând. Dacă i-aș spune lui Maggie, ea s-ar duce imediat să caute o lopată și s-ar apuca de treabă pentru ca să nu--ți mai faci tu atâtea griji cu blestematele acelea de impozite. Nu, ea este prea bătrână pentru asta, ar putea să se rănească.

Fără să țină seama de strigătul de indignare care întâmpină această declarație, el repetă:

– Îți voi spune totul când vei fi în fața mea. Până atunci... pereții au urechi.

– Dumnezeule, Waldo, despre ce sumă este vorba? Nu este totuși averea familiei Windsor în joc!

– Nu-i nevoie de mare lucru ca să-i ispitești pe oameni. Am văzut într-o zi un om care a fost omorât pentru douăzeci și cinci de cenți și perechea de pantofi pe care-i avea în picioare.

Criza din 1929... Waldo tot nu-și revenise după acel crah bursier. Oricare ar fi argumentele sale, Paige nu va reuși niciodată să-l convingă. Pe de altă parte, nici nu voia să-l tulbure prea mult atâta vreme cât era pe un pat de spital.

Waldo o întrebă apoi cum decurge călătoria, și ea se străduí să-i satisfacă din curiozitate. Îl făcu apoi să-i promită că va asculta de doctori, și-i dădu lui Maggie numărul de telefon de la motel.

Oftă oarecum ușurată când închise telefonul. Waldo părea în afara pericolului și-și recăpătase toată vioiciunea de caracter. Paige își jură să vegheze de acum încolo foarte atent asupra sănătății sale.

Problema impozitelor rămânea însă nerezolvată. Trebuia să ajungă în Florida cât mai curând posibil dacă voia să nu-și piaerdă toate bunurile. În mintea ei licărea parcă o luminiță roșie. Termenul acordat se micșora din oră în oră. Mai erau doar patru zile până la un eventual sechestru...

Își mușcă buzele și se îndreptă spre sala cea mare a spălătoriei. În ultimele două zile de călătorie nu survenise nimic neprevăzut. Poate că norocul va catadicsi să-i însoțească încă o vreme. De îndată ce va ajunge, va dezgropa banii și-i va da lui Cooper suma necesară pentru a-și cumpăra un bilet de avion spre Jacksonville. Până atunci, poate că își va mai limpezi și gândurile...

Își plimbă privirea prin încăpere și-l văzut pe Cooper împăturind cuminte rufele pe colțul unei mese. O tânără brunetă încântătoare se apropie de el și-i propuse să-l ajute. Cum el îi refuză oferta, tânăra spuse o glumă și se îndepărtă râzând.

Paige remarcă atunci că și alte femei îi făceau ochi dulci. Cooper răspundea politicos zâmbetelor lor, fără însă să manifeste vreun interes deosebit pentru ele.

Dar cum ar fi reacționat oare dacă ar fi căsătoriți și despărțiți de o lungă perioadă? Depărtarea și singurătatea l-ar îndemna oare să fie mai receptiv la aceste manevre de seducție? Ar fi cucerit de farmecul acestor femei? Cea pe care

o va lua de soție își va pune oare astfel de întrebări, mai ales seara când se va întinde singură în patul lor cel mare? Când îi va citi scrisorile, se va întreba oare dacă îi spune tot adevărul? Și va suferi?

Mama lui Paige suferise fără îndoială, chiar dacă n-a vorbit niciodată despre asta în mod direct. Paige nici nu-și mai amintea de câte ori tatăl său plecase pe mare. Acum i se părea că nu-l văzuse prea des pe acasă. Păstra însă amintirea mamei sale, o siluetă suplă plimbându-se noaptea prin casă.

Cu siguranță, și Paige ar suferi. Ea voia un soț care să trăiască alături de ea, an după an. Un bărbat care să-i fie alături de Crăciun, de Paști, la zile anivesare.

Da, așadar, trebuia să-i spună adio lui Cooper. Când vor ajunge în Florida.

*
* *

Ajunseră în camera de la motel, și părându-i-se lenjeria cam umedă, Paige întinse câteva piese în baie. Rămase apoi o clipă în picioare în pragul ușii și privi acest ciudat amestec de lenjerie feminină și de slipuri bărbătești în culori închise.

– Ce s-a întâmplat, sufletelule? o întrebă el venind în spatele ei. De când ai vorbit cu Waldo, mi se pare că ești uimitor de calmă. Cum se simte?

Cooper era o ființă suficient de sensibilă ca să perceapă schimbările ei de dispoziție. Dar ea nu voia să întunece aceste ultime momente de fericire care le mai rămâneau de petrecut împreună.

– Se pare că se restabilește.

Ea se sprijini cu spatele de el și Cooper o înlănțui cu brațele, ținând-o strâns.

– Cei de la Administrația Financiară cer să plătim niște impozite care n-ar fi fost plătite de doi ani. Ne-au acordat un răgaz de nouă zile înainte să ne lichideze toate bunurile. Am telefonat la serviciul de impozite – pentru că Waldo este de obicei foarte conștiincios când este vorba despre facturi! – și mi-au răspuns că n-au nici un act justificativ precum că această sumă ar fi fost plătită.

– Dar talonul de la carnetul de cecuri?

– Nu există nici un carnet de cecuri. Se pare că Waldo folosea ca formă de plată mandatele poștale.

– Mandate? Dar... de ce?

– Pentru că n-a depus niciodată banii noștri într-o bancă. I-a îngropat.

– Cum? exclamă el, siderat.

Ea oftă, și el o strânse mai tare în brațe.

– Dar tu, n-ai un cont personal?

– Ba da. Waldo îmi depunea o sumă anume la fiecare două săptămâni. Dar criza lui cardiacă a survenit exact în ajunul termenului, și eu nu mai aveam suficienți bani în cont ca să-mi cumpăr un bilet de avion. Ca să-mi facă un serviciu, Arnold mi-a împrumutat această mașină veche. Fără îndoială că nu bănuia în ce stare se află, bietul om...

– Ai fi putut să-l lași pe Henry la Arnold și să iei autobuzul.

– El are trei pisici care sunt foarte lacome după șoareci și după păsărele. Pe deasupra, el nu se prea omoară după hamsteri...

– O atitudine pe care sunt gata s-o înțeleg!

Neluându-i în seamă această remarcă, ea oftă din nou.

– Nu mai am, așadar, decât patru zile la dispoziție ca să ajung la Plymonth, să găsesc locul în care Waldo a ascuns banii – pentru că refuză să-mi spună prin telefon – să-i dezgrop, și să plătesc impozitele acelea.

– O să ai cam mult de lucru... Dar, explică-mi de ce a îngropat Waldo acei bani.

Ea îi povesti ce i se întâmplase vărului său în timpul crizei din 1929, și neîncrederea lui pesistentă față de bănci.

– Înțeleg.

O luă apoi de mână și o conduse până la măsuța joasă pe care pusese pahcetele cu alimente.

– Domnișoara preferă un sandviș cu carne de curcan, sau mai degrabă tartine cu unt de alune și jeleu?

Mai târziu, după ce-și terminară cina și făcuseră amândoi duș, el se apropie de Paige.

– Am ceva pentru tine.

Ea îl privi, mirată.

– Ah?

El își strecură mâna sub pernă, apoi o întinse spre ea cu pumnul strâns. Când își desfăcu degetele, ea văzu o pietricică brună care avea forma unui trandafir. Era atârnată de un lănțișor împreună cu un inel de agățat cheile.

– Nu-i mare lucru, este un breloc, zise el zâmbind. Aș fi preferat să-ți cumpăr perle sau diamante, dar din păcate bugetul nostru nu-mi permite să fac asemenea nebunii. Voiam

însă ca tu să ai o amintire a acestei călătorii. De fiecare dată când vei folosi cheile, îți vei aminti de aventura noastră.

Ea acceptă cadoul cu o mână șovăitoare.

– Piatra aceasta se numește trandafirul deșertului, adăugă el.

De data aeasta, ea nu-și mai reținu lacrimile.

– Trandafirul deșertului... șopti ea.

Nici un diamant din lume n-ar fi avut pentru ea atâta valoare ca această bucățică mică de rocă.

– Este o floare care crește pe pământurile aride. Ca și tine, Paige. tu ești trandafirul meu de deșert.

În seara aceea, ea adormi ținând floarea strâns în podul palmei.

*
* *

Soneria stridentă a telefonului o trezi brusc pe Paige din somn. Se ridică dintr-un salt și, trecându-și brațul peste Cooper, ridică receptorul.

– Alo?

Cât o fi ceasul? În nici un caz nu putea fi centralista care să-i trezească la ora asta.

– Paige? se auzi vocea tremurată a lui Maggie.

Fata făcu ochii mari, dintr-o dată în alertă.

– Ce s-a întâmplat, Maggie?

– Waldo a avut o nouă criză cardiacă, și... nu se simte prea bine.

Maggie își ținu răsuflarea înainte să continue.

– De data aceasta, riscăm să-l pierdem, copila mea... încheie ea dintr-o răsuflare.

Capitolul 9

Paige strânse cu putere receptorul.

– Când s-a întâmplat asta?

– S-a întâmplat cam acum o oră. Și liniștește-te, acum doarme. Doctorii i-au dat calmante.

Fata își dădu capul pe spate, pradă unei furii neputincioase împotriva sorții, împotriva vieții. Ea ar fi trebuit să fie acolo, lângă Waldo. Lângă Maggie. Și în loc de asta, traversa liniștită Louisiana, bucurându-se de fiecare clipă petrecută în compania lui Cooper.

– Voi veni cât mai curând posibil, spuse ea cu o voce gâtuită.

Ar fi vrut atât de mult să poată spune „într-o oră“, sau „mâine“, dar nu era sigură dacă va putea ajunge nici în două zile. Acum, ura cumplit mașinile!

– Fii prudentă, Paige. Oricum, deocamdată nu-l poți ajuta cu nimic pe Waldo. Și eu știu că încerci să ajungi cât mai curând posibil.

De îndată ce închise telefonul, Paige dădu la o parte cuvertura și coborî din pat. Cooper, care se trezise la începutul conversației, o văzu îndreptându-se către baie și ieșind apoi cu brațele pline de lenjerie.

– Ce faci? exclamă el, ridicându-se la rândul lui din pat.

– Trebuie să plecăm, imediat! Nu mai am nici o clipă de pierdut.

Când se aplecă peste geanta de voiaj ca să-și pună lucrurile, Cooper îi puse ușor mâna pe umăr.

– Ce i s-a întâmplat lui Waldo, Paige?

Ea ridică spre el o privire pierdută.

– A avut încă o criză cardiacă. Maggie plângea la telefon.

După o scurtă pauză în care respiră adânc, adăugă:

– Și Maggie nu plânge niciodată...

Îi aruncă lui Cooper o privire speriată.

El o strânse în brațe.

– Foarte bine, vom pleca imediat. Ocupă-te și adună lucrurile; în acest timp, eu voi plăti camera la recepție.

Ea încuviință, cu obrazul pe pieptul lui cald.

– Cooper... șopti ea.

– Da?

– Nimic special... Mulțumesc.

El o sărută cu tandrețe.

*
* *

Lui Cooper nu-i trebui mult timp să se îmbrace și să se ducă la recepție. Destul de încordat, se duse la cabina telefonică. Ridică receptorul, ezită o clipă, apoi formă numărul pe care-l știa pe dinafară.

Câteva secunde mai târziu, auzi în receptor vocea cunoscută.

Se înarmă cu curaj, gândindu-se la Paige.

– Alo, tată? Am nevoie de ajutorul tău.

*
* *

– Ești sigur că ai luat-o pe drumul cel bun? întrebă Paige. Nu-mi amintesc să fi trecut pe aici la sosire.

O clipă mai târziu, el se înscrise pe șoseaua ce ducea la aeroport.

– Dar, Cooper, ce căutăm pe aici?

El se opri în fața agenției Delta și coborî din mașină. Paige îl urmă și-l privi, contrariată, când îl văzu scoțându-i geanta de voiaj din portbagaj.

– Cooper?

El își asuma un risc, știa asta. Fără îndoială că era nebun s-o lase să plece astfel când nici nu discutaseră în mod serios despre natura sentimentelor lor. Și dacă nu era încă sigură că-l iubește? Dacă îl uita de îndată ce va ajunge în Florida?

În mintea lui se îmbulzeau fel și fel de gânduri contradictorii. Dacă Paige nu pleca acum, risca să-și piardă afacerea, să piardă ultimele clipe ale lui Waldo. Dar pe el nu-l va pierde.

Se întoarse spre ea.

– La ghișeul companiei Delta te așteaptă un bilet spre Orlando. Te-aș însoți cu plăcere până acolo, dar nu pot să abandonez mașina aici.

– Dar... cum?

– L-am sunat pe tata.

– Dar...

– Ssst... să nu mai vorbim. De acord? Haide, grăbește-te și urcă în avion.

El întinse mâna spre ea, scuturându-i un fir invizibil de praf de pe bluză.

– Du-te la Waldo și Maggie, adăugă el cu blândețe. Rezolvă problema aceea a impozitelor. Eu te ajung din urmă cu mașina.

Strâmbă din nas și făcu o grimasă comică.

– Șobolanul rămâne cu mine. Bun, de acord, Henry...

Ochii mari și albaștri ațintiți asupra lui se umplură de lacrimi.

– Oh! Cooper, murmură ea agățându-se de gâtul lui.

El o strânse cu putere în brațe. Cum putea s-o lase să plece astfel? Avea impresia că-și pierde inima, sufletul.

– Du-te, îi spuse el în sfârșit, cu o voce răgușită. Pe curând.

Paige urmări cu privirea mașina până ce aceasta nu mai fu decât un punct mic în depărtare, apoi își luă geanta de voiaj și se îndreptă cu pași de automat spre ghișeul companiei Delta.

„Pe curând“, îi spusese el.

Dar situația va fi cu totul alta când se vor reîntâlni. Călătoria lor se sfârșea aici.

*

* *

Cu inima strânsă, Paige intră în holul de sosire al aeroportului din Orlando. Maggie se repezi imediat spre ea cu brațele întinse. Se îmbrățișară, emoționate.

– Mi-ai lipsit atât de mult, Magie, spuse ea în sfârșit. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost aici să te ocupi de Waldo...

– Dar ești iarăși printre noi. Doar asta contează.

Continuând s-o țină pe bătrâna doamnă după umeri, Paige se îndreptă spre zona de livrare a bagajelor.

– Cum se simte Waldo? întebă ea. Când te-am sunat de la aeroportul din Baton Rouge, mi-ai spus că până la urmă nu era chiar atât de grav pe cât te temusei.

– Omul ăsta este un fenomen, Paige. Zău! Are o asemnea poftă de viață că nici o boală nu-i vine de hac. Bineînțeles, este încă slăbit după acest ultim atac, dar doctorii spun că în timp și cu un tratament potrivit, ar trebui să mai aibă ani buni de trăit.

– Ei bine, asta-i o veste grozavă!

– În orice caz, ar fi trebuit să nu-l las să lucreze atât de mult la Orhideele fermecate. Afacerea aceasta este a mea, nu a lui. Trebuia să mă ocup mai mult de ea.

– Vorbe... Puteai să-i spui tu orice, nu te-ai fi înțeles cu el. El este domnul Știe-tot, nu te-ar fi ascultat. Este un adevărat catâr!

Paige zâmbi slab. Își văzu în sfârșit geanta de voiaj pe banda rulantă; o luă și o puse pe un cărucior. Cele două femei mergând una lângă alta, ajunseră la ieșirea din aeroport.

– În orice caz, marinarul acesta a dat dovadă de o amabilitate extraordinară cumpărându-ți un bilet de avion, copila mea.

Paige oftă, întrebându-se dacă apăsarea pe care o simțea în suflet se va atenua cu timpul sau va trebui să trăiască toată viața cu ea.

– Da, într-adevăr, răspunse ea.

Își imagină cât de mult îl afectase pe Cooper faptul că a trebuit să-i telefoneze tatălui său. Plătise însă acest preț al orgoliului numai pentru a-i veni ei în ajutor.

– Mi-ai spus că va veni și el curând aici, nu-i așa?

Paige încuviință încet din cap, gândindu-se că această reîntâlnire a lor va fi urmată de o a doua – și ultima – despărțire. Cu toate acesta, era nerăbdătoare să-l revadă pe Cooper.

Când ajunseră lângă mașina cea vechea a lui Maggie, Paige îi luă cheile din mână.

– Dar...

– Nici un dar! Știu că nu-ți place să conduci, și în ultima vreme ai fost obligată s-o faci adeseori.

În timp ce se îndepărtau de zona aeroportului, Magie îi spuse lui Paige noutățile privitoare la firmă. Îi povesti că ea însăși îl ajutase la treabă pe Sam, angajatul de la pepinieră, și-l adusese și pe Joe, fiul unui vecin, ca să le dea o mână de ajutor. Dar nu fusese plătită nici o factură, nici un salariu achitat.

Paige opri mașina în parcarea spitalului și, cu mâinile încă pe volan, se întoarse spre bătrâna ei prietenă.

– Ce ne-am face fără tine, Maggie, eu și cu Waldo?

Maggie dădu timid din cap, roșind de plăcere.

Zece minute mai târziu, intrau amândouă în rezerva ocupată de Waldo. Acesta era întins în pat, cu ochii închiși, și

Paige își simți inima plină de tandrețe față de acest biet chip livid. Îmbătrânise atât de mult în doar două săptămâni. În ziua în care ea plecase spre Tipilo, el era plin de viață, radia bucuria de a trăi.

Ea îi șopti numele, temându-se să nu-l trezească.

– Paige? exclamă el cu o voce dogită.

Ochii lui albaștri rătăciră prin încăpere înainte de a se opri pe fața ei.

– Ce să mă fac cu tine, Waldo? Este de-ajuns doar să mă întorc cu spatele și gata, ai necazuri!

Un zâmbet slab flutură pe buzele pacientului.

– Ei da, frumoasa mea. Nu pot să trăiesc fără tine...

– Bine, n-am să mai plec niciodată dacă nu ești în stare să fii cuminte.

– Haide, nu mă mai certa. Totul e-n regulă. Voi ieși de aici peste câteva zile, și o să vă demonstrez tuturor că sunt perfect sănătos.

– Hei, ușurel. Trebuie să discutăm câteva lucruri noi doi, dragul meu Waldo. Orhideele femecate s-au extins, firma s-a dezvoltat. Afacerea noastră a devenit de acum prea importantă ca să fie susținută doar de trei persoane. Maggie mi-a spus că Joe le-a fost de mare folos, ei și lui Sam, așa că o să-i propun o slujbă.

– Pff! Joe ăsta nu-i decât un puști, protestă Waldo ridicând din umeri.

– După spusele lui Magie, se descurcă foarte bine. Waldo se încruntă.

– Acesta este cumva un mod elegant de a-mi spune că nu mai este nevoie de mine? Să las locul tinerilor, nu-i așa?

– Waldo, dacă n-ai fi acum în spital, bolnav, ți-aș arăta eu ție!

– Și eu la fel! interveni Maggie, cu obrajii roșii de furie.

– Auzi! Bolnav! De parcă tipii ăștia de la spital s-ar pricepe la ceva!

Observând că Waldo pălise de furie, Paige se aplecă spre el, îl sărută pe frunte și-l împinse ușor, până când acesta fu așezat mai comod sprijinit de speteaza patului. Îi întinse apoi un pahar cu apă, întrebându-se cum să abordeze subiectul banilor îngropați fără ca Waldo să se enerveze.

– Hmm... Trebuie să vorbim despre impozitele acelea, Waldo.

El dădu obosit din cap.

– Îți amintești să le fi plătit în ultimii doi ani? Ai păstrat chitanțele?

– Nu... nu-mi amintesc. Habar n-am. Despre ce vorbești? copila mea.

Paige îi zâmbi liniștitor și-i repetă ce-i spusese ieri la telefon.

– Dar oricum, nu este nici o problemă, pentru că avem acești bani, nu-i așa? zise ea.

– Desigur.

– Bun. Unde i-ai ascuns, Waldo? Ai notat undeva?

– N-am notat nicăieri. Totul este aici înăuntru, răspunse el, lovindu-și tâmpla cu degetul.

– Bine. În acest caz, explică-mi unde i-ai ascuns.

– I-am împrăștiat în mai multe locuri. Ca măsură de siguranță.

– Sigur, înțeleg. Dar unde, Waldo? Unde?

El își trecu mâna peste frunte, concentrându-se.

– Ia să vedem...

Chipul lui exprimă la început stupoare, apoi groază.

– Nu mai știu. Nu mai știu unde i-am îngropat!

*

* *

Fără Paige, drumul acesta cu mașina era teribil de plictisitor. Cooper se obișnuise cu trăncăneala ei, cu micile atenții cu care-l răsfăța.

– Tu ce zici, bătrâne? Presupun că și ție îți lipsește?

Se întorsese spre Henry, a cărui cușcă era pusă pe scaunul de alături, fixată cu centura de siguranță. Hamsterul se apropie de el și, ridicat pe lăbuțele din spate, îl fixă cu mărgelușele lui negre.

– Da, eram sigur, continuă Cooper dând din cap. Este o fată minunată. Și cred că și ea mă iubește. De fapt, chiar sunt sigur.

Se întrerupse brusc. Iată că acum stătea de vorbă cu un rozător!

Îi aruncă o privire piezișă hamsterului care continua să-l privească.

– Mă întreb dacă ne-am putea înțelege amândoi. Pe o perioadă mai lungă, poate...

Micuțul animal își încreți botul.

– Trebuie să mă înțelegi, Henry. O iubesc. Și nu vreau s-o pierd. Și tu ești celibatar, așa că ar trebui să înțelegi ce vreau să spun. Firește, independența este ceva ce trebuie apreciat. Dar nu înseamnă nimic în comparație cu plăcerea de a fi cu Paige.

În loc de orice răspuns, Henry își linse lăbuțele și apoi își spălă urechile cu ele.

– Crede-mă, Henry, mi-ai împărtăși părerea dacă ai avea și tu o Paige în viața ta. În viața ta de hamster, bineînțeles. Nu, de data asta este sigur, o voi cere în căsătorie de îndată ce ajung la Plymonth.

*
* *

– Dar trebuie să fie undeva! exclamă Paige punând jos lopata.

Scoase din buzunar o batistă și-și șterse fața transpirată.

– Poftim, mai răcorește-te.

Maggie îi întinse un pahar mare cu apă în care pluteau cuburi de gheață. Paige îl bău dintr-o suflare, continuând să privească în jurul ei. Era o casă modestă construită cu vreo teizeci de ani în urmă. Apoi, erau cele cinci sere. Stejari, pini, azalee. Și gropi. Douăsprezece gropi mari, proaspăt săpate.

– Dacă aș fi Waldo, unde așa fi îngropat eu acești bani? murmură Paige. Unde?

Maggie depărtă brațele într-un gest de neputință.

– Dacă aș ști, ți-aș spune. Dacă măcar Waldo ar ști!

– Prefer ca, deocamdată să nu-și facă griji. O să aibă tot timpul mai târziu, până când o să-i sucesc gâtul!

Cum Maggie ridică sprâncenele, nedumerită, o liniști făcându-i cu ochiul.

– Glumeam, Maggie. Și acum, du-te în casă. Este prea cald aici pentru tine.

– Mi-am petrecut toată viața în Florida, copila mea, și după cum vezi, încă n-am murit!

– Maggie, te rog, insistă Paige cu o voce blândă.

– Bine, bine... Dar insolația nu este rezervată exclusiv femeilor în vârstă!

Maggie se îndepărată cu un aer semeț și Paige oftă, plimbându-și din nou privirea în jurul ei. Apoi strânse din dinți și se puse din nou pe treabă. Terenul era al ei, și nimeni nu i-l va lua! Nimeni!

*

* *

Cu ochii măriți de uimire, Cooper intră pe aleea proprietății, privind în jurul lui. Pământul acesta fusese răvășit de vreun animal de o talie destul de mare. Chiar de o turmă de animale, ținând cont de numărul de găuri...

O mișcare îi atrase atenția și, întorcându-se, o văzu pe Paige așezată la câțiva metri de el, la umbra unui arțar. Își făcea vânt cu pălăria de paie. Se îndreptă spre ea, cu zâmbetul pe buze.

Paige îl văzu pe Cooper înainte ca acesta să ajungă lângă ea. Se temea de durerea pe care o va provoca această reîntâlnire, pentru că în curând va fi urmată de o nouă despărțire. Această temere însă dispăru imediat, lăsând pentru moment locul unui val de bucurie.

– Cooper! strigă ea repezindu-se în brațele lui deschise.

El o strânse cu putere și-i acoperi fața cu sărutări.

– Mi-ai lipsit atât de mult, sufletelule.

– Și tu mi-ai lipsit, Cooper, răspunse ea, râzând. Și n-au trecut decât două zile de când ne-am despărțit.

– O veșnicie, murmură el cuprinzându-i buzele.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă în sfârșit de ea și, cu vârful degetelor, îi curăță urmele de pământ de pe față.

– Ai amabilitatea să-mi explici și mie ce înseamnă toate aceste gropi? o întrebă el.

Paige făcu o grimasă.

– Waldo nu este în stare să-și amintească unde a ascuns banii.

– Nu se poate! Nu și-a notat undeva, nu și-a desenat vreun plan?

– Dacă a făcut-o, tot nu-și amintește, murmură ea.

– Înțeleg. Așa că te-ai apucat de treabă...

Ea încuviință.

– Deocamdată, am recuperat două mii de dolari, adică un pic mai mult de jumătate din suma datorată la impozite.

Nu mai avea decât două zile la dispoziție ca să găsească și restul. Două zile!

– Și n-ai nici cea mai mică idee despre locul unde ar fi putut să-i ascundă?

– Se pare că are o preferință pentru borcanele goale de maioneză.

– Borcane de maioneză... repetă el, perplex.

Paige îl privea de parcă încerca să-și întipărească în minte fiecare trăsătură a lui Cooper. Profilul lui. Culoarea ochilor. Râsul lui. Tandrețea.

Era timpul să-l lase să plece. Avea și el propriile-i probleme de rezolvat. O să-i spună să păstreze mașina, pentru că n-avea bani ca să-i plătească un bilet de avion.

– Păi, să ne punem pe treabă fără să mai zăbovim, spuse el atunci. Timpul ne presează.

– Po... poftim? murmură ea, uluită.

– Dă-mi și mie o lopată, te rog. N-am de gând să sap cu mâinile goale.

– Dar... Cooper...

El îi puse un deget pe buze.

– Ai nevoie de ajutor, Paige. Afacerea mea s-a dus naibii, a ta încă mai există. Asta este, gata cu vorbăria.

*
* *

După vreo opt ore de muncă, scoaseră strigăte de bucurie când dădură peste borcanele cu bani ascunse sub niște plăci de buret și acoperite cu iarbă. De data aceasta, erau toți banii. Aceștia depășeau chiar suma datorată impozitelor.

Emoționat, Cooper o ridică în brațe și o învârti. Lipită de pieptul lui gol, Paige vedea arborii învârtindu-se deasupra ei.

Foarte încet, aproape cu teamă, își plecă privirea spre el și întâlni doi ochi mari, aurii. La fel de aurii ca orizontul la această oră de amurg.

Cu răsuflarea tăiată, rămase țintuită de această privire care exprima o mulțime de sentimente.

Când el vorbi, o făcu cu o voce surdă, tremurată.

– Să ne căsătorim, Paige...

Capitolul 10

Paige avea senzația că o cuprinde amețeala. Nu! Era imposibil!

Avusese totuși grijă să-și ascundă dragostea pentru Cooper. Dar se pare că nu îndeajuns, din moment ce astăzi o cerea în căsătorie. Ar fi vrut atât de mult să poată accepta. Era lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume. Dar dacă rostea acum acel da ritual, peste câțiva ani vor suferi amândoi.

Era imposibil să-și unească viața cu cea a unui marinar. De neimaginat.

– Ei bine? insistă el cu un zâmbet cald. Aștept răspunsul tău...

– Eu... eu nu pot să accept, reuși ea să articuleze, evitându-i privirea.

O tăcere prelungită urmă cuvintelor ei.

– Nu poți... să accepți? repetă el pe un ton ferm. După tot ce am trăit împreună? După momentele pe care le-am împărtășit? Mi se pare că am dreptul la niște explicații, nu crezi?

– Cred că ți-am spus deja motivul când eram încă în California. Pentru că... lucrezi în marină.

El îi dădu drumul, și deodată ea avu impresia că se prăbușește în gol. Lumina dulce a apusului de soare îi scotea acum în evidență trăsăturile aspre.

– De atunci, situația a evoluat între noi, recunoaște. Ne-am schimbat amândoi! Ai curajul să negi?

Ea scutură ușor din cap. Avea dreptate. Atâta dreptate...

– Te iubesc, Paige. Și știu că și tu mă iubești.

Ea îl privi, mută, pierită de durere.

În sfârșit, el se retarse un pas și, cu fața spre cer, lăsă să-i scape un prelung oftat.

– Ce idiot am fost... murmură el. Ce biet idiot!

Deja se îndepărta, și ea n-avea dreptul să-l rețină. Când îi întoarse spatele și se îndreptă spre portiță, înțelese că avea de gând să plece chiar în seara aceea spre Jacksonville. N-avea însă bani, n-avea nici un mijloc de transport.

– Așteaptă!

El se opri și ea se apropie în fugă, ținând în mână un pumn de bancnote de douăzeci de dolari.

– Ia banii ăștia, Cooper. Dă-mi voie măcar să finanțez o parte a acestei călătorii, așa cum am promis.

Pe obrajii ei curgeau șiroaie de lacrimi fierbinți, sărate. Cu ochii mijiți, Cooper fixa banii din mâna ei. N-ar fi vrut să-i ia, Paige era convinsă, dar n-avea de ales. În fine, cu un gest repezit, îi luă, și-i puse în buzunar și-și continuă mersul.

– Cooper!

El se opri brusc, fără însă să se întoarcă.

– Cooper, te... iubesc.

– Se pare că nu este de-ajuns! aruncă el, furios.

*

* *

Când se urcă în taxi, Cooper fierbea de furie. Și nu trebuia în nici un caz ca această furie să se domolească, să lase locul durerii.

O oră mai târziu, se suia în avion. Sperase să facă această călătorie împreună cu Paige. Ar fi vorbit despre căsătoria lor. Ar fi făcut planuri pentru luna de miere. Și după aceea s-ar fi întors împreună la Camp Pendleton.

Nu pot să accept! Cuvintele acestea îl obsedau.

Își înăbuși o înjurătură și-și lăsă capul pe spate, pradă unei insuportabile senzații de solitudine. Se săturase să mai călătorească singur prin viață...

*

* *

Prin fața a ceea ce fusese Cooper's Classics trecea o stradă cu patru benzi. În vitrina magazinului, acum gol, atârna un panou pe care scria „De vânzare“.

Cooper își lăsă capul pe o parte.

– O să scoatem un preț bun, Nath, ceea ce ne va permite amândurora s-o luăm de la capăt... Când au construit strada aceasta cu patru benzi?

– La puțin timp după plecarea ta. Cartierul este în plină dezvoltare. Coop... Eu n-am nici un drept să mă ating de vreun ban în toată această operațiune.

Ridică mâna, împiedicând orice obiecție a fratelui său mai mare.

– Eu n-am investit niciodată în Classics și timp de trei ani am avut un salariu mai mult decât decent.

– Am mai discutat despre asta și știi bine că nu voi reveni asupra deciziei.

Nathan ridică încet privirea spre magazin, cu o expresie de dezolare pe față.

– Îmi... pare rău, Coop, zise el încet.

Cooper se întoarse spre el.

– Și mie îmi pare rău, Nath. Dacă nu te-aș fi lăsat să conduci singur această afacere, n-am fi azi într-o asemenea situație.

Așteptase prea multe de la un tânăr de douăzeci și doi de ani, recent licențiat în științe economice. La cei douăzeci și cinci de ani ai lui, Nathan purta deja pe umeri povara unui eșec.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile fratelui său, Nathan scutură din cap.

– N-am fost niciodată priceput în afaceri, Coop. N-am semănat deloc cu tine. Dar m-ai pus să administrez eu Cooper's Clasics pentru că tu nu puteai fi disponibil și pentru că aveai încredere în mine. Ți-am trădat această încredere.

– Sunt la fel de vinovat ca tine, Nath. Vreau totuși să-ți pun o întrebare: de ce nu mi-ai telefonat când au început să apară problemele? Poate că am fi putut evita dezastrul.

– Tu m-ai ajutat întotdeauna, Coop. Toată lumea s-a străduit să mă ajute, în familie. Dar tocmai asta este, nu mai suport să fiu ajutat!

Cooper tresări. Își privi fratele și zări în ochii lui suferința datorată unor ani lungi de frustrări.

– Ai fi vrut să fii și tu marinar, spuse el atunci cu voce scăzută, înțelegând dintr-o dată toată grozăvia situației.

– Da.

– Și... de ce n-ai spus niciodată?

– Pentru că tradiția familiei cerea ca fratele cel mare să îmbrățișeze această carieră. Tu te-ai sacrificat, așadar, iar eu nu puteam fi mai prejos.

– M-am sacrificat? repetă Cooper, stupefiat.

– Fir-ar să fie, Coop, știi bine că ai un simț înnăscut al afacerilor! Este evident că vocația ta este asta. Dar, ca să nu-i superi pe părinți, ai intrat în marină. Asta numesc eu sacrificiu, și încă unul extraordinar.

Cooper se încruntă. Gândul acedsta nu-i trecuse niciodată prin minte. De când se născuse, i se tot spusese că va face o carieră în marină, și nu-și pusese niciodată întrebări asupra acestui subiect.

– Dumnezeule! exclamă Nathan, văzându-i fața răvășită. Să nu-mi spui că n-ai privit niciodată situația din acest unghi!

– Eu... Da, ai dreptate.

Nathan izbucni într-un hohot de râs și-l lovi cu palma pe umăr.

– Nu sunt sigur dacă tata va aprecia această schimbare de roluri.

– Mmm... nu-i sigur. Totuși, nu este un individ atât de rău pe cât credeam noi uneori.

– De acord. Așa că te las pe tine să-i anunți vestea!

*
* *

În picioare în fața unui șir de orhidee, Paige le admira formele voluptuoase, lăsându-se îmbătată de parfumul lor. În fața acestei parade de frumusețe singurătatea ei i se părea și mai dureroasă.

– Hei! Iarăși ești cu capul în nori? îi strigă Waldo, pe care nu-l auzise venind. Am crezut că trebuia să iei masa cu Maggie și cu mine...

– Îmi pare rău, Waldo. Am... avut mult de lucru. Nici nu știu când a trecut vremea.

Cu o sprânceană ridicată ironic, el privi lănțișorul pe care ea îl ținea în mână. Un lănțișor la capătul căruia era atârnat un trandafir dintr-o rocă brună.

– Da, da... Îmi dau seama...

Ea tuși ușor, stânjenită, și-și puse brelocul în buzunar.

– Masa este gata?

– Da. Și nimeni nu pregătește mai bine hamburgerii ca nevasta mea! spuse el cu mândrie.

Paige zâmbi. Waldo se căsătorise cu Maggie în urmă cu două luni, de îndată ce a ieșit din spital și, de atunci, nu rata nici o ocazie să vorbească despre nevasta lui. Se instalaseră în casa lui Maggie, și Paige locuia acum din nou singură.

– Nu prea mi-e foame, Waldo, zise ea cu un zâmbet forțat. Îmi pare rău.

– Îți pare rău după marinarul acela care a plecat! Maggie mi-a spus că era un tip foarte bine. De ce nu-l suni, frumoasa mea? Două luni, nu-i mare lucru...

Suferința pe care încerca s-o înăbușe din seara când Cooper o părăsise ieși brusc la lumină, luând-o pe nepregătite. Incapabilă să-și stăvilească valul de lacrimi, se refugie în brațele întinse ale vărului ei.

– Ba da... Waldo! Este... prea târziu.

– Haide, ușurel, puiule. Liniștește-te. Ia povestește-i totul bătrânului Waldo.

Cum să-i explice inexplicabilul? Cu două luni în urmă, refuzând să-și petreacă singură viața de soție de marinar, asemeni mamei sale, îl gonise pe Cooper. Din seara aceea, își pierduse somnul, pofta de mâncare, pofta de viață!

– Poate că este mai bine să fii soție de militar decât soția unei fantome! declară ea brusc, ștergându-și obrajii. Îl iubesc atât de mult, Waldo.

El îi mângâie cu duioșie părul.

– Știu, draga mea.

– Am încercat să dau de el la Camp Pendleton.

– Și?

– Nu mai este acolo.

– De ce nu-i scrii? Cu siguranță, cei de acolo îi trimit corespondența.

– I-am scris. Nu mi-a răspuns. Și cum aș putea să-i reproșez? Cine ar vrea să aibă de-a face cu o nebună înzestrată cu un hamster?

O voce caldă, inconfundabilă, răsună atunci la intrarea în seră.

– Eu.

Paige ridică brusc capul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– ...Tu?

Respiră adânc, de parcă aerul nu-i mai ajungea, și nu putea să-și desprindă privirea de chipul acesta mult visat. Foarte vag, realiză că Waldo o șterge de lângă ei.

Cooper încuviință tăcut din cap.

Ea străbătu atunci distanța care-i despărțea și se aruncă în brațele lui. Ghemuită la piept, avu dintr-o dată impresia că viața își relua cursul în jurul ei.

După un timp, Paige zări o cușcă pusă la picioarele lui Cooper.

– Ce... ce ai adus acolo?

El zâmbi, stânjenit.

– O soață pentru Henry. Viața de celibatar nu este întotdeauna nostimă...

Priviră amândoi ghemotocul de blană alb cu negru, ascuns într-un cuib de talaș, care se încăpățâna să le întoarcă spatele.

– Se pare că au unele puncte comune, nu crezi? adăugă el, ironic. Sunt la fel de fermecători și unul și celălalt...

Paige izbucni într-un hohot de râs și se strânse din nou la pieptul lui Cooper.

– Am încercat să-ți telefonez. Unde ai fost?

– Acum sunt aici. Asta contează.

– Firește! Și până când poți să rămâi?

– Atâta timp cât vei vrea tu.

– Cooper! Nu vreau să te mai las să pleci. Niciodată!

– Asta speram și eu să te aud spunând. Ai în fața ta un civil, Paige. Mi-am dat demisia din marină.

Ea își mușcă buzele, împărțită între bucurie și tristețe.

– Oh! nu, Cooper. M-aș fi obișnuit cu viața asta. Te-aș fi așteptat...

El o cuprinse în brațe și-i povesti discuția avută cu fratele său, precum și deciziile care decurseseră din ea.

– Cred că părinții tăi sunt furioși.

– Nu, pentru că Nathan a preluat ștafeta. Și cine știe, poate că fiul nostru cel mare va continua tradiția...

Un zâmbet fericit înflori pe buzele ei. Fiul lor...

– Dar bineînțeles, adăugă el cu o expresie prefăcut preocupată, ar fi preferabil să facem mai întâi acest băiat...

Pe un ton aparent sever, ea îl lovi ușor pe umăr cu vârfurile degetelor.

– Angelsmith, cred că ți-am spus deja că aventurile de o noapte nu mă interesează.

El își trecu mâna peste frunte, prefăcându-se că reflectează.

– Ia să vedem, cred că de atunci replica mea s-a schimbat. Da, asta e! Ce-ai zice de o aventură care să dureze toată viața?

Amețită de atâta fericire, Paige își oferi buzele, și avu impresia că, în clipa aceea, toate orhideele care-i înconjurau își desfăceau corolele în cinstea dragostei lor.

Sfârșit